

JAMES CLAVELL

CHANGI

JAMES CLAVELL

CHANGI

Traducere și postfață de
SERGIU CELAC

Volumul II

EDITURA MERIDIANE
BUCUREȘTI, 1989

CARTEA III

15

Era la puţin timp după răsăritul soarelui.

Peter Marlowe stătea întins în patul lui, luptîndu-se să-şi alunge somnul.

„N-o fi fost oare doar un vis ?“ s-a întrebat, trezindu-se brusc. Cu degetele tremurînde, a pipăit bucăţica de pînză în care era înfăşurat condensatorul şi abia atunci a ştiut sigur că n-a fost vis.

Ewart s-a foit în patul de sus, suspinînd că trebuie să se scoale.

— *'Mahlu* să fie de capul nopţii, a mormăit el, atîrnîndu-şi picioarele peste marginea patului.

Peter Marlowe şi-a amintit că era rîndul unităţii lui să facă de serviciu la closete. A ieşit din baracă şi s-a dus să-l trezească în ghionţi pe Larkin.

— Ce ? Cine ? A, tu erai, Peter, s-a bîlbîit Larkin, revenind cu greu la realitate. Ce s-a întîmplat ?

Peter Marlowe s-a stăpînit cu greu să nu-i destăinuie deodată vestea cea bună despre condensator ; dorea să aştepte pînă ce este şi Mac de faţă, aşa că a spus doar atît :

— De serviciu la budă, bătrîne.

— Cristoşii şi Dumnezeii ! Iar ne-a venit rîndul ?

Larkin s-a întins cît era de lung ca să-și potolească junghiul din spate, și-a legat sarongul, și-a tras papucii în picioare.

Au găsit minciogul și un bidon de cinci galoane, au trecut în cealaltă parte a lagărului care tocmai începuse să se trezească la viață. Cînd au ajuns în zona latrinelor n-au dat nici o atenție celor care se aflau acolo, după cum nici aceștia nu i-au băgat în seamă.

Larkin ridica scîrbit capacul de pe gurile de puț, iar Peter Marlowe plimba repede minciogul pe pereții găurii. Cînd scotea plasa afară aceasta era plină de gîndaci. Scutura conținutul minciogului în bidon și mai învîrtea o dată unealta în gaură. Încă o recoltă bogată.

Larkin punea capacul la loc și treceau la puțul următor.

— Ține bine bidonul, a spus enervat Peter Marlowe. Uite ce-ai făcut ! Mi-au scăpat cel puțin o sută.

— Lasă că mai sînt destui, a bombănit dezgustat Larkin, apucînd bidonul mai strîns.

Putoarea era năprasnică, dar și recolta era bogată. Nu după mult timp bidonul s-a umplut. Cel mai mic dintre gîndaci măsura aproape patru centimetri. Larkin a potrivit capacul la bidon și au pornit cu el spre infirmerie.

— Nu prea mi-ar surîde asta ca meniu fix, a declarat Peter Marlowe.

— Chiar n-ai mințit că ai mîncat așa ceva în Java, Peter ?

— Sigur că nu. Ca și tine, de altfel. Aici, la Changi. Larkin era să scape bidonul din mînă.

— Ce spui ?

— Doar nu crezi că o să le dau doar doctorilor acest deliciu oriental, care mai e și sursă de proteine, și n-am să profit și eu, pentru noi toți, nu-i așa ?

— Dar am avut o convenţie ! a strigat la el Larkin. Ne-am înţeles toţi trei că nu gătim nici o mîncare exotică înainte de a le spune şi celorlalţi.

— I-am spus lui Mac şi el a fost de acord.

— Dar eu n-am fost, ce mama dracului !

— Ei, haide, gata, colonele ! A trebuit să-i prindem şi să-i preparăm în secret şi pe urmă ne-am desfătat ascultîndu-te ce mîncărică bună ţi-am făcut. Află că sîntem şi noi la fel de gingaşi la mîncare ca şi tine.

— Data viitoare vreau să ştiu şi eu ce înghit. Îţi ordon, să ştii !

— Am 'nţeles, să trăiţi ! s-a hlizit Peter Marlowe.

Au predat bidonul la bucătăria infirmeriei. Era o încăpere mică, separată, unde se gătea numai pentru bolnavii aflaţi în stare disperată.

Cînd s-au întors la bungalov, Mac îi aştepta deja. Avea obrazul galben-cenuşiu, ochii injectaţi, îi tremurau mîinile, dar trecuse peste criza de friguri. Acum putea iar să zîmbească.

— Mă bucur că eşti iar printre noi, camarade, a anunţat ritos Larkin, luînd loc pe pat.

— Bine.

Cu un gest indiferent, Peter Marlowe a scos din buzunar bucăţica de cîrpă.

— A, apropo, a spus el cu o neglijenţă voit accentuată. S-ar putea ca asta să folosească la ceva, cîndva.

Mac a desfăcut legăturica fără nici un chef.

— Să mă trăsnească Dumnezeu ! a rostit Larkin.

— Al dracului să fii, Peter, a spus Mac cu voce tremurîndă. Tu ce vrei, să-mi provoci un atac de cord ?

Peter Marlowe păstra o figură impasibilă, glasul la fel, plat, dar sufletul îi tresălta de bucurie.

— N-are rost să ne sară tensiunea dintr-o nimica toată.

Pe urmă nu şi-a mai putut reţine surîsul. Jubila.

— Fir-ai tu să fii cu sîngele tău rece de insular cu tot, a încercat Larkin să pară supărat, dar era şi el la fel de încîntat. Cum de-ai pus mîna pe el, camarade ?

Peter Marlowe a dat din umeri.

— Tîmpită întrebare. Iartă-mă, Peter, şi-a cerut scuze Larkin.

Peter Marlowe ştia că nu-l va mai întreba niciodată. Era mult mai bine ca ei să nu ştie nimic despre sat.

Se lăsase înserarea.

Larkin stătea de pază. Peter Marlowe stătea şi el de pază. Ascuns sub pologul de ţînţari, Mac a montat condensatorul. Apoi, arzînd de nerăbdare şi rostind în gînd o rugăciune, a conectat cordonul de legătură la sursa de curent. Scăldat de sudoare, a dus casca la ureche.

Chinul aşteptării. Era o zăpuşeală sufocantă sub polog, iar zidurile şi podeaua de beton păstrau căldura soarelui aflat acum la asfinţit. A auzit un ţînţar bîzîind agresiv, gata să atace. Mac l-a înjurat, dar n-a încercat să-l descopere şi să-l prindă pentru că, deodată, s-au auzit nişte paraziţi în cască.

Degetele încordate, ude de transpiraţia ce i se prelingea pe braţe, i-au alunecat pe şurubelniţă. S-a şters pe mînă. Bîjbîind, a găsit buza şurubelului de la potenţiometru, a început să-l răsucească încet, cu nesfîrşită grijă. Paraziţi. Numai paraziţi. Şi, dintr-o dată, muzică. O înregistrare de-a lui Glenn Miller *.

---

* Glenn Miller (1904—1944), muzician american, interpret şi şef de formaţie de jazz.

Melodia s-a terminat, s-a auzit vocea crainicului : „Aici Calcutta. Continuăm recitalul lui Glenn Miller cu melodia «Serenadă sub lună»".

Prin deschiderea uşii, Mac îl vedea pe Larkin cum stă ghemuit în întuneric, iar dincolo de el se zăreau oameni trecînd încoace şi încolo pe aleea dintre şirurile de bungalovuri de beton. I-a venit să iasă afară şi să strige : „Hei, băieţi, nu vreţi să ascultaţi ştirile ? Am prins Calcutta !"

Mac a mai ascultat cîteva minute, apoi a deconectat aparatul de la reţea, a băgat ploştile în învelitorile lor de pîslă cenuşiu verzuie, le-a lăsat aruncate pe cele două paturi. La zece, postul de radio Calcutta va difuza un buletin de ştiri, aşa că, pentru a nu mai pierde timpul, Mac a ascuns cordonul şi casca sub saltea în loc să le bage în cea de-a treia ploscă.

Stătuse chircit sub polog atîta vreme încît simţea că-i trosneşte spinarea ; cînd s-a sculat în picioare a gemut de durere.

Atent la postul lui de veghe, Larkin a întors capul.

— Ce-i cu tine, camarade ? Nu-ţi vine somnul ?

— Nu prea, băiete.

Mac a ieşit la aer, s-a aşezat şi el pe vine alături de Larkin.

— N-ar trebui să te oboseşti prea tare, mai ales acum, în prima zi după ieşirea din spital.

Larkin nici nu avea nevoie să i se spună că aparatul merge perfect. O scurtă privire spre Mac i-a fost de-ajuns. L-a îmboldit uşurel cu cotul.

— Te-ai făcut bine, păcătos bătrîn.

— Unde-i Peter ? a întrebat Mac, deşi ştia că face de pază în partea dinspre duşuri.

— Uite-l acolo. Stă şi el ca prostul. Uită-te la el !

— Hei, *'mahlu sana !* a strigat Mac.

Peter Marlowe ştia de-acum că Mac îşi terminase misiunea. S-a ridicat de jos şi a pornit spre bungalov, spunînd din mers :

— *'Mahlu senderis !*

Ceea ce înseamnă aproximativ : „Ba pe-a mă-tii !“ Nici lui nu a trebuit să-i spună nimeni nimic.

— Ce-aţi zice de o partidă de bridge ? a întrebat Mac.

— Care-i al patrulea ?

— Hei, Gavin ! a strigat tare Larkin. Vrei să fii tu al patrulea ?

Maiorul Gavin Ross şi-a tras cu mîna picioarele de pe scăunel. Sprijinit într-o cîrjă, s-a tîrît peste drum, din bungalovul de alături. Era bucuros de invitaţia să facă o partidă. Nopţile astea erau o pacoste. Şi paralizia asta, cine are nevoie de ea ? Cîndva fusese bărbat, acum nu mai era nimic. Nişte picioare inutile. Condamnat pe viaţă la cărucior.

Fusese lovit la cap de un vîrf de schijă cu puţin înainte de capitularea garnizoanei de la Singapore. „N-aveţi nici un motiv de îngrijorare, i-au spus atunci doctorii. Vi-l scoatem de îndată ce ajungem într-un spital ca lumea, cu aparatura corespunzătoare. Avem tot timpul.“ Dar n-au mai avut parte nici de un spital ca lumea, nici de aparatură corespunzătoare, iar timpul a trecut.

— Na ! s-a strîmbat el de durere, lăsîndu-se greu pe pardoseala de beton.

Mac a găsit pe pipăite o pernă, i-a aruncat-o.

— Mersi, bătrîne !

A mai durat ceva pînă s-a aşezat ca oamenii, în timp ce Peter Marlowe s-a dus să aducă dinăuntru cărţile de

joc, iar Larkin a măturat cu palma spaţiul dintre ei. Gavin şi-a săltat cu mîna piciorul stîng şi l-a tras la o parte, desfăcînd sîrma care-i lega vîrful pantofului de banda metalică montată sub genunchi. Apoi şi-a tras la fel şi celălalt picior, tot paralizat, ca să elibereze locul, s-a sprijinit de perete, potrivindu-şi perna la spate.

— Aşa mai merge, a decretat el, netezindu-şi mustaţa bogată, ca a kaizerului Wilhelm *, cu o mişcare scurtă, nervoasă.

— Te mai doare capul ? a întrebat automat Larkin.

— Nu prea rău, bătrîne, i-a răspuns Gavin, la fel de automat. Tu eşti partenerul meu ?

— Nu. Azi joci cu Peter.

— O, Doamne, băiatul ăsta îmi taie întotdeauna asul cu atu.

— Nu s-a întîmplat decît o dată, a protestat Peter Marlowe.

— Cîte o dată în fiecare seară, a rîs Mac, începînd să împartă cărţile.

— *'Mahlu !*

— Două pici, a deschis vioi Larkin.

Licitaţia a continuat cu vehemenţă şi pasiune.

În noaptea aceea, mult mai tîrziu, Larkin a bătut la uşa unuia dintre bungalovuri.

— Da ? a întrebat Smedly-Taylor, mijindu-şi ochii în întuneric.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule colonel.

— A, salut, Larkin. Ceva necazuri ?

---

* Friedrich Wilhelm Viktor Albert (1859—1941), ultimul împărat al Germaniei (1888—1918).

Ce altceva putea să fie decît necazuri ? S-a întrebat ce mizerii or mai fi făcut australienii de data asta. S-a ridicat greoi din pat, îl dureau toate oasele.

— Nu, domnule colonel.

Larkin s-a asigurat că nu e nimeni primprejur să tragă cu urechea. A rostit încet şi limpede :

— Ruşii sînt la patruzeci de mile de Berlin. Manila a fost eliberată. Yankeii au debarcat în Corregidor * şi pe Iwo Jima **.

— Eşti sigur, omule ?

— Da, domnule colonel.

— Cine..., şi-a înghiţit vorba Smedly-Taylor. Nu. Nu vreau să ştiu nimic. Ia loc, colonele, l-a poftit el calm. Eşti absolut sigur ?

— Da, domnule colonel.

— Tot ce pot să spun, domnule colonel, a zis pe un ton egal, dar solemn, cel mai mare în grad şi în vîrstă, este că nu pot face nimic pentru a-l salva pe cel care e prins cu... pe cel care e prins.

Nu dorea nici măcar să pronunţe cuvîntul „radio".

— Nu vreau să ştiu nimic despre povestea asta, a adăugat el, cu o umbră de zîmbet care i-a muiat trăsăturile de granit. Te rog numai să-l păzeşti cu preţul vieţii şi să-mi comunici imediat ce auzi ceva.

— Da, domnule colonel. Ne propunem să...

— Nu vreau să aud nimic. Numai ştirile, a spus Smedly-Taylor, punîndu-i mîna pe umăr. Iartă-mă.

---

* Mică insulă fortificată, la intrarea în golful Manila, Filipine.

** Insulă în Oceanul Pacific, la circa 1 200 kilometri sud de Tokyo.

— Aşa e mai sigur, domnule colonel.

Larkin era bucuros că bătrînul comandant n-a vrut să ia cunoştinţă de planul lor. Stabiliseră ca fiecare dintre ei să informeze doar două persoane. Larkin urma să-i spună lui Smedly-Taylor şi lui Gavin Ross, Mac maiorului Tooley şi locotenentului Bosley, buni prieteni amîndoi, iar Peter Marlowe Împăratului şi părintelui Donovan, capelanul catolic. Aceştia urmau să transmită ştirile altor două persoane de încredere şi aşa mai departe. „Planul nu-i rău, şi-a zis Larkin. Bine a făcut Peter că n-a spus cum a făcut rost de condensator. Băiat bun, Peter ăsta."

Tîrziu de tot în aceeaşi noapte, pe cînd se întorcea de la întîlnirea cu King, Peter Marlowe l-a găsit încă treaz pe Ewart. Şi-a scos capul prin polog şi a şoptit înfrigurat :

— Peter ! Ai auzit ştirile ?

— Ce ştiri ?

— Ruşii sînt la patruzeci de mile de Berlin. Yankeii au debarcat pe Iwo Jima şi în Corregidor.

Peter Marlowe a simţit că-l trece un fior de groază. „O, doamne, chiar atît de repede ?"

— Zvonuri, Ewart. Prostii.

— Ba nu, Peter. Avem iarăşi un radio în lagăr. Aşa e, cum îţi spun. Nu-i zvon. Minunat, ce zici ? A, şi mai e ceva, am uitat ce-i mai important. Yankeii au eliberat Manila. Acum nu mai e mult, aşa-i ?

— Nu cred decît dacă văd radioul cu ochii mei.

„Poate că ar fi trebuit să-i spunem numai lui Smedly-Taylor şi atît, şi-a zis Peter Marlowe, întinzîndu-se în pat. Dacă ştie pînă şi Ewart, atunci ne-am dus pe copcă."

Cu atenția încordată, s-a concentrat asupra zgomotelor din lagăr. Întregul Changi părea acum cuprins de o febrilitate crescîndă. Lagărul știa că se află iar în contact cu lumea.

Scăldat de sudori reci, Yoshima stătea în poziție de drepți în fața generalului înfuriat.

— Ești un prost, un incompetent și un nătărău, i-a cumunicat generalul.

Yoshima a închis ochii în așteptarea loviturii și ea nu a întîrziat să vină, o palmă zdravănă, usturătoare, peste obraz.

— Îmi găsești radioul acela, altfel te degradez imediat. Ți-am anulat transferul. Liber !

Yoshima a salutat reglementar, s-a înclinat apoi adînc, cu perfectă umilință. A ieșit din biroul generalului, mulțumind cerului că a scăpat doar cu atît. „Blestemați să fie ticăloșii de prizonieri !"

Reîntors la corpul de gardă, și-a aliniat trupa, i-a ocărît pe subofițeri, i-a luat la palme pînă l-a durut mîna. La rîndul lor, sergenții i-au pălmuit pe caporali, aceștia pe ostași, iar ostașii pe coreeni. Ordinul era limpede „Puneți mîna pe cel cu radioul, că altfel..."

Timp de cinci zile nu s-a întîmplat nimic. Pe urmă temnicerii s-au năpustit asupra lagărului, gata să rupă totul în bucăți. Dar n-au găsit nimic. Trădătorul din interiorul lagărului nu fusese încă în stare să afle ceva, cît de cît, despre locul unde ar putea fi ascuns radioul. Totul a rămas ca înainte, numai că s-a retras promisiunea de a se reveni la rațiile obișnuite. Lagărul s-a cufundat în resemnare, zile lungi de așteptare, și mai lungi acum din cauza lipsei de hrană. Dar oamenii știau că, cel puțin, vor avea știri. Nu zvonuri, ci chiar știri. Iar știrile erau foarte bune. Războiul din Europa se apropia de sfîrșit.

Chiar şi în condiţiile astea, oamenii erau însă tot mai deprimaţi. Puţini mai aveau ceva rezerve de mîncare. Iar veştile bune aveau şi un revers. O dată ce se termină războiul în Europa, vor fi trimise tot mai multe trupe în Pacific. Pînă la urmă, va fi atacat şi arhipelagul japonez. Iar un asemenea atac îi va scoate din minţi pe gardieni. Represalii ! Ştiau cu toţii că lagărul de la Changi nu poate avea decît un singur sfîrşit.

Peter Marlowe se îndrepta agale spre zona bucătăriilor, cu plosca de apă agăţată la centură. Conveniseră cu Mac şi Larkin că e, probabil, mai bine să poarte, pe cît posibil, ploştile asupra lor. Pentru cazul în care s-ar face pe neaşteptate o nouă percheziţie.

Era într-o bună dispoziţie. Cu toate că banii pe care îi cîştigase se topiseră de mult, Împăratul îi mai dădea din cînd în cînd ceva alimente şi tutun în contul cîştigurilor viitoare. „Doamne, ce om ! îşi zicea el acum. Dacă nu era el, Mac, Larkin şi cu mine am fi la fel de flămînziţi ca şi toţi ceilalţi de-aici, din Changi."

Vremea parcă se mai răcorise. Ploaia din ziua precedentă aşezase puţin praful. Era aproape de ora mesei. Cînd a ajuns în dreptul coteţelor de păsări, a grăbit pasul. Poate că astăzi găseşte şi un ou-două. Dar s-a oprit în loc descumpănit.

Lîngă îngrăditura în care îşi ţinea puii unitatea lui Peter Marlowe se adunase o mulţime de oameni furioşi, porniţi pe violenţă. A observat cu surprindere că era şi Grey printre ei. În faţa lui Grey se afla colonelul Foster, numai cu o cîrpă murdară legată împrejurul coapselor ; ţopăia ca un apucat, înjurîndu-l cu glas tare, fără nici o noimă, pe John Hawkins care stătea acolo abătut cu cîinele în braţe, îl strîngea la piept cu un gest protector.

— Salut, Max, a spus Peter Marlowe, zăbovind pentru o clipă în preajma coteţelor Împăratului. Ce se petrece aici ?

— Salut, Pete, i-a răspuns degajat Max, mutîndu-şi grebla în mîna cealaltă.

A surprins reacţia instinctivă a lui Peter Marlowe cînd i-a spus Pete. „Ofiţerii ăştia ! Încearcă doar să-l tratezi pe un ofiţer ca pe orice băiat de treabă şi să-i spui pe nume, că îndată-i sare ţifna. Dracu' să-i ia pe toţi !"

— Să vezi, Pete, a mai repetat el numai aşa, ca să-l facă în necaz. Toată zavera asta s-a pornit cam acum o oră. Se pare că atunci cîinele lui Hawkins s-a băgat cumva în coteţul labagiului ăstuia şi i-a omorît o găină.

— Nu se poate !

— Îl pocesc ăştia în bătaie, mai mult ca sigur.

Foster zbiera cît îl ţinea gura

— Vreau să-mi dea altă găină şi să-mi dea şi despăgubiri. Javra asta mi-a omorît un copil, vreau să fie inculpat pentru crimă !

— Domnule colonel, a intervenit Grey, ajuns la capătul răbdărilor. E vorba de o găină, nu de un copil. Nu poţi inculpa un om pentru...

— Găinile astea sînt copiii mei, idiotule ! Găină sau copil, care-i deosebirea ? Hawkins este un ucigaş ordinar. Un criminal, auzi ?

— Ascultaţi, domnule colonel, s-a înfuriat de-a binelea Grey. Hawkins n-are de unde să vă dea altă găină. Şi-a cerut scuze. Cîinele i-a scăpat din lesă şi...

— La curtea marţială ! Criminalul de Hawkins şi cîinele lui, alt ucigaş ! a ţipat colonelul Foster, făcînd spume la gură. Javra asta împuţită mi-a omorît o găină

şi a mîncat-o. A mîncat-o toată, n-au mai rămas decît fulgii din bietul meu copil!

Rînjind sălbatic, a tăbărît asupra lui Hawkins cu mîinile întinse, cu degetele chircite ca nişte gheare, vrînd să-i smulgă lui Hawkins cîinele din braţe, ţipînd :

— Vă omor, pe tine şi pe javra ta împuţită !

Hawkins s-a ferit, l-a împins pe Foster în piept. Colonelul a căzut în fund, iar Rover a început să scheune de frică.

— V-am spus că-mi pare rău, a spus Hawkins cu vocea gîtuită. Dacă aş avea bani, v-aş da bucuros două, chiar zece găini, dar nu pot ! Grey..., s-a întors el disperat către acesta, pentru numele lui Dumnezeu, fă şi dumneata ceva !

— Ce naiba mai pot face eu ? s-a răstit la el Grey ; era obosit şi suferea de dizenterie. Ştii bine că nu pot să fac nimic. Va trebui să raportez cazul. Cel mai bine ar fi să te scapi de cîinele ăsta.

— Cum adică ?

— Doamne, cum de nu pricepi ? s-a îndîrjit şi mai tare Grey. Am zis să te scapi de el. Să-l omori. Iar dacă nu ţi se ridică mîna, pune-l pe altcineva s-o facă. Dar ai grijă, pînă diseară să nu-l mai văd în lagăr.

— E cîinele meu. Nu-mi poţi ordona să...

— Ba pot, pe toţi dracii !

Grey s-a crispat, încercînd să-şi stăpînească muşchii abdominali. Hawkins îi plăcea, îi plăcuse întotdeauna, dar acum asta nu mai avea nici o însemnătate.

— Cunoşti regulamentul. Ţi s-a atras atenţia să-l ţii în lesă şi să nu-l laşi să se apropie de zona aceasta. Rover a omorît şi a mîncat o găină. Sînt martori care l-au văzut.

Colonelul Foster s-a adunat de pe jos ; ochii mici și negri îi erau plini de răutate.

— Eu îl omor, a șuierat el printre dinți. Pe cîinele ăsta îl omor eu. Ochi pentru ochi !

Grey s-a proțăpit în fața lui Foster care tocmai se pregătea să atace din nou.

— Domnule colonel Foster, voi raporta asupra incidentului. Căpitanul Hawkins a primit ordin să lichideze cîinele...

Dar Foster nici nu asculta ce spune Grey.

— Javra asta mi se cuvine. Vreau s-o omor cu mîna mea. La fel cum mi-a omorît și ea găina. Cîinele e-al meu. Vreau să-l omor, a repetat Foster salivînd ; a făcut un pas înainte. Așa cum mi-a ucis și el copilul !

Grey i-a pus mîna în piept.

— Nu ! Hawkins își lichidează singur cîinele.

— Domnule colonel Foster, s-a milogit de el Hawkins. Vă rog, vă implor să primiți scuzele mele. Lăsați-mă să-mi păstrez cîinele, vă asigur că nu se va mai întîmpla niciodată.

— Sigur că n-are să se mai întîmple ! a rîs ca un dement colonelul Foster. Pentru că e mort și e-al meu !

A dat să se repeadă din nou, dar Grey l-a prins de braț, iar Hawkins s-a tras înapoi.

— Încetați ! a strigat Grey. Altfel vă bag la arest ! Acesta nu este comportament de ofițer superior. Să nu vă atingeți de Hawkins. Gata !

Foster și-a smuls brațul din mîna lui Grey. I-a vorbit direct lui Hawkins, abia șoptit :

— Îți vin eu de hac, ucigașule. Îți vin eu de hac.

Și a intrat de-a bușilea în coteț, în casa lui, în locul unde stătea, dormea și mînca împreună cu găinile, copiii lui.

Grey s-a întors iar spre Hawkins.

— Îmi pare rău, Hawkins, dar trebuie să te scapi de el.

— Grey, s-a rugat de el Hawkins. Ai și tu inimă, anulează ordinul. Te rog, fie-ți milă. Fac orice altceva, orice vrei tu.

— Nu pot, n-am încotro. Știi și tu că nu pot, Hawkins, bătrîne. Nu pot. Lichidează-l ! Și cît mai repede.

S-a răsucit scurt pe călcîie și a plecat de acolo.

Hawkins avea obrajii uzi de lacrimi. A rămas pironit locului, cu cîinele în brațe. Atunci l-a văzut pe Peter Marlowe.

— Peter, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă !

— Nu pot, Johnny.' Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Nimeni nu te mai poate ajuta acum.

Copleșit de durere, Hawkins a cercetat cu privirea chipurile întunecate ale celor din jur. Nici nu mai căuta să-și ascundă lacrimile. Oamenii și-au ferit ochii pentru că, într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Dacă găina ar fi fost omorîtă de unul dintre ei, ar fi fost aproape același lucru, probabil. Acum îl compătimeau în tăcere. Hawkins a mai rămas așa o clipă, împietrit, pe urmă a fugit de acolo, purtîndu-l pe Rover în brațe.

— Sărmanul de el, i-a spus Peter Marlowe lui Max.

— Asta așa e, dar slavă Domnului că nu s-a nimerit să fie o găină de-a Împăratului. Pe mine ar fi picat măgăreața.

Max a încuiat portița de la țarc, i-a făcut semn cu capul lui Peter Marlowe și s-a dus.

Lui Max îi plăcea să se îngrijească de găini. Cîte un ou în plus, din cînd în cînd, nu strică deloc. Și pe urmă nu-i nici un risc să sorbi repede un ou proaspăt, să mărunțești bine coaja și s-o amesteci în păsatul pentru

pui. Aşa se şterge orice urmă. Le face bine şi găinilor să mănînce un picuţ de coajă de ou. În definitiv, ce contează un ou, acolo, din cîte are Împăratul ? Atîta vreme cît aduci cel puţin unul pe zi pentru Împărat, n-ai probleme. Atunci ce naiba ? Max era cu adevărat bucuros. Avusese în grija lui găinile o săptămînă întreagă.

Tot în ziua aceea, după masa de prînz, Peter Marlowe stătea întins în patul lui, se odihnea.

— Mă scuzaţi, domnule căpitan.

Peter Marlowe a deschis ochii şi l-a văzut pe Dino lîngă pat.

— Ce e ?

A aruncat o privire iute prin baracă, se simţea stînjenit.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi, domnule căpitan ?

Ca de obicei, „domnule" sunase niţel cam impertinent. „De ce oare nu pot americanii să rostească vorba asta ca toată lumea ?" s-a întrebat Peter Marlowe. S-a ridicat şi l-a urmat.

Dino a luat-o înainte, s-a oprit în mijlocul spaţiului liber dintre barăci.

— Ascultă, Pete, Împăratul vrea să te vadă, a şoptit dintr-o răsuflare Dino. Îi aduci cu tine pe Larkin şi pe Mac.

— Ce s-a întîmplat ?

— Atîta mi-a spus, să vii cu ei. Vă întîlniţi cu el în clădirea închisorii, în celula cincizeci şi patru de la etajul patru, peste o jumătate de oră.

Ofiţerilor le era interzis să intre în clădirea închisorii. Din ordinul japonezilor. Poliţia militară a lagărului veghea la respectarea acestui ordin. „Pe naiba ! şi-a zis Peter Marlowe. Asta-i prea riscant."

— Doar atît a spus ?
— Da. Asta-i tot. Celula cincizeci și patru, etajul patru, peste o jumătate de oră. Ne vedem acolo, Pete.
„Ce o mai fi acum și cu chestia asta ?“ s-a întrebat îngrijorat Peter Marlowe. S-a grăbit spre bungalovul lui Larkin și Mac, le-a spus despre ce e vorba.
— Ce părere ai, Mac ?
— Ei, băiete, și-a dat prudent cu părerea Mac, n-aș crede că Împăratul își permite să ne cheme pe toți trei așa, fără nici o explicație, dacă nu e ceva important.
— Și cum rămîne cu intrarea în închisoare ?.
— Dacă sîntem prinși, a spus Larkin, e mai bine să avem o poveste pregătită dinainte. Grey are să afle cu siguranță și e-n stare să împută atmosfera. Cel mai bine e să mergem separat. Eu pot spune oricînd că trebuia să mă văd cu unii dintre australienii care sînt cazați în clădirea închisorii. Tu ce poți spune, Mac ?
— Sînt acolo și cîțiva băieți din Regimentul Malaiezian. Aș putea zice că l-am vizitat pe unul dintre ei. Dar tu, Peter ?
— Am acolo cîțiva gradați de la aviație pe care-i cunosc, a șovăit o clipă Peter Marlowe. Poate că ar fi cazul să mă duc eu înainte, să văd despre ce e vorba și să vin înapoi să vă spun.
— Nu. Dacă nu ești văzut cînd intri, s-ar putea să fii prins la ieșire. Atunci nu te mai lasă să intri înapoi. Nu poți să încalci un ordin direct și să te duci înăuntru a doua oară. Asta nu. Cred că-i mai bine să mergem. Dar fiecare pe contul lui, a zîmbit Larkin. Mister, nu ? Mă întreb ce s-o coace acolo.
— Sper din toată inima să nu dăm de necaz.
— Ehei, băiete, a spus Mac. Nu-i destul necaz că trăim în vremurile astea ? Parcă nu m-aș simți bine dacă n-aș

merge... Împăratul ăsta al tău are prieteni sus-puşi. S-ar putea să ştie el ceva.

— Şi ce facem cu ploştile ?

Au rămas cu toţii pe gînduri, pe urmă Larkin a spart tăcerea.

— Le luăm cu noi.

— Nu e prea periculos ? Vreau să spun, că, o dată ce am intrat în clădire, dacă se face o razie pe neaşteptate, nu mai avem unde să le ascundem.

— Dacă e să ne prindă, ne prind şi gata, a spus grav Larkin, i s-au înăsprit deodată trăsăturile. Ori aşa ne e scris în stele, ori nu e.

— Hei, Peter, a strigat Ewart după Peter Marlowe, văzîndu-l că iese din baracă. Ţi-ai uitat banderola.

— A, da, mulţumesc, a spus absent Peter Marlowe ; s-a întors la patul lui, înjurîndu-se în gînd. Iar am uitat blestemăţia asta.

— Mie mereu mi se întîmplă. Trebuie să fim mai atenţi.

— Aşa e. Mulţumesc încă o dată.

Peter Marlowe s-a amestecat printre cei care mergeau pe potecă în lungul zidului. A ocolit latura dinspre nord, a dat colţul şi s-a aflat în faţa porţii. Cînd şi-a scos banderola s-a simţit deodată gol, a avut senzaţia că toţi cei care treceau pe lîngă el sau îi veneau din faţă îl priveau nedumeriţi şi se întrebau de ce oare ofiţerul ăsta nu-şi poartă banderola la braţ. Înaintea lui, la vreo două sute de iarzi, era capătul drumului care ducea spre vest. Poarta era deschisă pentru că tocmai atunci se întorceau de la lucru echipele care plecaseră mai de dimineaţă. Cei mai mulţi dintre oameni erau epuizaţi, trăgeau din greu, înhămaţi la nişte sănii im-

provizate pe care erau îngrămădite buturugile scoase cu atîta trudă din mlaştină ca să asigure lemn de foc pentru bucătăriile din lagăr. Peter Marlowe şi-a amintit că peste două zile îi vine şi lui rîndul să iasă la muncă. Nu avea nimic împotriva ieşirilor la lucru pe aeroport; asta se întîmpla aproape în fiecare zi. Acolo munca era mai uşoară. Dar la echipa de lemne era altceva. Scoaterea buturugilor era o treabă primejdioasă. Mulţi se aleseseră cu o hernie din cauza lipsei uneltelor care le-ar fi uşurat munca. Mulţi avuseseră membrele fracturate sau gleznele luxate. Trebuiau să facă de corvoadă cu toţii, cei încă în putere, o dată sau de două ori pe săptămînă, ofiţerii în rînd cu trupa, pentru că la bucătării se consumau multe lemne şi era drept ca cei care mai aveau ceva vlagă în ei să muncească şi pentru cei care nu mai aveau deloc.

Lîngă poartă era un subofiţer din poliţia militară, iar de partea cealaltă stătea un gardian coreean, fuma sprijinit de zid, privind leneş la oamenii care se întorceau de la lucru tîrîndu-şi picioarele. Subofiţerul era atent la cei care treceau pe poartă. Într-una dintre sănii zăcea un om. Era un lucru obişnuit ca unul sau doi să fie aduşi în felul acesta înapoi în lagăr, dar trebuiau să fie foarte osteniţi sau foarte bolnavi ca să facă astfel drumul pînă acasă, la Changi.

Peter Marlowe s-a strecurat pe lîngă paznicii neatenţi şi s-a topit în mulţimea din curtea interioară.

Şi-a făcut drum într-o secţie a închisorii şi a început să urce scara metalică, păşind cu grijă printre paturi şi peste rogojinile care le serveau unora drept aşternut. Erau oameni peste tot. Pe scări, pe paliere, pe coridoare şi în celulele cu uşile deschise, cîte patru-cinci într-o celulă proiectată pentru un singur deţinut.

Resimţea acum o apăsare oribilă de sus, de jos, de peste tot. Duhoarea era înăbuşitoare. Miros greu de cadavru în descompunere. Miros greu de trupuri nespălate. Mirosul greu al unei generaţii de trupuri încarcerate. Mirosul greu al zidurilor de închisoare.

Peter Marlowe a dat, în sfîrşit, de celula numărul cincizeci şi patru. Uşa era închisă, a deschis-o şi a intrat înăuntru. Mac şi Larkin erau deja acolo.

— Dumnezeule, împuţiciunea de aici e ceva ucigător !

— Am constatat şi eu, camarade, i-a răspuns Larkin.

Era leoarcă de sudoare. La fel şi Mac. În celulă era un aer închis, pereţii de beton erau şi ei jilavi de transpiraţie, pătaţi de dîre lungi de mucegai în locurile unde se scursese umezeala de-a lungul anilor.

Celula avea cam şapte picioare în lăţime, opt în lungime şi zece în înălţime. În mijlocul celulei, pornind direct din zid, se afla patul, un bloc masiv de beton, înalt de trei picioare, lat de trei picioare, lung de şase picioare. Patul era prevăzut şi cu o pernă, tot din beton. Intr-un colţ al celulei era privata : o simplă gaură în podea care făcea legătura cu sistemul de canalizare. Sistemul nu mai funcţiona de multă vreme. Pe unul dintre pereţi, la nouă picioare înălţime, era o ferestruică acoperită cu gratii, dar prin ea nu se putea vedea cerul pentru că zidul era de două picioare grosime.

— Mac, eu zic să le mai dăm cîteva minute, pe urmă plecăm dracului din mizeria asta, a spus Larkin.

— Aşa facem, băiete.

— Măcar să deschidem uşa, a propus Peter Marlowe, şiroind de transpiraţie.

— Las-o mai bine închisă, Peter. Aşa-i mai sigur, i-a răspuns Larkin, suflînd greu.

— Mai bine mor decît să stau aici.

— Aşa e. Slavă domnului că mai există şi barăcile.

— Hei, Larkin, a arătat Mac spre păturile de pe patul de beton. Nu pricep unde-or fi cei care stau în celula asta. Nu se poate să fi ieşit cu toţii la lucru.

— Nici eu nu-mi dau seama, a spus îngrijorat Larkin. Hai mai bine s-o ştergem...

În clipa aceea s-a deschis uşa şi a intrat Împăratul radiind de plăcere.

— Vă salut, fraţilor !

Avea braţul plin de tot felul de pachete ; s-a dat din drum ca să-l lase să intre şi pe Tex care era şi el încărcat.

— Pune-le acolo, pe pat, Tex.

Tex a depus reşoul electric şi tigaia cea mare, a împins uşa cu piciorul ; ceilalţi au rămas cu ochii la el, uluiţi.

— Du-te de adu nişte apă, i-a spus Împăratul lui Tex.

— Gata, şefu'.

— Ce se întîmplă aici ? De ce ne-ai chemat ? a întrebat Larkin.

Împăratul a rîs vesel.

— Facem un ospăţ în regulă.

— La naiba ! N-ai să spui că ne-ai convocat aici numai pentru atîta lucru. De ce dracu' n-am fi putut face asta la tine acasă ?

Larkin era furios. Împăratul i-a aruncat doar o privire şi a rîs scurt. S-a întors cu spatele şi a desfăcut un pachet. Tex a revenit cu o sticlă de apă proaspătă, a pus tigaia pe reşou.

— Rajah, ascultă, şi dacă..., şi-a înghiţit vorba Peter Marlowe.

Împăratul tocmai deşerta cam două livre de *katchang idju* în apa din tigaie. A mai adăugat apoi nişte sare şi două linguri de zahăr, cu vîrf. Pe urmă s-a întors spre

asistență și a desfăcut un alt pachet înfășurat în frunze de bananier, ridicîndu-l sus ca să se vadă mai bine.

— Maica Ta, Doamne !

În celulă s-a așternut deodată o tăcere de gheață.

Împăratul era încîntat de efectul surprizei pe care le-o făcuse.

— Ți-am spus eu, Tex, a rîs el. Îmi ești dator un dolar.

Mac a întins mîna să atingă bucata de carne.

— *'Mahlu !* E de-adevăratelea.

Larkin a pus și el mîna pe halca de carne.

— Am și uitat cum arată carnea, a rostit el încet, cu un fel de evlavie. Al dracului să fiu dacă nu ești un geniu. Un geniu, auzi ?

— E ziua mea. M-am gîndit c-ar fi cazul s-o și sărbătorim. Și mai am și asta ! a anunțat Împăratul, arătîndu-le o sticlă.

— Ce-ai acolo ?

— Saké !

— Nu-mi vine să cred, a spus Mac. Avem aici două jamboane de purcel, s-a aplecat el să mai adulmece o dată. Și, pe ce-am mai sfînt, e carne adevărată, chiar adevărată și proaspătă ca o zi de mai. Trăiască !

Au rîs cu toții.

— Vezi mai bine de încuie ușa, Tex, a poruncit Împăratul, apoi s-a întors spre Peter Marlowe. Okay, amice ?

Peter Marlowe era tot cu ochii la ciozvîrta de carne.

— Cum naiba ai făcut rost de chestia asta ?

— E-o poveste lungă !

Împăratul a scos un cuțit și a crestat carnea, pe urmă a despărțit cu îndemînare șuncuțele în două și le-a așezat în tigaie. L-au urmărit cu toții cum mai pune un dram de sare, cum potrivește încîntat tigaia cu centrul exact

pe reşou, cum se aşază apoi pe patul de beton, încrucişîndu-şi picioarele.

— Nu-i rău, ă ?

Multă vreme n-a zis nimeni nimic.

O smucitură bruscă a clanţei de la uşă a spart vraja. Împăratul i-a făcut semn lui Tex ; acesta a descuiat uşa, a întredeschis-o, apoi a dat-o la o parte. A intrat Brough.

S-a uitat în jur, uimit. A văzut atunci reşoul. S-a apropiat, a văzut ce-i înăuntru.

— Măi, să fie-al dracului !

Împăratul i-a zîmbit blînd.

— E ziua mea de naştere. M-am gîndit să vă invit la masă.

— Atunci ţi-ai făcut rost de un oaspete, a spus Brough, i-a întins mîna lui Larkin. Sînt Don Brough, domnule colonel.

— Grant îmi zice pe numele mic. Pe Mac şi pe Peter îi cunoşti ?

— Sigur, le-a zîmbit pe rînd Brough, apoi l-a zărit pe Tex. Salut, Tex !

— Mă bucur să te văd, Don.

Împăratul i-a făcut semn spre pat.

— Ia loc, Don. Că acuşi ne punem pe treabă !

Peter Marlowe s-a întrebat din nou cum vine că ostaşii şi ofiţerii americani se adresează unul altuia după numele de botez cu atîta uşurinţă. Nu suna nici a popularitate ieftină, nici a linguşire — de fapt, părea o formă de adresare aproape firească — şi se vedea limpede că, în calitatea lui de superior în grad, Brough se bucură întotdeauna de respect din partea subalternilor, chiar dacă aceştia îi spun „Don“ pe faţă. Lucru de mirare.

— Ce-i cu trusa asta de croitorie ? a întrebat Brough.

Împăratul s-a apucat să întindă pe pat nişte fîşii de postav rupte dintr-o pătură.

— Va trebui să astupăm uşa, ermetic.

— Cum asta ? nu i-a venit să creadă lui Larkin.

— Foarte bine, l-a lămurit Împăratul. Cînd începe să se coacă friptura, există primejdia reală să stîrnim o răzmeriţă. Dacă cei de-afară prind mirosul, la naiba, gîndiţi-vă şi voi ce s-ar putea întîmpla. Ne-ar rupe în bucăţi. Asta este singurul loc unde, mi-am zis eu, putem găti fără să fim deranjaţi. În felul ăsta mirosul se duce mai mult pe geam. Sigur, numai dacă astupăm bine uşa. Afară n-am fi putut găti, în nici un caz.

— A avut dreptate Larkin, a decretat solemn Mac. Eşti într-adevăr un geniu. Mie nu mi-ar fi venit în cap aşa ceva. Credeţi-mă, a adăugat el rîzînd, de-acum înainte americanii sînt prietenii mei !

— Mulţumesc, Mac. Acum hai la treabă.

Oaspeţii Împăratului au purces să îndese fîşiile de postav în crăpăturile din jurul uşii, au astupat şi ferestruica de observaţie din mijlocul uşii. Cînd au terminat, Împăratul a venit să recepţioneze lucrarea.

— Bună treabă, a declarat el. Acum ce facem cu geamul ?

S-au uitat cu toţii spre gemuleţul cu gratii care ascundea cerul.

— Îl mai lăsăm aşa un timp, a spus Brough, pînă ce dă mîncarea bine în fiert. Pe urmă îl acoperim şi rezistăm cît putem. Îl mai deschidem apoi din cînd în cînd, a adăugat el uitîndu-se în jur. Gîndesc eu că n-ar fi rău să mai dăm drumul la parfum aşa, sporadic. Precum semnalele cu fum ale indienilor.

— E ceva vînt pe-afară ?

— Al dracului să fiu dacă am observat. A băgat cineva de seamă ?

— Hei, Peter, ia saltă-mă tu sus, băiete, a spus Mac. Mac era cel mai uşurel dintre toţi. S-a urcat în picioare pe umerii lui Peter Marlowe, s-a uitat printre gratii, apoi şi-a umezit degetul şi l-a scos pe geam.

— Mai repede, Mac, pentru Dumnezeu, doar nu eşti nici tu un puişor, să ştii ! i-a strigat de jos Peter Marlowe.

— Trebuie să probez vîntul mai întîi, băieţel !

Mac şi-a lins iar degetul şi a scos mîna afară. Arăta atît de concentrat şi de caraghios încît Peter Marlowe a izbucnit în rîs, Larkin i-a ţinut isonul, Mac nu şi-a mai putut ţine echilibrul, a căzut de la şase picioare înălţime, s-a zgîriat la genunchi de muchia patului de beton şi s-a pornit să drăcuie.

— Uită-te la piciorul meu, fir-ai tu să fii, s-a înecat de supărare Mac ; nu era decît o julitură, dar îi curgea un pic de sînge. Mi-am jupuit aproape toată pielea de pe genunchi, blestematule.

— Ascultă, Peter, a gemut Larkin, ţinîndu-se de burtă. Vezi că Mac are totuşi ceva sînge în el. Întotdeauna am crezut că nu-i curge decît latex * în vine !

— Duceţi-vă la dracu', păcătoşilor, *'mahlu !* a mormăit enervat Mac.

Apoi, dintr-o dată, l-a podidit şi pe el un hohot de rîs, i-a luat la braţ pe Peter Marlowe şi pe Larkin şi s-a pornit să cînte în gura mare : „Hai la joacă printre flori, ne-nvîrtim de două ori..."

Peter Marlowe l-a luat la braţ pe Brough, Brough l-a prins în joc pe Tex, s-au învîrtit cu toţii, repetînd vorbele cîntecului ca nişte isterici, în jurul oalei cu mîncare şi a Împăratului aşezat turceşte lîngă ea.

Mac s-a desprins primul din cerc.

---

* Sucul lăptos al arborelui de hevea din care se extrage cauciucul natural.

— Ave, Cezar ! Pentru on-o-or, drepţi !

Toţi ca unul, i-au dat salutul regulamentar, apoi s-au prăbuşit grămadă, unii peste alţii.

— Vezi că-mi storceşti mîna, Peter, păcătosule !

— Ia-ţi piciorul de-aici, bestie, că-mi distrugi ce-am mai scump ! s-a răţoit Larkin la Brough.

— Iartă-mă, Grant. O, Doamne ! N-am mai rîs atîta de ani de zile.

— Hei, Rajah, a spus Peter Marlowe. Cred că trebuie că mestecăm cu toţii în mîncare, ca să fie cu noroc.

— Poftiţi, i-a îmbiat Împăratul.

I se umplea inima de bucurie să-i vadă pe toţi atît de veseli.

Ceilalţi s-au aliniat pentru solemnitate. Peter Marlowe a amestecat cu lingura în mîncarea care se încălzise de-acum binişor. I-a trecut apoi lingura lui Mac, acesta a amestecat şi el, rostind o binecuvîntare obscenă. Ca să nu se lase mai prejos, Larkin a mai zis şi un descîntec :

— Fierbe-n oală, fierbe-n tuci / Fierbe, fierbe cu bulbuci...

— Ce-ai înnebunit ? a strigat la el Brough. Ăsta-i un citat din „Macbeth", ce dracu' !

— Şi ce-i cu asta ?

— Poartă ghinion. Să citezi din „Macbeth" e ca şi cum ai fluiera în garderoba unui teatru.

— Chiar aşa ?

— Asta o ştie şi ultimul fraier !

— Dracu' să mă ia. N-am ştiut pînă acum, s-a încruntat Larkin.

— Oricum, ai şi citat greşit, a spus Brough. De fapt e „Necaz e pe un-te duci / Arde focul, fierbe-n tuci !"

— Ba nu, nu-i aşa, yankeule ! Eu l-am învăţat bine pe Shakespeare !

— Te fac o prinsoare pe orezul de mîine ?

— Atenţie, colonele, a zis bănuitor Mac, cunoscîndu-i meteahna lui Larkin de a se arunca în pariuri. Nimeni nu pune rămăşag cu atîta uşurinţă.

— Dar ştiu că eu am dreptate, Mac, i-a replicat Larkin, deşi nu prea îi plăcea expresia de satisfacţie de pe chipul americanului. Ce te face să fii aşa de sigur că ai reţinut exact ?

— Te prinzi sau nu ? a întrebat Brough.

Larkin a rămas pe gînduri. Îi plăcea să rişte..., dar raţia de orez de a doua zi era o miză mult prea mare.

— Nu. Sînt gata să-mi pun la bătaie porţia de orez la un joc de cărţi, dar al naibii să fiu dacă fac pariu pe un Shakespeare.

— Păcat, s-a întristat Brough. O porţie în plus mi-ar fi prins tocmai bine. E din actul patru, tabloul unu, versetul zece.

— Cum naiba poţi şti atît de precis ?

— Nici o scofală, a spus Brough. Am fost student în litere, la Universitatea din Carolina de Sud, cu accent pe ziaristică şi dramaturgie. Cînd scap de aici, mă fac scriitor.

Mac s-a aplecat să mai examineze o dată fiertura.

— Te invidiez, băiete. Scrisul este probabil meseria cea mai importantă din lume. Dacă se-ntîmplă s-o faci şi bine.

— Astea-s prostii, Mac, a intervenit Peter Marlowe. Sînt un milion de lucruri mai importante.

— Asta nu face decît să demonstreze cît de puţin ştii tu.

— Negustoria e mult mai importantă, s-a băgat şi Împăratul în vorbă. Fără comerţ, lumea s-ar opri în

loc... iar fără bani și fără o economie stabilă nu i-ar mai păsa nimănui să cumpere cărți.

— La dracu' negustoria și economia, s-a înfierbîntat Brough. Astea se referă doar la bunurile materiale. E exact așa cum spune Mac.

— Mac, s-a interesat Peter Marlowe. Ce găsești tu atît de important în scris ?

— Ei bine, băiete, în primul rînd e o treabă pe care mi-am dorit întotdeauna s-o fac, dar n-am putut. Am încercat de mai multe ori, dar n-am izbutit niciodată să termin ceva. Asta-i partea cea mai grea să știi să închei. Dar lucrul cel mai important este că scriitorii sînt singurii oameni care mai pot face ceva pentru planeta asta. Un om de afaceri nu poate să facă nimic...

— Asta-i o nerozie, a declarat Împăratul. Cum rămîne cu Rockefeller ? Dar cu Morgan, cu Ford, cu du Pont ?* Și cu toți ceilalți ? Tocmai operele lor de binefacere sînt cele din care se finanțează o grămadă de proiecte de cercetare, de biblioteci, spitale, de subvenții pentru oamenii de artă. Păi, fără lovelele lor...

— Dar ei și-au adunat bănetul pe spinarea altora, a remarcat înțepat Brough. Își pot permite să mai tragă cu lopata cîte ceva din miliardele lor și să le dea înapoi celor care le-au făcut din capul locului. Lipitorile astea...

— Ții cu Partidul Democrat, nu-i așa ? s-a încins și Împăratul.

— Pe viața mea că țin cu democrații ! Uită-te la Roosevelt ! Uită-te ce face el pentru țară. A tras-o de urechi din mocirlă, în timp ce blestemații de republicani...

— Astea-s palavre, o știi la fel de bine ca și mine. N-are nimic de-a face cu republicanii. A intervenit ciclul economic și...

---

* Cunoscuți bancheri și întreprinzători industriași americani.

— Mă aia pe ciclurile economice ! Republicanii...

— Hei, fraţilor, a intervenit cu blîndeţe Larkin. Hai s-o lăsăm încolo de politică pînă după masă, ce ziceţi ?

— Bine, fie, a mormăit ursuz Brough. Numai că tipul ăsta parc-ar fi din insula Christmas *.

— Mac, spune tu ce-i aşa de important ? Că eu tot nu pricep.

— Îţi spun. Scriitorul poate aşterne pe o bucată de hîrtie o idee..., un punct de vedere. Dacă e şi bun, poate să influenţeze gîndirea oamenilor, chiar dacă a scris pe hîrtie de closet. El e singurul, în cadrul sistemului economic al lumii contemporane, care poate să facă ceva..., poate să schimbe lumea. Un om de afaceri nu poate face asta, decît dacă cheltuieşte o groază de bani. N-o poate face nici un om politic, decît dacă dispune de o anumită platformă şi de putere. Un plantator nu poate. Şi nici un contabil, aşa e, Larkin ?

— Aşa e.

— Dar tu vorbeşti de propagandă, a protestat Brough. În scrisul meu eu nu vreau să fac propagandă.

— Ai scris vreodată pentru filme, Don ? a întrebat Împăratul.

— N-am publicat încă nimic, nicăieri. Nu eşti scriitor pînă nu-ţi vinzi marfa, pînă nu publici. Dar filmele sînt ale dracului de importante. Ştiţi că Lenin a spus cîndva că cinematografia este cel mai important mijloc propagandistic care a fost inventat vreodată ? a spus Brough, dar în aceeaşi clipă a băgat de seamă că Împăratul este gata să riposteze. Nu, nu sînt comunist, să-ţi intre bine-n cap, doar pentru că votez cu Partidul Democrat ! Auzi,

* Minusculă insulă în Oceanul Indian, situată la sud de Java, parte a teritoriului Singapore.

s-a întors el spre Mac, dacă ai citit cîte ceva din Lenin, Stalin sau Troţki, ăştia te şi taxează de comunist.

— Trebuie să recunoşti şi tu, Don, a observat Împăratul, că printre democraţi sînt mulţi simpatizanţi de stînga.

— De cînd e moda asta dacă le ţii partea ruşilor, gata, înseamnă că eşti şi comunist ? Sînt aliaţii noştri, dacă vrei să ştii !

— De asta-mi pare mie rău... în sens istoric, a spus Mac.

— De ce ?

— Pentru că vom avea multe necazuri mai tîrziu. În special în Orient. Ne-au dat de furcă pe-aici încă înainte de război.

— Televiziunea are să fie marea noutate, a zis visător Peter Marlowe, uitîndu-se la aburul subţire care juca pe suprafaţa fierturii. Ştiţi, am văzut o emisiune demonstrativă făcută de la palatul „Alexandra", la Londra. Baird * realizează cîte un program în fiecare săptămînă.

— Am auzit despre televiziune, a spus Brough. Dar n-am văzut niciodată vreo emisiune.

— Nici eu, a dat din cap Împăratul, însă cred că ar putea să ajungă o afacere extraordinară.

— Dar nu în State, asta-i sigur, a mormăit Brough. Gîndeşte-te la distanţe ! La naiba, asta s-ar putea să se potrivească pentru una dintre ţările mai mici, cum e Anglia, dar nu pentru o ţară adevărată, ca Statele Unite.

— Ce vrei să spui cu asta ? s-a îmbăţoşat Peter Marlowe.

— Vreau să spun că, dacă nu eram noi, războiul ăsta ar continua la nesfîrşit. Numai banii noştri, armele noastre, puterea noastră...

---

* John Logie Baird (1888—1946), inginer şi inventator englez, a realizat primele demonstraţii de televiziune în 1926.

— Ascultă, bătrîne, ne-am descurcat noi destul de bine şi singuri pînă v-aţi hotărît voi să vă mişcaţi fundul. E războiul vostru tot atîta cît este şi al nostru !

Peter Marlowe s-a uitat crunt la Brough, acesta i-a răspuns la fel.

— Tîmpenii ! De ce dracului n-aţi putea voi, europenii, să vă omorîţi mai departe între voi aşa cum tot faceţi de veacuri şi să ne lăsaţi pe noi în pace, asta n-am s-o ştiu niciodată ! Am fost nevoiţi să vă sărim în ajutor înainte ca...

În clipa următoare s-au pus toţi să ţipe şi să înjure ; de ascultat nu mai asculta nimeni, fiecare avea cîte o părere foarte fermă şi acea părere era singura justă.

Împăratul îl ameninţa furios cu pumnul pe Brough care şi el îi arăta pumnii, Peter Marlowe striga la Mac... Deodată s-a auzit o izbitură puternică în uşă.

Imediat s-a făcut linişte.

— Ce-aţi înnebunit, v-aţi luat la bătaie ? a răsunat o voce de dincolo de uşă.

— Tu eşti acolo, Griffiths ?

— Dar cine-ai crezut că e, nen-tu Adolf Hitler ? Vrei să ne bage la carceră pe toţi ?

— Nu. Îmi cer scuze.

— Atunci faceţi dracului mai puţin scandal !

— Cine-a fost ăsta ? a întrebat Mac.

— Griffiths. Proprietarul celulei.

— Cum ? !

— Cum auzi. Am închiriat-o pentru cinci ore. Trei marafeţi ora. Nimic nu se capătă pe degeaba.

— Ai închiriat celula ? nu i-a venit să creadă lui Larkin.

— Exact. Griffiths ăsta nu-i deloc prost ca negustor, a explicat Împăratul. Pe-aici sînt mii şi mii de oameni,

nu-i aşa ? Nu există nicăieri un locşor liniştit, aşa-i ? Ei bine, englezoiul ăsta închiriază celula cu ora oricărui tip care vrea să fie lăsat în pace o vreme. Nu că ar fi sanctuarul ideal, dar lui Griffiths afacerea îi merge destul de bine.

— Pariez că n-a fost ideea lui, a spus Brough.

— Dom' căpitan, eu nu-s în stare să spun minciuni, a zîmbit Împăratul. Trebuie să mărturisesc pe loc că a mea a fost ideea. Dar Griffiths cîştigă destul ca s-o ducă binişor, el şi unitatea lui.

— Şi ţie cît îţi iese ?

— Doar zece la sută.

— Dacă-i numai zece la sută, atunci e corect, s-a pronunţat Brough.

— Este.

Împăratul nu-l minţea niciodată pe Brough, cu toate că, oricum, n-avea nici un drept să-şi bage nasul în afacerile lui.

Brough s-a aplecat să mai mestece în tigaie.

— Hei, fraţilor, a-nceput să fiarbă.

S-au bulucit cu toţii să vadă. Într-adevăr, fierbea.

— Mai bine să astupăm acum fereastra. Că îndată începe să miroasă.

Au agăţat o pătură peste gratii, curînd toată celula s-a umplut de miresme.

Mac, Larkin şi Tex şedeau pe vine cu spatele sprijinit de perete, cu ochii ţintă la tigaie. Peter Marlowe stătea pe cealaltă parte a patului şi, dacă tot era mai aproape, mesteca din cînd în cînd în mîncare.

Apa clocotea încetişor, făcînd ca boabele delicate să se ridice în evantai la suprafaţă şi să se lase iar, lin, la fund. Aburul uşor purta cu el o aromă de carne proaspătă. Împăratul a mai adăugat la fiertură o mînă de ierburi parfumate şi mirodenii, şofran, *kajang, huan, taka,* cui-

şoare, cîţiva căţei de usturoi, care au înmiresmat şi mai tare încăperea. După zece minute de fiert, Împăratul a mai pus în mîncare şi un fruct crud de papaia.

— E-o nebunie, a spus el. După război, cel care va pune la punct un sistem pentru deshidratarea fructelor de papaia va face avere. Drăcovenia asta poate să frăgezească pînă şi o halcă de bizon !

— Malaiezienii îl folosesc dintotdeauna, i-a răspuns Mac.

Dar, de fapt, nu-l asculta nimeni şi nici măcar el n-auzea ce spune, căci erau învăluiţi cu toţii în mireasma dulce a mîncării.

Şiroaie de sudoare li se prelingeau pe piept, pe bărbie, pe picioare, pe braţe. Dar aproape că nici nu băgau în seamă transpiraţia şi aerul închis. Ştiau doar un singur lucru : că nu-i un vis, că ceea ce fierbe acolo e carne, chiar acolo, sub ochii lor, şi că în curînd, foarte curînd, vor mînca.

— Cum de-ai făcut rost de carne ? a întrebat Peter Marlowe.

Nici nu-i prea păsa, de fapt. A simţit doar nevoia să spună ceva pentru a sparge tăcerea aceea înăbuşitoare.

— E cîinele lui Hawkins, i-a răspuns Împăratul fără alt gînd în minte decît „Doamne, că tare frumos mai miroase !"

— Cîinele lui Hawkins ?

— Vrei să spui că ăsta-i Rover ?

— Cîinele lui ?

— Şi eu care credeam că-i purcel !

— E chiar cîinele lui Hawkins ?

— Asta-i culmea !

— Vrei să spui că şuncuţele astea sînt ale lui Rover ? a întrebat scîrbit Peter Marlowe.

— Sigur că da, i-a răspuns Împăratul ; acum, dacă tot se aflase secretul, nu-i mai păsa. Am vrut să vă spun după aceea, dar ce dracu' mai contează ? Acum știți.

S-au uitat unii la alții ; le cam pierise cheful.

— Sfîntă Fecioară, a rostit într-un tîrziu Peter Marlowe. Auzi, cîinele lui Hawkins !

— Ascultă aici, a raționat Împăratul. Care-i deosebirea ? Cu siguranță că a fost cîinele cel mai curat la mîncare pe care l-am văzut vreodată. Mult mai curat decît orice porc. Și decît orice găină, dacă tot veni vorba. Carnea-i carne. Ce să ne mai complicăm ?

— Perfect adevărat, l-a sprijinit Mac. Nu-i nici un păcat să mănînci carne de cîine. Chinezii fac asta de cînd lumea. Un deliciu. Chiar așa ! Sigur.

— O fi, a spus îngrețoșat Brough. Numai că noi nu sîntem chinezi, iar ăsta-i cîinele lui Hawkins !

— Mă simt ca un canibal, a mărturisit Peter Marlowe.

— Ascultați, a ridicat glasul Împăratul. E așa cum spune Mac. Nu-i nimica rău să mănînci carne de cîine. Mirosiți și voi, ce naiba !

— Să mirosim ! s-a pronunțat Larkin în numele tuturor ; saliva atît de tare încît îi venea și greu să vorbească. Nu simt nimic decît miros de tocăniță, e cel mai fin parfum pe care l-am adulmecat vreodată și nu-mi pasă dacă-i Rover sau nu. Mie mi-e foame ! a mai declarat el, frecîndu-se pe burtă. Nu știu ce-o fi în capul vostru, amărîților, dar pe mine mă seacă la linguriță. Mirosul ăsta îmi produce niște reacții metabolice cu totul ieșite din comun.

— Mie mi se întoarce stomacul pe dos. Iar asta n-are nimic de-a face cu faptul că e vorba de carne de cîine. Pur și simplu, a suspinat Peter Marlowe, nu prea-mi vine să înfulec din Rover. Și tu, s-a uitat el spre Mac, tu ce-o să faci cînd dai cu ochii de Hawkins ?

— Asta nu ştiu, băiete. Am să mă uit în altă parte. Da, n-aş crede că mi-ar prii să dau ochii cu el, a spus încet Mac ; i-au fremătat nările cînd s-a uitat la fiertură. Dar şi ce frumos miroase !

— Bineînţeles, a anunţat sec Împăratul, care nu vrea să mănînce poate pleca.

Nu s-a mişcat nimeni. S-au rezemat iar de perete, fiecare cu gîndurile lui. Ascultau cum clocoteşte sosul. Savurau aroma. O minunăţie.

— Dacă stai să te gîndeşti, nici măcar nu e ceva şocant, a spus Larkin, mai mult ca să se convingă pe el decît pe ceilalţi. Vedeţi şi voi cît de tare ne legăm de găini. Şi cu toate astea nu ne e silă să le mîncăm... şi nici ouăle lor.

— Aşa-i, băiete. Mai ţii minte mîţa aia pe care am prins-o şi am mîncat-o ? Este că nu ne-a fost silă, aşa-i, Peter ?

— Nu ne-a fost, dar aia era o pisică oarecare. Ăsta-i Rover !

— A fost ! Acum nu-i decît nişte carne.

— Voi sînteţi cei care-au prins pisica ? a întrebat Brough, abia stăpînindu-şi indignarea. Cam cu vreo şase luni în urmă...

— Nu. Asta a fost în Java.

— Aşa-a..., a făcut Brough, dar în acea clipă a şi surprins lucirea din ochii Împăratului. Trebuia să-mi fi dat seama, a izbucnit el. Tu ai fost ăla, ticălosule ! Iar noi care-am pîndit-o vreo patru ore...

— Nu-ţi face sînge rău, Don. Noi am înhăţat-o. Oricum, tot o victorie americană.

— Australienii mei şi-au cam pierdut îndemînarea, a oftat Larkin.

Împăratul a plimbat lingura prin fiertură ; i-a tremurat mîna cînd a dus-o la gură.

— Bu-un, a decretat el, apoi a încercat carnea cu vîrful lingurii ; era încă destul de tare. Mai durează cam un ceas.

După vreo zece minute a gustat din nou.

— Parc-ar mai cere un praf de sare. Ce părere ai, Peter ?

A gustat şi Peter Marlowe. Era o bunătate rară, ceva divin !

— Doar un pic, un vîrf de cuţit.

Au gustat cu toţii, pe rînd. Un praf de sare, o fărîmiţă de *huan*, un picuţ de zahăr, încă o idee de şofran. Pe urmă s-au pus iar să aştepte în acea încîntătoare cameră de tortură, abia mai trăgîndu-şi răsuflarea.

Din cînd în cînd mai dădeau jos pătura din gemuleţ ca să mai scape nişte parfum pe-afară şi să mai pătrundă ceva aer curat.

Iar dincolo de Changi aromele pluteau pe aripile brizei. Dar şi aici, în interiorul închisorii, mai scăpa cîte o adiere prin crăpăturile uşii, se prelingea în lungul coridorului, parfumînd întreaga atmosferă.

— Dumnezeule, Smithy, simţi mirosul ăsta ?

— Cum să nu-l simt ? Ce, crezi că eu n-am nas ? De unde vine ?

— Stai aşa ! Trebuie să fie în clădirea închisorii, undeva, acolo, sus !

— Pun rămăşag că iar s-au pus gălbiorii ăia să-şi gătească de mîncare dincolo de reţeaua de sîrmă ghimpată.

— Aşa e. Nemernicii !

— N-aş zice că vine de la ei. Parcă totuşi ar fi din închisoare.

— O, Doamne, şi să-l mai crezi pe Smithy... Uită-te la el cum pontează, parc-ar fi cîine de aret.

— Dacă-ţi spun eu că mirosul vine dinspre închisoare...

— Te păcăleşte vîntul. Vezi că dintr-acolo bate.

— Pînă acum vîntul n-a mai mirosit niciodată în halul ăsta. Asta-i mîncare cu carne, îţi spun eu. Carne de vacă. Pariez pe ce vrei. Tocană de văcuţă.

— Altă tortură de-a japonezilor. Ticăloşii ! Asta-i lovitură sub centură !

— Poate că doar aşa ne închipuim noi. Lumea spune că poţi să-ţi închipui şi un miros.

— Atunci cum naiba ni-l închipuim cu toţii ? Uită-te-n jur, toţi s-au oprit în loc şi adulmecă.

— Cine spune aşa ?

— Cum ?

— N-ai zis tu c-ar spune lumea că-ţi poţi închipui şi-un miros ? Care lume ? Cine-s ăia ?

— O, Doamne, revino-ţi, Smithy. Aşa se spune.

— Se spune, se spune... Dar care-s ăia ?

— Eu de unde dracului să ştiu ? !

— Atunci nu mai spune că „ăia“ fac şi „ăia“ dreg. Că ne-ai înnebunit la cap !

Cei din celulă, aleşii Împăratului, îl pîndeau acum smeriţi cum pune o porţie de mîncare în gamelă şi i-o întinde lui Larkin. Şi-au luat ochii din gamela lui Larkin, i-au îndreptat iar spre polonic, apoi spre Mac, apoi din nou spre polonic, spre Brough, apoi iar spre polonic, spre Tex, înapoi spre polonic, spre Peter Marlowe, spre polonic şi apoi spre porţia Împăratului. Iar cînd au fost serviţi cu toţii, s-au apucat să mănînce. Dar mai rămăsese în tigaie destul pentru încă cel puţin două porţii de căciulă.

Era un chin să mănînci atît de bine.

Boabele de *katchang idju* se topiseră în fiertură, transformîndu-se într-un fel de cremă. Papaia frăgezise carnea, făcînd-o să se desprindă de pe oase, să se destrame şi

ea ; se rumenise, prinsese culoare de la mirodenii, de la fruct și de la boabe. Sosul era gros, ca cel de tocană adevărată, așa cum se face prin Irlanda, cu buburuze aurii de grăsime ce rămîneau lipite de pereții gamelei.

Împăratul și-a ridicat ochii din gamela curată-linsă. I-a făcut semn lui Larkin.

Larkin și-a prezentat gamela, apoi fiecare, în tăcere, a mai primit cîte o porție. Au dispărut și acestea. Pe urmă, ultima porție.

În sfîrșit, Împăratul și-a pus gamela deoparte.

— Fir-ar să fie !

— Perfecțiune ! s-a pronunțat Larkin.

— Superb ! l-a completat Peter Marlowe. Uitasem cum e să mesteci. Mă dor fălcile.

Mac a adunat cu grijă ultimul bob, a rîgîit mulțumit. O rîgîială pe cinste.

— Vă spun eu, băieți, am mîncat eu ceva bunătăți la viața mea. De la rosbiful care se servește la „Simpson“, în Piccadilly pînă la deliciosul *rijsttafel*** de la „Hotel des Indes“ în Java, dar nimic nu s-ar putea spune că s-ar apropia de ospățul ăsta. Niciodată !

— Sînt de acord, a declarat Larkin, așezîndu-se mai comod. Chiar și la cele mai de soi localuri din Sidney — mă rog, și acolo grătarul e o minune — n-am gustat ceva mai bun.

A rîgîit și Împăratul, i-a servit pe toți cu cîte o țigară dintr-un pachet de „Kooa“. Apoi a destupat sticla de saké și a tras o dușcă bună. Băutura era aspră și tare, i-a luat gustul de sățios din gură.

---

* Stradă elegantă din Londra, cu restaurante și magazine de lux.

** Fel de mîncare combinat, împrumutat de olandezi din bucătăria tradițională indoneziană, compus din orez condimentat și o sumedenie de preparate cu sos picant, din carne și pește.

— Ia aici, i-a întins el sticla lui Peter Marlowe.

Au băut cu toţii, au fumat cu toţii.

— Hei, Tex, ce-ai zice de-o cafeluţă ? a căscat Împăratul.

— Să mai stăm aşa cîteva minute înainte de a deschide uşa, a propus Brough ; de fapt, nu-i păsa lui de uşă, dacă-i deschisă sau nu, nu-şi dorea decît să-şi prelungească desfătarea. O, Doamne, că bine mă mai simt !

— Am mîncat atît că simt că fac poc, a anunţat Peter Marlowe. Fără îndoială a fost cea mai bună...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peter. Am spus cu toţii acelaşi lucru. Ştim că aşa este.

— Ei bine, am simţit nevoia s-o spun şi eu.

— De fapt, cum ai reuşit ? l-a întrebat Brough pe Împărat, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mi-a spus Max cum a fost de-a omorît cîinele găina. L-am trimis pe Dino să stea de vorbă cu Hawkins. Acesta i-a dat cîinele. L-am pus pe Kurt să-l taie. Mie mi-au revenit picioarele din spate.

— Cum de i-a dat Hawkins cîinele lui Dino ? a întrebat Peter Marlowe.

— E veterinar.

— Aşa da, înţeleg.

— Pe dracu', a obiectat Brough. E matelot în marina comercială.

— Azi a fost veterinar, a dat din umeri Împăratul. Ce-ai cu omul ?

— Recunosc că eşti tare. Să mă ia dracul dacă nu joci tare !

— Mulţumesc, Don.

— Şi cum... cum l-a omorît Kurt ? a întrebat Brough.

— Nu mă interesează.

— Corect, băiete, s-a pronunțat Mac. Aș zice că-i mai bine să nu cercetăm, așa-i ?

— Bună idee.

Peter Marlowe s-a ridicat în picioare, s-a întins cît era de lung.

— Ce facem cu oasele ? a întrebat.

— Le luăm cu noi la plecare.

— Ce-ați zice de un pocheraș ? a aruncat vorba Larkin.

— Excelentă idee, s-a înviorat Împăratul. Tex, pune tu de-o cafea. Peter, curăță puțin locul. Grant, tu controlezi ușa. Don, nu vrei să aduni tu vasele ?

Brough s-a ridicat greoi de la locul lui.

— Și tu ce dracului ai de gînd să faci ?

— Eu ? a ridicat din sprîncene Împăratul. Eu stau și mă uit.

Brough s-a uitat lung la el. S-au uitat și ceilalți, tot la fel. Pe urmă Brough n-a mai răbdat.

— Mă cam bate gîndul să te fac ofițer... doar pentru plăcerea de a-ți trage o mamă de bătaie.

— Șansele ar fi cam doi contra cinci, a precizat Împăratul. Dar nu prea văd cum ai putea s-o scoți la capăt.

Brough s-a uitat la ceilalți, a întors iar privirea spre Împărat.

— Probabil că ai dreptate. M-aș trezi în fața curții marțiale, a rîs el. Dar nu-i nimic în regulament care să-mi interzică să-ți iau lovelele.

A scos o hîrtie de cinci dolari și a făcut semn spre pachetul de cărți din mîna Împăratului.

— Cartea mai mare cîștigă !

Împăratul a desfăcut cărțile.

— Alege.

Jubilînd, Brough i-a arătat dama. Împăratul s-a uitat la cărţi, a ales una... valet.

— La pace, a rînjit Brough.

— Don, l-a sfătuit cu blîndeţe Împăratul. E mai bine să ieşi din joc cît timp eşti în cîştig.

A tras o carte şi a întors-o cu faţa fără să se uite la ea. As !

— La fel de uşor aş fi putut să trag şi alt as... Astea-s cărţile mele !

— Atunci de ce dracului nu m-ai bătut de la început ? s-a interesat Brough.

— Asta-i bună, domnule căpitan, s-a amuzat copios Împăratul. N-ar fi fost politicos din partea mea să vă uşurez de lovele. În definitiv, sînteţi comandantul nostru cel fără de frică.

— Naiba să te ia ! a rostit cu năduf Brough şi s-a apucat să strîngă gamelele. Pe ăştia, dacă nu poţi să-i baţi, mai bine te dai cu ei.

În noaptea aceea, în timp ce mai tot lagărul dormea, Peter Marlowe stătea întins sub polog ; nici nu-şi dorea să-i vină somnul. S-a sculat din pat, şi-a făcut drum printre priciuri, a ieşit afară. Brough era şi el treaz.

— Hei, Peter, l-a strigat încetişor Brough. Vino aici, stai jos. Nici tu nu poţi dormi ?

— Parcă nu-mi venea, nu încă. Mă simt prea bine.

Sus, noaptea era de catifea.

— Frumoasă noapte.

— Da.

— Eşti însurat ?

— Nu, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ai avut noroc. Să nu crezi că-i chiar aşa de rău să nu fi însurat..., a zăbovit cîteva clipe Brough. Uneori

mă înnebunește gîndul dac-o mai găsesc. Și dacă da, ce-o fi acum ? Ce-o fi făcînd ea în momentul ăsta ?

— Nimic, a răspuns automat Peter Marlowe ; i-a revenit în minte chipul viu al lui N'ai. Nu-ți face griji.

Ca și cum ar fi spus : „Nu mai respira !"

— N-o condamn, n-aș putea condamna nici o femeie. E-atîta timp de cînd sînt plecat, atît amar de timp... Nu-i vina ei.

Cu mîinile tremurînde, Brough și-a răsucit o țigară din ceva frunzulițe de ceai și un chiștoc de „Kooa". A aprins-o, a tras adînc din ea, i-a trecut-o lui Peter Marlowe.

— Mulțumesc, Don.

A tras și el un fum, i-a dat-o înapoi.

Au terminat țigara în tăcere, zbuciumați de același dor. După o vreme, Brough s-a ridicat de jos.

— Mă duc să mă culc. Ne mai vedem noi, Peter.

— Noapte bună, Don.

Peter Marlowe a rămas cu ochii pierduți în noapte, gîndul i s-a întors din nou la N'ai. Și a știut atunci că nici el și nici Brough nu vor putea adormi ușor în noaptea aceea.

16

A sosit și ziua V-E*. Cei din Changi s-au simțit în al nouălea cer. Dar n-a fost decît o zi ca oricare alta, nu i-a afectat în mod deosebit. Mîncarea era aceeași, cerul același, aceeași zăpușeală, aceleași boli, aceleași muște, aceeași lentă trecere în neființă. Grey era mereu de

---

* Victory-Europe (engl.), ziua victoriei pe frontul european în cel de-al doilea război mondial, 8 mai 1945.

veghe, aştepta. Iscoada lui îl anunţase că în curînd diamantul îşi va schimba proprietarul. Chiar foarte curînd. Peter Marlowe şi Împăratul aşteptau ziua cu aceeaşi încordare. Nu mai rămăseseră decît patru.

A venit şi Ziua N, cînd Eva a născut încă o duzină de pui. Născocirea denumirii codificate pentru Ziua Naşterii i-a amuzat enorm pe Împărat şi pe colaboratorii săi. Grey a aflat despre Ziua N de la iscoadă ; în ziua aceea a împresurat baraca şi i-a percheziţionat pe toţi cei de acolo, căutînd ceasuri sau orice alte obiecte ce ar fi urmat să fie vîndute în „Ziua Negoţului". Minte de poliţai tîmpit ! Această confirmare a faptului că există un turnător în baracă nu l-a tulburat cîtuşi de puţin pe Împărat. Seria a treia era de-acum pe drum.

Acum erau şaptezeci de cuşti sub baracă. Paisprezece erau deja ocupate. Curînd se vor mai umple încă douăsprezece.

Problema numelor s-a rezolvat în cel mai simplu mod cu putinţă. Băieţii primeau numere cu soţ, iar fetiţele fără soţ.

— Ascultaţi aici, a anunţat Împăratul. Trebuie neapărat să mai pregătim ceva cuşti.

Erau în baracă, ţineau o şedinţă a consiliului de administraţie. O seară plăcută, răcoroasă. Abia se întrevedea luna printre nori.

— Ne-am cam epuizat posibilităţile, a spus Tex. Nu se mai găseşte nicăieri măcar o bucată de plasă de sîrmă. Singurul lucru pe care-l mai putem face e să-i chemăm în ajutor pe australieni.

— Dacă facem asta, a rostit încet Max, e ca şi cum i-am lăsa să ne ia din mînă toată afacerea.

Întregul efort de război al barăcii americane fusese concentrat asupra minei de aur viu care se extindea rapid chiar sub picioarele lor. O echipă de patru oameni transformase deja șanțul de adăpost într-o rețea de ganguri înguste. Acum aveau destul loc pentru cuști, dar n-aveau de unde să facă rost de plasă de sîrmă. Aveau neapărată nevoie de plasă, pentru că se apropia iar Ziua N și, la puțin timp după aceea, altă Zi N și apoi alta.

— Dacă poți găsi vreo zece tipi de încredere, le-ai putea da cîte o pereche de prăsilă ca să-și facă și ei crescătoriile lor, a spus gînditor Peter Marlowe. Noi am putea ține doar o fermă de reproducători de rasă.

— Nu ține, Peter. Așa nu reușim să păstrăm secretul operațiunii.

Împăratul și-a răsucit o țigară, și-a amintit că în ultimul timp nu prea i-au mers afacerile și că n-a mai fumat o țigaretă de fabrică de-o săptămînă încheiată.

— Tot ce putem face, a conchis el după un moment de reflecție, este că-l băgăm și pe Timsen în afacere.

— Puchinosul ăla de australian ne face și-așa destulă concurență, a obiectat Max.

— N-avem altă soluție, a declarat Împăratul pe un ton categoric. Trebuie să mai facem rost de niște cuști, iar el e singurul tip care se pricepe la chestii d-astea și singurul în care pot avea încredere că are să-și țină gura. Dacă treaba cu crescătoria ne merge așa cum ne-am gîndit, atunci au să fie lovele destule pentru toată lumea, a adăugat el, apoi a întors privirea spre Tex. Du-te și adu-l pe Timsen.

Tex a dat din umeri și a ieșit din baracă.

— Haide, Peter, a spus King. Să vedem cum stau lucrurile acolo jos.

A coborît el primul prin trapa din podea.

— Sfinte Cristoase, a exclamat el, văzînd cît de mult se extinseseră săpăturile. Dacă mai săpăm doar un pic, se prăbușește dracului toată șandramaua și-atunci cu ce ne-alegem ?

— Nu te teme, șefule, a spus mîndru Miller care era mai-mare peste echipa de săpători. Am pus eu la punct un sistem care ne permite să ocolim stîlpii de beton. Avem acum destul loc pentru o mie cinci sute de cuști, dacă putem face rost de plasă de sîrmă. Asta sigur ! Și mai putem amenaja de două ori pe-atîta spațiu dacă punem mîna și pe niște scînduri de căptușit galeriile. Nu-i mare lucru.

Împăratul a pornit în lungul tranșeei principale ca să vadă cum o duc animalele. Văzîndu-l că se apropie, Adam s-a repezit ca un turbat în plasă de parcă ar fi fost gata-gata să-l rupă pe Împărat în bucăți.

— Cam prietenos, nu ?

— Dihania asta, a rînjit Miller, parcă te-ar cunoaște de undeva.

— Poate că ar trebui să oprim împerecherile, și-a dat cu părerea Peter Marlowe, pînă avem cuștile gata.

— Timsen e soluția, a spus Împăratul. Dacă mai poate cineva să ne livreze materialul, apoi ăsta-i el... și cu gașca lui de hoțomani.

Au urcat înapoi în baracă, s-au șters de noroi. După ce au făcut și un duș s-au simțit mult mai bine.

— Salut, camarade !

Timsen a traversat toată lungimea barăcii, a luat loc.

— Ce-i cu voi, yankeii, v-ați speriat că rămîneți fără podoabele bărbăției cînd o fi la o adică ?

Era înalt și voinic, avea ochii puternic adînciți în orbite.

— Ce vrei să spui ?

— Aşa cum săpaţi voi, dracilor, la adăposturi, ai zice că toată aviaţia aliată n-are altceva de ales decît să facă pulbere lagărul de la Changi.

— Paza bună trece primejdia rea, i-a răspuns în doi peri Împăratul, întrebîndu-se dacă merită riscul să se asocieze cu Timsen. Nu trece mult şi se-apucă să bumbăcească şi la Singapore. Iar cînd începe nasulia, noi vrem să fim la adăpost.

— N-au să lovească niciodată în Changi. Doar ştiu că sîntem noi aici. Numai dacă nu se pun englezoii pe treabă. Şi, sigur, cînd sînt de-ai voştri, yankei, în aer nu se mai ştie niciodată unde au să cadă bombele alea.
L-au condus să viziteze întreprinderea. Şi-a dat seama imediat de perfecţiunea organizării. Dar şi de dimensiunile uriaşe ale proiectului.

— Pe legea mea, camarade, a oftat Timsen cînd au revenit cu toţii în baracă. Trebuie să-mi scot pălăria. Dumnezeule ! Şi cînd te gîndeşti că noi am crezut c-a intrat frica-n voi. Doamne, cred că aveţi loc acolo pentru cinci sau şase sute de...

— O mie cinci sute, l-a întrerupt cu voită nepăsare Împăratul. Iar în următoarea Zi N o să avem...

— Ziua N ?

— Ziua naşterii.

— Deci asta-i Ziua N ! De săptămîni de zile tot încercăm să ne dumirim ce-o fi asta, a rîs Timsen. Asta-i bună, pe legea mea ! a rîs el şi mai tare. Să n-am eu parte dacă nu eşti un geniu !

— Trebuie să recunosc cinstit că a fost ideea mea, a spus Împăratul, străduindu-se să nu-şi arate satisfacţia, dar fără succes pentru că, în definitiv, era chiar ideea lui. În Ziua N care urmează acum contăm pe cel

puţin nouăzeci de pui. Iar la naşterea următoare ceva cam în jur de trei sute.

Lui Timsen i s-au ridicat singure sprîncenele de uimire.

— Să-ţi spun ce sîntem noi gata să facem, a continuat Împăratul, a zăbovit apoi ca să-şi revizuiască valoarea ofertei. Voi ne livraţi materiale ca să mai facem o mie de cuşti. Noi ne menţinem efectivul la o mie de capete... cele mai bune exemplare. Voi vă ocupaţi de desfacerea produselor, iar cîştigul îl împărţim juma-juma. La o afacere de mărimea asta iese destul pentru toată lumea.

— Cînd începem vînzarea ? s-a învoit pe dată Timsen. Chiar aşa, cu toate că-şi dădea seama de imensele perspective ale tranzacţiei, nu prea era în apele lui.

— Îţi livrăm zece pulpiţe într-o săptămînă. Tăiem numai masculii şi păstrăm femelele. După cum ne-am socotit noi, nu vindem decît pulpiţe. Vom spori livrările pe măsură ce dezvoltăm producţia.

— De ce vrei să începi numai cu zece ?

— Dacă scoatem pe piaţă mai multe dintr-o dată, s-ar putea ca unii să intre la bănuială. Trebuie s-o luăm mai uşurel.

Timsen a mai stat pe gînduri un moment.

— Eşti sigur că... ă-ă... carnea asta se poate mînca ? Acum, după ce se angajase să livreze marfa, Împăratul s-a simţit şi el niţeluş cam scîrbit. Dar, la naiba, carnea-i carne, iar afacerile-s afaceri.

— Noi nu facem decît să oferim carne de *rusa ticus*. Timsen a scuturat din cap, şi-a încreţit buzele.

— Nu prea-mi surîde ideea să vînd din ea australienilor mei, a zis el îngreţoşat. Pe legea mea ! E ceva ce nu-i în regulă. Ba chiar deloc, pe legea mea ! Nu c-aş fi

eu... cum să spun ? Dar parcă n-aş face-o. N-am inima să le vînd australienilor mei.

Peter Marlowe a dat şi el din cap, simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

— Şi nici băieţilor noştri.

S-au uitat toţi trei unul la altul. „Da, şi-a zis în gînd Împăratul, ceva nu-i deloc în regulă. Dar noi, noi ăştia, trebuie să supravieţuim cumva..." Şi, deodată, i s-a luminat mintea. S-a albit la faţă, a rostit cu glas apăsat :

— Adu-i... cheamă-i pe ceilalţi. Mi-a venit o inspiraţie.

Americanii s-au adunat de îndată. Încordaţi, toţi cu ochii la Împărat. El se mai liniştise acum, dar n-a vorbit dintr-o dată. Pufăia din ţigară, părea că nici nu-i bagă în seamă. Peter Marlowe şi Timsen au schimbat cîte o privire iute, îngrijoraţi.

Împăratul s-a ridicat în picioare. Tensiunea s-a accentuat. În sfîrşit, şi-a stins ţigara.

— Fraţilor, a început el cu o voce spartă, de om sfîrşit de oboseală. Mai sînt patru zile pînă la Ziua N. Ne aşteptăm..., s-a uitat el pe graficul agăţat pe perete, aşa-a... să ne sporim şeptelul la cu puţin peste o sută. Am ajuns la o înţelegere cu prietenul şi colaboratorul nostru Timsen. El ne asigură materialele necesare pentru o mie de cuşti, aşa că, la momentul înţărcării puilor, problema spaţiului va fi rezolvată. El şi grupul lui se ocupă de comercializarea produselor. Noi ne concentrăm pe creşterea animalelor din cele mai valoroase linii de reproducători, s-a oprit el din vorbă, s-a uitat fix la fiecare om în parte. Fraţilor, de azi într-o săptămînă ieşim cu marfa pe piaţă.

Acum, cînd au auzit că s-a stabilit şi ziua fatidică, oamenii au rămas muţi.

— Chiar crezi că trebuie să... ? a întrebat neîncrezător Max.

— N-ai vrea să mai rabzi o clipă, Max ?

— Nu ştiu cum o fi cu ieşirea pe piaţă, a spus Byron Jones II, potrivindu-şi bandajul de la ochi. Pînă şi gîndul mă face să...

— De ce nu aştepţi pînă termin, ce naiba ? l-a întrerupt nerăbdător Împăratul.

S-au aplecat cu toţii înainte, chinuiţi de curiozitate, pentru că Împăratul le vorbea acum abia şoptit.

— Fraţilor ! Nu vindem decît la ofiţeri ! Crema ! De la maior în sus !

— O, Doamne ! a suflat Timsen.

— Sfinte Cristoase ! a exclamat inspirat Max.

— Cum ? a făcut uluit Peter Marlowe.

Împăratul se simţea ca un zeu.

— Da, la ofiţeri. Ăştia sînt şi singurii care-şi pot permite să cumpere. În loc să ne lansăm în producţia de masă, facem comerţ cu articole de lux !

— Iar fraierii care-şi pot permite să cumpere sînt exact cei pe care ai vrea să-i vezi mîncînd cărniţa asta ! s-a luminat la faţă Peter Marlowe.

— Eşti cineva, pe legea mea, a recunoscut Timsen plin de admiraţie. Un geniu ! Ei bine, cunosc eu vreo trei nătărăi din ăştia... mi-aş da mîna dreaptă la tăiere numai să-i văd mîncînd şobolan şi pe urmă să le spun...

— Ştiu şi eu doi, a declarat Peter Marlowe. Ălora le-aş da gratis, nu m-aş mai încurca la vînzare. Dar dacă le dai dobitocilor carnea pe nimic, ăştia-s atît de cărpănoşi c-ar mirosi îndată ceva necurat !

S-a ridicat Max şi a strigat tare, ca să acopere hohotele de rîs

— Ascultați, băieți. Liniște! Ascultați-mă și pe mine un pic. Știi tu, eu... cum să spun, eu am..., s-a întors el spre King; era atît de mișcat încît abia mai putea să vorbească. Eu... eu n-am fost întotdeauna de partea ta. Nu-i nici o nenorocire. Fiecare e liber să facă ce vrea. Dar asta, chestia asta e așa... așa de măreață, așa de... cum să zic eu... că acum..., a întins el mîna cu un aer solemn. Aș vrea să-i strîng mîna omului căruia i-a venit în cap ideea asta! Cred că ar trebui să-i strîngem cu toții mîna celui care s-a dovedit cu adevărat un geniu. În numele tuturor soldaților de rînd din lume... sînt mîndru de tine, Împărate!

Max și Împăratul și-au strîns mîinile cu căldură.

Tex se clătina fericit dintr-o parte în alta.

— Sellars, Prouty, Grey... ăsta-i sigur pe listă..

— N-are bani, a spus King.

— La naiba, îi dăm noi, a propus Max.

— Asta nu putem face. Grey nu-i prost. Ar bănui el ceva, a obiectat Peter Marlowe.

— Ce ziceți de Thorsen... ticălosul ăla...

— Nu și ofițerii yankei. Poate, a intervenit delicat King, numai unul sau doi.

Rîsetele s-au potolit deodată.

— Și cum rămîne cu australienii?

— Lasă asta în seama mea, camarade, a spus Timsen. Am de-acum vreo trei duzini de clienți în minte.

— Și cu englezii? a întrebat Max.

— Putem să ne gîndim la cîțiva, l-a liniștit Împăratul care se simțea acum cu adevărat mare și puternic, plin de viață. Avem norocul că nemernicii care au bani sau au posibilitatea să-și facă rost de lovele sînt tocmai cei cărora vrem și noi să le vindem marfa și să le spunem după aceea ce-au mîncat!

Cu puţin timp înainte de a se da stingerea Max s-a strecurat în grabă prin deschizătura uşii, i-a şoptit lui King :

— Un gardian, vine încoace.

— Cine ?

— Shagata.

— E-n regulă, a spus Împăratul, încercînd să-şi stăpînească tremurul vocii. Controlează tu dacă cei care fac de pază sînt la posturi.

— Okay !

Max s-a făcut nevăzut.

King s-a dat mai aproape de Peter Marlowe.

— Să nu fi apărut vreo încurcătură, a şoptit el îngrijorat. Haide, să fim acolo cînd vine.

A sărit pe fereastră, a verificat dacă marginea copertinei este bine trasă peste şopron. Pe urmă s-au aşezat pe bancă, el şi Peter Marlowe, s-au pus să aştepte.

Shagata şi-a băgat capul prin deschizătura pînzei, l-a recunoscut pe Împărat, a intrat liniştit sub şopron şi a luat loc. Şi-a proptit carabina de perete, le-a oferit un pachet de „Kooa".

— *Tabe.*

— *Tabe*, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Salut, a spus şi Împăratul.

Îi tremura mîna cînd a luat ţigara.

— Ai ceva de vînzare în seara asta ? a întrebat Shagata ; vorbea cam sîsîit.

— Întreabă dacă ai să-i vinzi ceva în seara asta.

— Spune-i că n-am !

— Prietenul meu este foarte întristat că nu are nimic cu care să poată tenta un om de gust în această seară.

— Va avea oare prietenul dumitale un asemenea articol, să spunem, peste trei zile ?

Împăratul a suspinat uşurat cînd Peter Marlowe i-a tradus spusele japonezului.

— Spune-i că da. Şi mai spune-i că a fost înţelept din partea lui să verifice.

— Prietenul meu spune că este foarte probabil ca în ziua aceea să aibă ceva cu care să poată tenta un om cu gusturi rafinate. Şi prietenul meu mai spune că, după părerea lui, faptul că are de a face cu un om atît de prudent este de bun augur pentru încheierea satisfăcătoare a tranzacţiei.

— Trebuie să procedezi întotdeauna cu înţelepciune cînd ai ceva de făcut în taina nopţii, a rostit Shagata, trăgînd aerul printre dinţi. Dacă nu sosesc peste trei zile, mă aşteptaţi în fiecare seară. Un prieten comun mi-a împărtăşit că s-ar putea să nu fie în măsură să se prezinte cu partea lui cu toată exactitatea. Dar am primit asigurări că va fi gata în trei seri de-acum încolo.

Shagata s-a ridicat, i-a dat Împăratului pachetul de ţigări. O scurtă plecăciune şi s-a topit iar în întuneric. Peter Marlowe i-a tradus lui King ce a spus la urmă Shagata. Acesta a zîmbit.

— Minunat. Perfect ! Vrei să vii pîn-aici mîine dimineaţă ? Ca să punem lucrurile la cale.

— Trebuie să ies la lucru, la aeroport.

— Vrei să-ţi găsesc un înlocuitor ?

Peter Marlowe a rîs, clătinînd din cap.

— Oricum, cred că e mai bine să te duci, a spus King. Cine ştie, s-ar putea ca Cheng să vrea să ia legătura cu tine.

— Crezi că s-a încurcat ceva ?

— Nu. Shagata a avut atîta minte să verifice. În locul lui aş fi făcut la fel. Totul merge conform planului. Încă o săptămînă şi afacerea e ca şi încheiată.

— Sper.

Peter Marlowe şi-a îndreptat gîndul spre sat şi s-a rugat cerului ca afacerea să reuşească. Îşi dorea cu disperare să ajungă acolo iar şi, dacă izbuteşte, ştia că va trebui s-o aibă pe Sulina, căci altfel îşi va pierde minţile.

— Ce-i cu tine ?

King n-a văzut, mai mult a simţit că pe Peter Marlowe îl trecuse un fior.

— M-am gîndit că mi-ar plăcea să fiu în braţele Sulinei chiar acum, i-a răspuns jenat Peter Marlowe.

— Da-a....

În sinea lui King s-a întrebat dacă englezul ar putea încurca lucrurile din pricina unei gagici.

Peter Marlowe i-a surprins privirea, a zîmbit din colţul buzelor.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, bătrîne. N-am de gînd să fac vreo prostie, dacă la asta te gîndeai.

— Sigur, i-a zîmbit şi King. Avem viitorul în faţa noastră... iar mîine avem spectacol. Ai auzit cumva despre ce e vorba ?

— Numai că piesa se numeşte „Triunghiul" Şi că Sean joacă rolul principal.

Deodată, vocea lui Peter Marlowe a sunat cumva mai plat.

— Cum s-a întîmplat de-a fost cît pe ce să-l omori pe Sean ?

Pînă atunci King nu-i pusese niciodată asemenea întrebări, ştiind că e întotdeauna periculos să-i pui unui om ca Peter Marlowe întrebări directe despre viaţa lui particu-

lară. Dar acum simţise din instinct că este momentul potrivit.

— N-ar fi prea multe de povestit, a spus imediat Peter Marlowe, bucuros că l-a întrebat King. Sean şi cu mine făceam parte din aceeaşi escadrilă, în Java. Cu o zi înainte de terminarea războiului în zona asta, Sean nu s-a mai întors din misiune. Am crezut că a încasat-o. Cam acum un an — a doua zi după ce am ajuns aici, venind din Java — m-am dus să văd un spectacol la teatrul din lagăr. Cînd, în fine, l-am recunoscut pe Sean acolo, pe scenă, poţi să-ţi închipui ce şoc am avut. Juca rolul unei fete, dar atunci nu m-am gîndit la nimic rău... trebuie să fie întotdeauna cineva care să facă şi rolurile feminine. Aşa că am stat liniştit şi m-am uitat la piesă. Nu-mi venea să cred că-l văd viu şi-n formă bună, mă minunam cît de senzaţional e în rolul acela de fată... cum se mişca, cum vorbea, cum se aşeza... Rochia şi peruca îi stăteau de minune. M-a impresionat mult jocul lui, cu toate că ştiam precis că, mai înainte, n-avusese nimic de-a face cu teatrul. După spectacol m-am dus în culise să-l întîlnesc. Mai erau acolo şi alţii care îl aşteptau şi, după un timp, am avut sentimentul acela ciudat că ăia erau la fel cu tipii pe care îi găseşti la ieşirea artiştilor în orice teatru... ştii, filfizonii ăia care aşteaptă cu limba scoasă ca să le apară iubita. În sfîrşit, s-a deschis uşa de la cabina actorilor, ne-am repezit cu toţii înăuntru. Eu am rămas mai la urmă, m-am oprit în uşă. Abia atunci mi-am dat seama că toţi ăia erau pervertiţi ! Sean şedea pe un scaun, iar ei l-au înconjurat ciripind, se gudurau pe lîngă el, îi spuneau „iubiţel“, îl îmbrăţişau şi-i spuneau cît de „minunată“ a fost... ce mai, îl tratau ca pe-o preafrumoasă stea de cinema. Iar Sean... Sean se prăpădea de plăcere ! Doamne, chiar îi plăcea să se lase pipăit ! Ca o căţea în călduri ! Pe urmă m-a zărit şi,

desigur, a avut şi el un şoc. Mi-a zis „Salut, Peter", dar eu n-am fost în stare să spun nimic. Stăteam acolo ca un prost şi mă uitam la unul dintre suciţii ăia care-şi pusese mîna pe genunchiul lui Sean. Sean avea pe el un fel de capot subţire, ciorapi de mătase şi chiloţei... Cînd şi-a tras faldurile neglijeului am avut impresia că a făcut-o special, ca să-şi arate pulpa goală dincolo de marginea ciorapului... părea să aibă şi sîni în decolteu. Abia atunci mi-am dat seama că nu purta perucă... toată coafura aia era chiar părul lui, lung şi ondulat ca al unei fete. Pe urmă Sean i-a rugat pe toţi să plece. „Peter e un vechi prieten de-al meu. Crezusem c-a murit, a spus. Trebuie să stau de vorbă cu el. Vă rog să mă lăsaţi". Cînd au plecat, l-am întrebat pe Sean : „Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu tine ? Chiar îţi făcea plăcere să te pipăie toţi derbedeii ăia ?" „Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu noi toţi ? mi-a răspuns ; pe urmă mi-a zis cu surîsul acela minunat, numai al lui : Sînt atît de bucuros să te revăd, Peter. Am crezut că ai murit de-a binelea. Ia loc o clipă, pînă mă dèmachiez. Avem multe de povestit. Ai venit cu ultimul transport din Java ?" Am dat din cap că da, încă nu puteam să-mi revin. Sean s-a întors spre oglindă, a început să se ungă cu cremă ca să-şi dea jos fardul. „Ce-ai păţit tu, Peter ? m-a întrebat. Te-au doborît cu avionul ?" Cînd s-a apucat să-şi dea jos machiajul, mi-am mai venit în fire... acum totul părea ceva mai normal. Mi-am spus că am fost un tîmpit, că tot ce văzusem făcea parte din spectacol — ştii cum e cu perpetuarea legendei — şi că, desigur, se prefăcuse doar că-i face plăcere. Aşa că mi-am cerut scuze şi i-am zis „Îmi pare rău, Sean, cred că am făcut o figură de idiot ! Pe cinstea mea, mă bucur că n-ai păţit nimic. Şi eu am crezut că ai dat în primire". I-am povestit prin ce am trecut, l-am întrebat şi cum a fost cu el. Sean mi-a relatat cum a fost

atacat de patru aparate „Zero“ şi a fost nevoit să sară cu paraşuta. Cînd a ajuns, în sfîrşit, la aerodrom, a văzut că avionul meu era făcut praf. I-am spus atunci cum i-am dat foc înainte de a pleca... nu vroisem ca blestemaţii de japonezi să-l mai poată repara. „Ah, a spus el, eu mi-am închipuit că ai capotat la aterizare... că atît ţi-a fost. Am rămas la Bandung, la comandament, împreună cu ceilalţi piloţi şi pe urmă ne-au băgat pe toţi într-un lagăr. La scurt timp după aceea ne-au trimis la Batavia * şi de acolo aici.“ Tot timpul ăsta Sean se uita în oglindă ; avea tenul delicat şi fin, ca de fată. Deodată, am avut senzaţia cu totul neobişnuită că a uitat complet de mine. Nici nu mai ştiam ce să fac. Pe urmă şi-a luat ochii de la oglindă, s-a uitat drept la mine, cu o privire curioasă, niţel încruntat. Mi-am dat seama dintr-o dată cît era de nefericit, l-am întrebat dacă nu-i mai bine să plec. „Nu, mi-a spus. Nu, Peter, aş vrea să mai rămîi.“ Şi atunci a luat o poşetuţă de pe măsuţa de toaletă, a pescuit din ea un ruj şi a început să-şi facă buzele. Am rămas înmărmurit. „Ce faci acolo ?“ l-am întrebat. „Mă rujez, Peter.“ „Termină cu prostiile, Sean, i-am zis. Gluma-i glumă. Spectacolul s-a terminat de o jumătate de oră.“ Dar el a continuat şi, cînd buzele i-au fost perfect vopsite, şi-a dat cu pudră pe nas, şi-a periat frumos părul şi, pe cinstea mea, s-a prefăcut iar într-o fată încîntătoare. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Încă îmi mai închipuiam că, într-un fel foarte ciudat, tot mai vrea să facă bancuri cu mine. Şi-a mai aranjat o buclă aici, un cîrlionţ dincolo, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, s-a privit lung în oglindă şi a părut cît se poate de satisfăcut de ceea ce vede. Pe urmă m-a zărit pe mine holbîndu-mă la el în oglindă şi l-a pufnit rîsul. „Ce-i cu tine, Peter ? m-a întrebat. N-ai mai fost niciodată într-o cabină

* Denumirea olandeză a oraşului Djakarta, capitala Indoneziei.

de teatru ?“ „Ba da, i-am răspuns. Am fost, dar... numai în cabine de actrițe.“ El s-a uitat lung la mine. Pe urmă și-a strîns pe el capoțelul, și-a încrucișat picioarele. „Asta este cabină de actriță“, mi-a zis. „Încetează, Sean, am izbucnit eu. Ăsta-s eu, Peter Marlowe ! Sîntem la Changi, îți mai amintești ? Spectacolul s-a terminat și acum totul a reintrat în normal.“ „Da, a spus el cu un calm desăvîrșit. Totul e normal.“ A trecut mult timp pînă ce am fost în stare să spun ceva. „Bine atunci, am izbutit eu să rostesc într-un tîrziu. N-ai de gînd să-ți scoți costumul ăla și să-ți dai jos porcăria aia de pe față ?“ „Îmi plac hainele astea, Peter, a spus el. Și acum umblu întotdeauna ușor fardat.“ S-a ridicat și a deschis dulapul. Pe cinstea mea, era plin de saronguri, rochițe, chiloței și sutiene... Cînd s-a întors spre mine era perfect calm. „Astea sînt singurele lucruri pe care le port acum, mi-a declarat. De fapt, eu sînt femeie.“ „Cred că te-ai scrîntit de tot“, am spus. Sean s-a ridicat de pe scaun și din acea clipă nu știu cum, dar n-am putut să-mi mai scot din cap că am în față o fată... arăta, se mișca, vorbea, mirosea ca o fată. „Ascultă, Peter, mi-a spus. Știu cît de greu îți vine să mă înțelegi, dar m-am schimbat. Nu mai sînt bărbat, sînt femeie.“ „Nu ești mai femeie decît sînt eu !“ am zbierat. Dar aceasta n-a părut să-l tulbure deloc. A rămas acolo, zîmbind ca o madonă... Pe urmă a spus : „Sînt femeie, Peter.“ Mi-a atins brațul într-un mod în care numai o fată ar fi putut-o face și mi-a spus : „Te rog să te porți cu mine ca și cum aș fi femeie.“ Am simțit că se rupe ceva în mine. L-am înșfăcat de braț, i-am smuls neglijeul de pe umeri, la fel și sutienul umplut cu cîlți, l-am împins în fața oglinzii. „Spui că ești femeie ? am strigat eu la el. Uită-te la tine ! Unde ziceai că-ți sînt sînii ?“ Sean însă nu și-a ridicat privirea. A rămas în fața oglinzii cu capul plecat, cu părul căzut peste ochi. Capotul atîrna strîmb pe el, era gol pînă la brîu.

L-am înşfăcat de păr şi i-am smucit capul în sus. „Uită-te la tine, pederast nenorocit ! am răcnit. Eşti bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, şi aşa vei rămîne pentru totdeauna !“ A rămas nemişcat, fără să mai spună nimic şi abia tîrziu mi-am dat seama că plînge. Pe urmă s-au repezit înăuntru Rodrick şi Frank Parrish, m-au împins la o parte, Parrish i-a tras lui Sean capotul pe umeri şi l-a luat în braţe, iar în tot timpul ăsta Sean plîngea de ţi se rupea inima. Frank îl legăna în braţe, spunîndu-i mereu : „Nu-i nimic, Sean, nu-i nimic.“ Pe urmă s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că e gata să mă ucidă. „Pleacă de-aici, nenorocitule !“ atît mi-a spus. Nici nu mai ştiu cum am ieşit de acolo... m-am trezit umblînd aiurea prin lagăr şi atunci am început să înţeleg că n-avusesem nici un drept, dar chiar nici un drept să fac ceea ce făcusem. A fost o nebunie din partea mea.

Peter Marlowe s-a oprit din povestire, a continuat apoi cu un glas chinuit, lipsit de expresie.

— M-am întors la teatru. Trebuia să încerc să mă împac cu Sean. Uşa lui era încuiată, dar am avut totuşi impresia că e înăuntru. Am bătut de mai multe ori, însă nu mi-a răspuns şi nici n-a vrut să deschidă uşa, aşa că m-am înfuriat din nou şi am dărîmat uşa cu umărul. Doream să-mi cer scuze faţă-n faţă cu el, iar nu printr-o uşă închisă. El zăcea în pat. Avea o tăietură adîncă la încheietura mîinii stîngi, era sînge peste tot. I-am aplicat un garou, am reuşit să-i găsesc, nici eu nu ştiu cum, pe doctorul Kennedy, pe Rodrick şi pe Frank. Sean avea o paloare cadaverică, n-a scos nici un sunet cît timp i-a cusut doctorul Kennedy tăietura făcută cu foarfecele. După ce a terminat doctorul, Frank mi-a spus : „Acum eşti mulţumit, secătură ?“ N-am mai putut să spun nimic. Am rămas acolo neputincios, urîndu-mă din toată inima.

„Pleacă și să nu te mai prindem pe-aici!“ mi-a aruncat Rodrick. Am dat să plec, dar l-am auzit pe Sean că mă cheamă încet, abia șoptit. M-am întors și am văzut că mă privește fără supărare, mai mult cu un fel de milă. „Îmi pare rău, Peter, a rostit el cu greu. N-a fost vina ta.“ „Crede-mă, Sean, m-am bîlbîit eu. N-am vrut să-ți fac nici un rău.“ „Știu. Vreau să rămînem prieteni, te rog, Peter.“ S-a uitat apoi la Parrish și la Rodrick. „Am vrut să plec, dar acum... a zîmbit el încîntător, acum sînt fericit că mă aflu iar acasă.“

Peter Marlowe a tăcut, istovit. Îi curgeau broboane mari de sudoare, se prelingeau pe gît și pe piept. King a aprins o „Kooa“. Peter Marlowe a ridicat neajutorat din umeri și a plecat gîrbovit sub povara propriilor remușcări.

17

— Haideți odată, grăbiți-vă! a strigat Peter Marlowe la oamenii care se aliniau căscînd în fața barăcii.

Era cu puțin după răsăritul soarelui, masa de dimineață era doar o amintire, iar foamea nu făcea decît să sporească iritarea trupei. Asta și o zi lungă de lucru sub soarele arzător pe care o aveau în față acolo, la aeroport. Decît dacă le surîde norocul...

Se zvonise că în ziua aceea una dintre echipe urma să fie trimisă în capătul mai îndepărtat al aeroportului, acolo unde cresc cocotierii. Se spunea că au să-i pună să taie palmierii aceia. Iar măduva de cocotier este nu numai comestibilă, dar și foarte hrănitoare și bună la gust. I se zicea „varza milionarului“ pentru că trebuia să sacrifici un palmier întreg ca să ți-o procuri. Pe lîngă „varza milionarului“ se mai puteau nimeri și cîteva nuci de cocos.

Mai mult decît destul pentru o echipă de treizeci de oameni. Era firesc, deci, ca ofiţerii şi trupa să fie cuprinşi de aceeaşi încordare.

Sergentul de zi pe baracă s-a apropiat de Peter Marlowe, l-a salutat.

— Ăştia-s toţi, domnule căpitan. Douăzeci de ostaşi, împreună cu mine.

— Trebuiau să se prezinte treizeci.

— Douăzeci e tot ce-avem. Restul sînt bolnavi sau la echipa de lemne. Nu pot face nimic, dom' căpitan.

— Bine. Pornim spre poartă.

Sergentul a pus în mişcare coloana ; oamenii au trecut în pas de voie pe lîngă zidul închisorii, s-au alăturat, lîngă poarta de vest, celorlalte echipe care trebuiau să iasă la lucru pe aeroport. Peter Marlowe i-a făcut semn sergentului să adune oamenii în poziţia cea mai bună, mai aproape de capătul coloanei, unde aveau şanse mai bune să fie aleşi pentru tăiatul palmierilor. Cînd au observat că ofiţerul a executat corect manevra, ostaşii i-au dat ascultare şi s-au aliniat repede, în perfectă ordine.

Fiecare avea cîte o cămaşă mai zdrenţuită în tolba de merinde. Tolba era un element de neînlocuit şi îmbrăca cele mai diverse forme. Uneori erau raniţe din dotare, alteori geamantane, uneori coşuri împletite din frunză de palmier, alteori saci, uneori o legăturică în vîrf de băţ, alteori doar o bucată de pînză. Dar fiecare avea ceva în care să pună prada rîvnită. Cînd ieşi la lucru e întotdeauna rost de pradă, dacă nu „varza milionarului“ sau o nucă de cocos, poate fi o bucată de scîndură, nişte lemne de foc, coji de nucă de cocos, banane, un pic de ulei de palmier, rizomi comestibili, frunze de diferite feluri, uneori chiar o papaia.

Cei mai mulţi aveau în picioare galenţi de lemn cu bareta din cauciuc de automobil. Unii purtau pantofi cu vîrfurile tăiate. Doar cîţiva aveau bocanci. Peter Marlowe purta bocancii lui Mac. Îi erau cam strîmţi, dar pentru un marş de trei mile şi o zi de muncă erau mai buni decît galenţii.

Coloana şerpuitoare a trecut de poartă şi a pornit spre vest ; fiecare companie era comandată de un ofiţer. În frunte mergea un grup de coreeni, iar în urmă venea un singur gardian, tot coreean.

Grupa lui Peter Marlowe a aşteptat să se încadreze în coloană mai la coadă. El era nerăbdător să pornească odată şi, cine ştie, să ajungă la palmieri. Şi-a potrivit mai bine curelele de la raniţă şi plosca la brîu... nu plosca aceea, ar fi fost prea periculos să o ia cu el la lucru. Nu poţi şti niciodată cînd îţi cere un gardian sau altcineva un gît de apă.

În sfîrşit, le-a venit rîndul, au pornit şi ei spre poartă. Trecînd prin faţa corpului de gardă, trebuiau să salute ; pe verandă stătea un sergent japonez mic şi îndesat care le răspundea crispat la salut. Peter Marlowe a comunicat efectivul grupei altui gardian care verifica cifrele cu cele deja notate în interiorul lagărului.

Au ieşit din lagăr şi au pornit pe banda de asfalt. Drumul unduia uşor peste coline scunde şi prin văi, trecea apoi drept printr-o plantaţie de arbori de cauciuc. Copacii erau neîngrijiţi, necrestaţi de multă vreme. Ciudat, s-a gîndit Peter Marlowe, pentru că şi cauciucul era o materie primă vitală pentru ducerea războiului.

— Hello, Duncan, l-a salutat el pe căpitanul Duncan în momentul în care grupa lui s-a încadrat şi ea în coloană.

Şi-a potrivit pasul după Duncan, păşind alături de el, dar fără să scape din ochi grupa lui care era următoarea, ceva mai în faţă.

— Nu-i aşa că-i splendid să avem iar ştiri ? a deschis vorba Duncan.

— Da, a răspuns el automat. Dacă sînt şi adevărate.

— Trebuie să spun că par prea bune ca să fie adevărate.

Lui Peter Marlowe îi plăcea de Duncan. Acesta era un scoţian mic de statură, cam între două vîrste. Nimic nu părea să-l tulbure. Te întîmpina întotdeauna cu un zîmbet şi o vorbă bună. Dar în ziua aceea, a băgat de seamă Peter Marlowe, parcă era mai altfel. Ce-o fi cu el ?

Duncan i-a observat privirea curioasă, s-a strîmbat ca să-i arate că are o proteză dentară nouă.

— A, asta era, a spus Peter Marlowe. Mi se păruse mie că s-a schimbat ceva.

— Cum îţi plac dinţii mei ?

— Ei, parcă-i ceva mai bine decît să n-ai deloc.

— Mersi pentru compliment. Eu aveam impresia că sînt o splendoare.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu dinţii ăştia de aluminiu. Arată ca dracu'.

— Nu-ţi spun prin ce-am trecut pînă mi i-a scos pe-ai mei. Un calvar !

— Mulţumesc lui Dumnezeu că stau bine cu dinţii. Mi-am pus nişte plombe anul trecut. M-au chinuit ceva. Probabil că ai fost înţelept să ţi-i scoţi pe toţi. Cîţi ţi-au...

— Optsprezece, a răspuns furios Duncan. Îmi venea mereu sînge în gură. Erau stricaţi toţi, terminaţi. Mi-a spus doctorul ceva în legătură cu apa, lipsa de masticaţie, faptul că mîncăm numai orez şi n-avem destul calciu... Dar, pe onoarea mea, mă simt minunat cu proteza asta, şi-a clănţănit el gînditor dinţii metalici de vreo două ori, apoi a continuat : Dentiştii noştri au căpătat o dexteritate extraordinară. Şi cîtă imaginaţie ! Sigur, trebuie să recunosc şi eu că e niţel şocant să vezi că n-ai dinţi albi în

gură. Dar mă simt bine cu ei, să știi, băiete, de ani de zile nu m-am simțit atît de bine, c-or fi albi sau de aluminiu nu mai contează. Am avut mereu necazuri cu dinții. La naiba, bine c-am scăpat de ei.

Capul coloanei a început să se tragă spre marginea drumului pentru că venea din față un autobuz. Era vechi, pufăia și scotea fum pe toate părțile ; avea douăzeci și cinci de locuri. Dar înăuntru erau aproape șaizeci de pasageri, bărbați, femei și copii, iar pe scări mai erau încă vreo zece, agățați ca vai de lume. Pe capotă erau îngrămădite cuști cu găini, bagaje, rogojini. Pe cînd trecea autobuzul acela astmatic, băștinașii îi priveau curioși pe prizonieri, iar aceștia holbau ochii la lăzile cu găini pe jumătate moarte și sperau din tot sufletul ca blestematul acela de autobuz să alunece în șanț, ei să pună umărul să-l scoată de acolo și să libereze vreo duzină de găini. Dar autobuzul a trecut cu bine, însoțit doar de înjurături.

Peter Marlowe mergea alături de Duncan care flecărea mai departe despre dinții lui, zîmbea cît mai des ca să și-i arate. Dar zîmbetul nu arăta bine deloc. Era sinistru.

În spatele lor gardianul coreean care-și tîra plictisit picioarele a strigat după un prizonier care a ieșit din rînd și s-a dus la marginea drumului, dar acesta n-a făcut decît să-și dea jos repede pantalonii și să se ușureze pe loc, strigînd „*Sakit marah*", adică dizenterie, așa că gardianul a dat scîrbit din umeri, și-a aprins o țigară și l-a așteptat să termine ; prizonierul s-a întors iute în colană și a pornit mai departe.

— Peter, a spus încet Duncan, acoperă-mă !

Peter Marlowe s-a uitat înainte. Cam la douăzeci de iarzi dincolo de drum, pe o potecuță ce mărginea șanțul, erau nevasta și copilul lui Duncan. Ming Duncan era chinezoaică din Singapore. Numai pentru că era orientală n-a

fost internată în lagăr împreună cu soţiile şi copiii celorlalţi prizonieri, a fost lăsată să trăiască liber la periferia oraşului. Copilul, o fetiţă la fel de frumoasă ca şi mama, înăltuţă pentru vîrsta ei, avea o mutrişoară despre care ai fi zis că nu va cunoaşte niciodată suspinul. O dată pe săptămînă „se întîmplau“ să treacă pe acolo pentru ca Duncan să le poată vedea. El repeta mereu că, atîta timp cît poate să le vadă, viaţa la Changi nu-i chiar atît de rea.

Peter Marlowe s-a interpus între Duncan şi gardian, acoperindu-l şi dîndu-i posibilitatea să iasă în marginea convoiului.

Cînd a trecut coloana, mama şi copilul n-au făcut nici un semn. Doar cînd a apărut Duncan li s-au întîlnit privirile numai o clipă, l-au văzut cum aruncă o bucăţică de hîrtie în marginea drumului, dar nu s-au oprit din mers. În momentul următor Duncan a trecut prin dreptul lor şi s-a pierdut curînd în masa prizonierilor. Dar el ştia că ele au văzut hîrtiuţa, ştia că îşi vor continua drumul pînă ce convoiul şi gardienii nu se mai văd deloc; apoi se vor întoarce, vor găsi bileţelul şi-l vor citi, iar gîndul acesta îl umplea de fericire pe Duncan. „Vă iubesc, mi-e dor, sînteţi viaţa mea“, doar atîta scrisese. Mesajul era întotdeauna acelaşi, dar mereu nou, atît pentru el cît şi pentru ele, pentru că acele cuvinte fuseseră proaspăt scrise şi meritau să fie rostite mereu, mereu... La nesfîrşit.

— Nu-i aşa că arată bine ? a întrebat Duncan, revenind în preajma lui Peter Marlowe.

— Minunat. Mare noroc ai avut ! Iar Mordeen are să fie o frumuseţe.

— Aşa-i, o frumuseţe, fata mea. Împlineşte şase ani în septembrie.

Încet, bucuria revederii s-a topit, multă vreme Duncan n-a mai spus nimic.

— Tot ce-mi doresc e să se termine odată cu războiul ăsta.

— De-acum nu mai e mult.

— Cînd ai să te-nsori, Peter, ia neapărat o chinezoaică. Sînt cele mai bune neveste din lume, a spus Duncan, repetînd ce-i mai spusese de o sută de ori. Știu că nu-i ușor să fii ostracizat, că e greu și pentru copii..., dar am să mor împăcat dacă mă știu în brațele ei. Dar n-ai să mă asculți, a suspinat. A să te-nsori tot cu o englezoaică și-ai să ai impresia că asta-i viața. Ce amăgire ! Eu știu însă. Le-am încercat pe amîndouă.

— Mai am ceva de așteptat pînă să aflu, nu-i așa, Duncan ? a rîs Peter Marlowe, grăbind pasul ca să ajungă în fruntea grupei lui. Ne vedem noi mai tîrziu.

— Mulțumesc, Peter, a strigat după el Duncan.

Ajunseseră acum aproape de aeroport. În față îi aștepta un grup de gardieni ca să-și ducă fiecare echipa la locul de muncă desemnat. Lîngă ei era o grămadă de săpăligi, cazmale și lopeți. Mai multe echipe de prizonieri intraseră deja în incinta aeroportului, sub paza gardienilor.

Peter Marlowe și-a aruncat privirea spre latura de vest. O echipă se îndrepta deja spre pîlcul de palmieri. Fir-ar să fie !

A dat comanda „Grupă-ă stai !“, i-a salutat pe gardieni; a băgat de seamă că unul dintre ei era Torusumi.

Torusumi l-a recunoscut și el.

— *Tabe !* și i-a zîmbit.

— *Tabe,* a răspuns Peter Marlowe, puțin jenat de atitudinea prietenească a lui Torusumi.

— Tu și cu grupa ta veniți cu mine, a spus Torusumi, făcînd semn cu capul spre unelte.

— Îți mulțumesc, s-a înclinat Peter Marlowe, apoi către sergent Zice să mergem cu el.

— Nenorocitul ăsta ne duce întotdeauna pe latura dinspre est, a spus amărît sergentul. Ghinionul nostru !

— Asta o știu și eu, i-a răspuns Peter Marlowe la fel de supărat, apoi, în vreme ce oamenii lui își luau de jos uneltele, s-a apropiat de Torusumi. Speram că azi ne vei duce în partea cealaltă, la vest. Acolo parcă e mai răcoare.

— Mi s-a ordonat să vă duc pe latura de est. Știu că dincolo e mai răcoare, dar eu sînt trimis întotdeauna pe partea de est.

Peter Marlowe s-a hotărît să-și încerce norocul.

— Poate că ar fi cazul să pretinzi un tratament mai bun.

Știa că este periculos să-ți dai cu părerea cînd ai de-a face cu un coreean sau un japonez. Torusumi i-a aruncat o privire rece, s-a răsucit scurt pe călcîie și s-a îndreptat spre Azumi, caporalul japonez care stătea încruntat mai la o parte. Azumi era cunoscut ca unul dintre cei mai cîinoși gardieni.

Cu inima strînsă, Peter Marlowe l-a urmărit din ochi pe Torusumi cum se înclină și începe să vorbească repezit în japoneză. A văzut și cum se uită lung Azumi la el.

Alături, sergentul urmărea și el cu îngrijorare schimbul de cuvinte.

— Ce i-ați spus, dom' căpitan ?

— I-am zis că n-ar fi rău să ne ducă și pe noi o dată pe latura de vest.

Sergentul s-a strîmbat. Dacă ofițerul primește o palmă, o încasează automat și sergentul.

— Ați cam tras dracul de coadă..., dar s-a oprit brusc, văzîndu-l pe Azumi că se îndreaptă spre ei, urmat servil de Torusumi, la doi pași mai în spate.

Azumi, un individ scund și crăcănat, s-a oprit la cinci pași de Peter Marlowe, l-a măsurat cu privirea timp de vreo zece secunde. Peter Marlowe s-a pregătit pentru

palma ce avea să urmeze. Dar palma n-a mai venit. În schimb, surprinzător, Azumi i-a zîmbit, arătîndu-şi dantura de aur, şi-a supt dinţii şi a scos un pachet de ţigări. I-a oferit lui Peter Marlowe o ţigară şi a spus ceva în japoneză. Peter Marlowe n-a înţeles mare lucru, a prins doar cuvintele *shoko-san* şi s-a mirat şi mai tare pentru că pînă atunci nu-i spusese nimeni *shoko-san*. *Shoko* înseamnă „ofiţer", iar *san* „domnule" şi, dacă un ticălos ca Azumi îţi spune „domnule ofiţer", ăsta-i un compliment, nu glumă.

— *Arignato*, a spus Peter Marlowe, acceptînd ţigara şi focul.

„Mulţumesc" era singurul cuvînt japonez pe care-l cunoştea, pe lîngă comenzile „De voie !", „Drepţi !", „Înainte marş !", „Pentru onor !" şi „Vino aici, diavole alb !" I-a ordonat sergentului, care rămăsese cu gura căscată, să alinieze trupa.

— 'Nţeles, dom' căpitan ! a făcut sergentul, bucuros să scape din raza pumnilor lui Azumi.

Pe urmă Azumi i-a ordonat ceva în japoneză lui Torusumi, acesta a făcut un pas înainte şi a răcnit „*Hotchatore !*" ceea ce înseamnă „Înainte-e marş !" Cînd au trecut de jumătatea aerodromului şi Azumi n-avea cum să-i mai audă, Torusumi i-a zîmbit lui Peter Marlowe.

— Astăzi mergem pe latura de vest. Avem de tăiat nişte palmieri.

— Cum aşa ? N-am prea înţeles.

— Simplu. I-am spus lui Azumi-san că eşti translatorul Împăratului şi că trebuie să cunoască acest lucru pentru că el încasează zece la sută din cîştigurile noastre. Aşa că..., a dat din umeri Torusumi, trebuie, desigur, să avem grijă unii de alţii. Şi poate că, în timpul zilei, mai putem discuta şi ceva afaceri.

Cu jumătate glas, Peter Marlowe a comandat :

— Trupă-ă, stai !

— Ce s-a-ntîmplat, dom' căpitan ? a întrebat sergentul.

— Nimic. Ascultă comanda la mine ! Fără gălăgie ! Mergem la palmieri.

— Fir-aş al dracului, asta mai zic şi eu !

Au încercat cîţiva să strige „Ura-a !", dar au fost iute reduşi la tăcere.

Cînd au ajuns la pîlcul de palmieri, Spence şi echipa lui, împreună cu gardianul, erau deja acolo. Torusumi s-a dus la gardian, s-au răstit un timp unul la altul în coreeană. Pînă la urmă, Spence şi cu oamenii lui au trebuit să se alinieze şi să plece de acolo sub comanda gardianului la fel de furios.

— Cum naiba te-ai ales tu cu palmierii, pramatie ? Doar noi am ajuns primii ! a strigat la el Spence.

— Asta-i situaţia, l-a consolat Peter Marlowe.

Îşi dădea şi el seama ce-i în sufletul lui Spence.

Torusumi i-a făcut semn lui Peter Marlowe să se apropie, s-a aşezat la umbră, şi-a sprijinit carabina de un copac.

— Pune pe cineva de santinelă, a căscat el. Te fac răspunzător dacă sînt prins dormind în post de vreun împuţit de japonez sau de coreean.

— Poţi să dormi liniştit şi să-ţi pui nădejdea în mine, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ai grijă să mă trezeşti la ora mesei.

— Negreşit !

Peter Marlowe a postat vreo trei santinele în locurile mai expuse, apoi a dat ordinul de atac asupra palmierilor. Copacii trebuiau să fie doborîţi şi despicaţi pînă vine altcineva să schimbe ordinul.

La ora prînzului palmierii erau jos şi toată măduva, „varza milionarului", scoasă. Oamenii erau epuizaţi, pişcaţi rău de furnici, dar asta n-avea nici o importanţă pentru că

avuseseră parte de-o pradă bogată. Cîte două nuci de cocos pe cap de om și încă cincisprezece în plus. Peter Marlowe a hotărît ca din astea să-i dea cinci lui Torusumi, iar restul să-l împartă între ei la prînz. A împărțit în porții egale două miezuri de palmier, iar ce-a mai rămas a spus că trebuie păstrat pentru Torusumi și Azumi, în caz că și-l doresc. Dacă nu, atunci se împarte și restul.

Peter Marlowe stătea sprijinit de un copac, gîfîind de oboseală, cînd un șuierat de alarmă l-a trezit brusc din amorțeală ; într-o clipă a fost lîngă Torusumi. l-a zgîlțîit să-l scoale din somn.

— Vine încoace un gardian, Torusumi-san, grăbește-te !

Torusumi a sărit în picioare, și-a scuturat repede frunzele de pe uniformă.

— Bine. Mergi înapoi la palmieri, prefaceți-vă că munciți, a spus el încet.

Apoi Torusumi a ieșit nepăsător în poiană. Cînd l-a recunoscut pe celălalt gardian, a răsuflat ușurat, i-a făcut semn să vină mai la umbră, și-au proptit amîndoi carabinele de un pom, s-au întins pe iarbă, și-au aprins cîte o țigară.

— *Shoko-san*, a strigat Torusumi. Puteți s-o lăsați mai moale, dînsul e prietenul meu.

Peter Marlowe i-a zîmbit frumos, apoi s-a întors spre oamenii lui.

— Hei, sergent, sparge două nuci mai proaspete și du-le la gardieni.

El nu putea să le ducă pentru că și-ar fi pierdut din prestanță.

Sergentul a ales cu grijă două dintre nucile de cocos cele mai frumoase, le-a despicat la vîrf. Coaja exterioară era groasă de doi inci, de un verde-maroniu peste nuca ascunsă adînc înăuntru. Miezul alb, mustos care îmbrăca

pereții interiori ai nucii era moale și delicat, ușor de mîncat cu lingura, sucul de la mijloc era răcoritor, cu un gust ușor dulceag.

— Smith !

— Aici, dom' sergent.

— Du nucile astea blestemaților de niponi.

— De ce tocmai eu ? Mereu mă pui să fac mai mult decît...

— Mișcă-ți fundul !

Smith, un cockney * mărunțel și slăbuț, s-a ridicat bombănind de jos și a executat ordinul.

Torusumi și celălalt gardian au băut cu sete din nucile primite. Apoi Torusumi a strigat spre Peter Marlowe :

— Îți mulțumim.

— Pace ție, i-a răspuns Peter Marlowe.

Torusumi a scos un pachet mototolit de „Kooa", i l-a întins lui Peter Marlowe.

— Îți mulțumesc, s-a înclinat acesta.

— Pace ție, i-a răspuns politicos Torusumi.

În pachet erau șapte țigări. Ceilalți au stăruit ca Peter Marlowe să-și oprească două. Restul au fost împărțite, cîte una la patru inși, s-au înțeles cu toții să le fumeze după masă.

La prînz au primit orez, o zeamă subțire cu miros de pește, un ceai slab. Peter Marlowe a luat doar orezul, a amestecat în el o fărîmiță de *blachang*. În loc de desert, și-a savurat jumătatea cuvenită dintr-o nucă de cocos. S-a așezat apoi cu spatele sprijinit de buturuga unui palmier proaspăt doborît, cu privirea pierdută spre aeroport, așteptînd să se termine pauza de prînz.

---

* Locuitor al zonei sărace din cartierul East End al Londrei, vorbitor al unui dialect specific.

Spre sud era un deluşor, iar în jurul lui mişunau mii de culi chinezi. Toţi purtau pe umeri un fel de cobiliţă de bambus cu două coşuri mari, urcau dealul, încărcau coşurile cu pămînt, apoi coborau încet şi le goleau în vale. Forfoteau aşa fără încetare, aveai senzaţia că vezi cum se împuţinează dealul. Şi tot aşa mereu, sub un soare torid.

Se făcuseră aproape doi ani de cînd Peter Marlowe tot venea la aeroport, de patru-cinci ori pe săptămînă. Cînd au văzut prima dată locul — era cu Larkin atunci —, plin de coline, de smîrcuri şi de dune de nisip, au rîs amîndoi, convinşi că nu se va putea construi niciodată un aeroport acolo. La urma urmei, chinezii n-aveau nici un tractor, nici un buldozer. Dar acum, după doi ani, exista deja o pistă de decolare în stare de funcţionare, iar cealaltă, mai mare, pentru bombardiere, era aproape terminată.

Peter Marlowe s-a minunat de truda răbdătoare a acelui furnicar uman, s-a întrebat cîte n-ar putea face dacă ar avea şi utilaje moderne.

A simţit că i se închid ochii, l-a luat somnul.

— Ewart ! Unde e Marlowe ? a întrebat repezit Grey.

— E plecat cu grupa lui la lucru, la aeroport. De ce ?

— Spune-i numai să se prezinte imediat la mine cînd se întoarce.

— Unde te găseşte ?

— Cum dracu' să ştiu ? Spune-i să mă caute !

Ieşind din baracă, Grey a simţit că iar îl apucă o crampă şi s-a grăbit spre zona latrinelor. N-a făcut nici jumătate de drum cînd spasmul s-a consumat, îmbibînd şi mai tare ghemotocul de iarbă uscată pe care-l purta acum mereu în pantaloni. Chinuit de durere, abia mai ţinîndu-se pe picioare, s-a sprijinit de colţul unei barăci ca să-şi mai adune puterile.

Grey își dădea seama că era cam timpul să schimbe ghemotocul acela de iarbă, al patrulea pe ziua aceea, dar acum nu-i mai păsa. Cel puțin era ceva mai igienic și nu-și distrugea pantalonii, singura pereche pe care o mai avea. Oricum, nici nu mai putea umbla fără să aibă ghemotocul la el. Oribilă chestie ! Dar, cel puțin, își dovedise eficacitatea.

În ziua aceea ar fi putut să iasă la raport și să anunțe că e bolnav, însă nu putea face una ca asta tocmai acum, cînd îl avea la mînă pe Marlowe. A, nu, ocazia era prea bună ca s-o lase să-i scape, vroia să vadă și ce mutră face Marlowe cînd are să-i spună. Merita să suporte și durerea, știind că acum are de ce să se agațe. Un om de nimic, o pramatie ! Iar datorită lui Marlowe îl bagă nițel în sperieți și pe Împărat. Oricum, peste două zile îi bagă la zdup pe amîndoi. Pentru că știa de povestea cu diamantul și mai știa că schimbul urma să se facă în cursul săptămînii viitoare. Nu știa încă exact cînd, dar va afla. „Nu ești prost deloc, și-a zis Grey. Ba ești chiar deștept, dacă ți-ai pus la punct un sistem atît de eficient."

S-a dus la coliba unde era instalată carcera, i-a spus gradatului de serviciu să aștepte afară. Și-a schimbat ghemotocul și s-a frecat cu iarbă pe mîini, apoi s-a spălat îndelung.

Acum se simțea ceva mai bine. S-a străduit să se țină drept cînd a coborît treptele, a pornit încet spre manutanță. Trebuia să facă azi controlul săptămînal al rezervelor de orez și alimente. N-a găsit niciodată vreo lipsă pentru că locotenent-colonelul Jones muncea operativ și cu dăruire și cîntărea întotdeauna rațiile de orez personal, în public. În felul acesta nu era loc de nici o escrocherie.

Grey avea toată admirația pentru locotenent-colonelul Jones, îi impunea și faptul că face totul cu mîna lui, ca să nu se strecoare nici o greșeală. Îl și invidia pentru că

ajunsese locotenent-colonel atît de tînăr. N-avea decît treizeci şi trei de ani. „Parcă ţi-e şi lehamite, îşi zicea acum Grey. El e locotenent-colonel, iar tu doar locotenent şi singura diferenţă e să te afli la locul potrivit, în momentul potrivit. Dar totuşi nu poţi spune că-ţi merge prea rău, ţi-ai făcut şi prieteni care-ţi vor lua partea după ce se sfîrşeşte războiul. Desigur, Jones vine din viaţa civilă şi n-o să mai rămînă în armată şi după aceea. Însă Jones e prieten cu Samson şi cu Smedly-Taylor, şeful meu direct, joacă bridge cu el, cu însuşi comandantul lagărului. Mare noroc pe capul lui ! Ştiu şi eu să joc bridge tot atît de bine, dar pe mine nu mă invită nimeni, cu toate că muncesc mai al dracului decît voi."

Cînd a ajuns la manutanţă distribuirea raţiilor de orez pe barăci nu se terminase încă.

— Bună dimineaţa, Grey, l-a salutat Jones. Numai o secundă, vin imediat.

Era înalt, frumos, primise o educaţie aleasă, era întotdeauna calm. Arăta mai tînăr chiar decît vîrsta pe care o avea şi fusese poreclit „Colonelul Băieţel".

— Mulţumesc, domnule colonel.

Grey s-a tras mai la o parte şi a urmărit cum se prezintă la cîntar reprezentanţii uneia dintre bucătării, un sergent şi un ostaş. Fiecare bucătărie îşi desemna doi dintre oameni care să ridice raţia, să fie mereu cu ochii unul pe altul. Reprezentanţii prezentau lista efectivului, se verificau cifrele, se cîntărea cantitatea cuvenită. Apoi era parafată lista pe ziua respectivă.

După ce a fost servită şi ultima bucătărie, plutonierul de intendenţă Blakely a luat sacul cu orezul care mai rămăsese şi l-a dus în magazie. Grey l-a urmat pe locotenent-colonelul Jones, i-a ascultat distrat raportul asupra efectivului şi alocaţiilor.

— Nouă mii patru sute optzeci şi trei de soldaţi şi ofiţeri. Ieşirile pe ziua de astăzi : două mii trei sute şaptezeci de livre şi trei sferturi, adică patru uncii de orez de om. Aproximativ doisprezece saci.

A arătat cu bărbia spre teancul de saci de iută. Grey l-a privit cum îi numără, ştiind bine dinainte că vor fi doisprezece. Pe urmă Jones a continuat :

— Unul dintre saci a avut zece livre lipsă (faptul nu era deloc neobişnuit), iar cantitatea rămasă este de douăzeci de livre şi un sfert.

Locotenent-colonelul a luat de jos sacul aproape gol şi l-a pus pe cîntarul pe care-l trăsese înăuntru plutonierul Blakely. A pus cu grijă greutăţile în talger : douăzeci de livre şi un sfert. Talgerul cu sacul s-a ridicat încet, a rămas în echilibru.

— La fix ! a zîmbit el mulţumit, cu ochii la Grey.

Toate celelalte alimente — un but de carne de vită, şaisprezece hîrdaie de peşte uscat, patruzeci de livre de *gula malacca*, cinci duzini de ouă, cincizeci de livre de sare şi pachetele de piper şi de boia de ardei — s-au dovedit, de asemenea, a fi în perfectă regulă.

Grey a semnat în registrul de evidenţă al magaziei, s-a strîmbat, chinuit de o nouă crampă.

— Dizenterie ? l-a întrebat grijuliu Jones.

— Nimic grav, domnule colonel, a răspuns Grey, şi-a mai plimbat o dată privirea prin semiîntunericul din magazie, a salutat. Mulţumesc, domnule colonel. Ne vedem săptămîna viitoare.

— Eu vă mulţumesc, domnule locotenent.

În drum spre ieşire Grey a fost lovit de o nouă crampă, a dat să se ţină de cîntar, dar a răsturnat talgerul, risipind pe jos toate greutăţile.

— Vă rog să mă scuzaţi, s-a bîlbîit Grey. N-am fost atent.

A pus talgerul la loc şi s-a aplecat după greutăţi, însă într-o clipă Jones şi Blakely erau deja în genunchi, adunîndu-le în grabă.

— Nu te obosi, Grey, a spus Jones, apoi s-a răstit la Blakely : De zece ori ţi-am spus să pui cîntarul în colţul ăla !

Grey însă apucase să ia de jos o greutate de două livre. Nu şi-a putut crede ochilor, aşa că a dus greutatea pînă în dreptul uşii ca să o vadă mai la lumină, să se convingă că nu-l înşală vederea. Nu-l înşelase. În partea de jos a greutăţii de fontă era săpată o găurică, bine acoperită cu lut. Alb la faţă, a scobit lutul cu unghia.

— Ce se-ntîmplă, Grey ? a întrebat Jones.

— Cineva a umblat la greutatea asta.

Cuvintele au fost rostite ca o acuzaţie.

— Cum ? Imposibil ! s-a apropiat Jones de Grey la să văd şi eu.

A cercetat îndelung greutatea, apoi a zîmbit liniştit.

— N-a umblat nimeni la ea. Este doar un orificiu de corectare după stas. Probabil că greutatea asta a fost din turnare ceva mai grea decît se cuvenea, a rîs el puţin cam forţat. Doamne sfinte, pentru o clipă m-ai făcut într-adevăr să cred că ceva nu-i în ordine.

Grey s-a dus repede spre locul unde erau celelalte greutăţi, a luat alta în mînă. Şi aceasta era găurită.

— Ia te uită ! La toate s-a umblat !

— E absurd ! a intervenit Jones. E vorba de corectarea...

— Ştiu destule despre măsuri şi greutăţi ca să spun că nu sînt permise nici un fel de găuri. Şi nici strunjiri de corectare. Dacă greutatea nu corespunde stasului, nu e pusă în circulaţie.

Grey s-a întors brusc spre Blakely care se făcuse mic lîngă ușă.

— Ce știi despre povestea asta ?

— Nimic, dom' locotenent, i-a răspuns îngrozit Blakely

— Fii atent, e mai bine să-mi spui !

— Nu știu nimic, dom' locotenent, vă jur că...

— Bine, Blakely... Știi ce-am să fac eu acum ? Am să ies din magazie și am să le spun tuturor celor pe care-i întîlnesc, tuturor, înțelegi... și am să le-arăt și greutatea asta... Pînă să ajung eu să-i raportez colonelului Smedly-Taylor, ai să fii sfîșiat în bucăți !

Grey a pornit spre ușă.

— Stați, dom' locotenent, a rostit cu glas gîtuit Blakely Vă spun tot. N-am fost eu, dom' locotenent, dom' colonel a fost. Dînsul m-a obligat. M-a prins ciupind un pic de orez și s-a jurat că mă dă de gol dacă nu-l ajut...

— Taci din gură, tîmpitule ! a răcnit la el Jones, apoi, ceva mai calm, i s-a adresat lui Grey Prostul ăsta încearcă să mă amestece și pe mine în treaba asta. Eu n-am știut nimic de...

— Nu-l ascultați, dom' locotenent, l-a întrerupt Blakely, bîlbîindu-se și mai tare. Dînsul cîntărește orezul întotdeauna. De fiecare dată. Dînsul are cheia de la dulapul unde ține greutățile. Știți și dumneavoastră cum face. Și pe urmă, oricine lucrează la cîntar tot apucă să se uite măcar o dată la greutăți. Oricît de bine ar fi astupate găurile, nu se poate să nu observe. Și toată povestea asta ține de mai bine de un an.

— Taci din gură, Blakely ! a țipat Jones. Taci !

Tăcere.

— Domnule colonel, a întrebat Grey după un timp, de cînd sînt folosite greutățile astea ?

— Nu ştiu.

— Un an ? Doi ani ?

— Eu de unde dracului să ştiu ? Chiar dacă s-a umblat la greutăţi, asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Dar dumneavoastră aveţi cheia şi le ţineţi încuiate ?

— Da, dar asta nu înseamnă că...

— V-aţi uitat vreodată mai atent la greutăţi ?

— Nu, dar...

— Asta e oarecum ciudat, nu ? nu l-a slăbit deloc Grey.

— Nu, nu este. Şi n-am să mă las interogat de un...

— E mai indicat să spuneţi adevărul, pentru binele dumneavoastră.

— Mă ameninţi, locotenente ! Vezi că mai există şi curtea marţială...

— Nu ştiu ce veţi face, domnule colonel. Mă aflu aici în baza regulamentului, iar cineva a umblat la greutăţi, nu-i aşa ?

— Ascultă aici, Grey...

— Nu-i aşa ?

Grey a ridicat greutatea, i-a arătat de aproape scobitura. Jones a pălit, chipul lui şi-a pierdut deodată expresia de băieţandru.

— S-ar putea, dar... asta nu înseamnă că...

— Înseamnă că unul din doi, Blakely sau dumneavoastră, poartă răspunderea. Poate amîndoi. Sînteţi singurii care au acces la magazia de alimente. Greutăţile au lipsă şi v-aţi oprit raţii suplimentare, fie unul, fie amîndoi.

— Nu eu, dom'le locotenent, a scîncit Blakely. Eu nu primesc decît o livră din zece...

— Minţi ! a răcnit Jones.

— Ba nu mint. V-am spus de o mie de ori că pînă la urmă ni se înfundă. Vă rog, dom' locotenent, s-a întors el

spre Grey, frîngîndu-şi mîinile. Vă rog să nu le spuneţi. Ăştia sînt chiar în stare să ne sfîşie.

— Sper din suflet că aşa au să vă facă !

Grey era tare bucuros că a descoperit falsul cu greutăţile. Doamne, ce bucuros era !

Jones a scos tabachera, a început să-şi răsucească o ţigară.

— Vrei nişte tutun ? a întrebat el cu un surîs palid.

Avea fălcile încleştate, chipul de băieţandru îi arăta acum îmbătrînit, bolnăvicios.

— Nu, mulţumesc.

Grey nu mai fumase de patru zile şi tare mult şi-ar mai fi dorit o ţigară.

— Cred că putem să lămurim povestea asta, a spus Jones, recăpătîndu-şi puţin cîte puţin buna creştere şi aerul băieţesc. Poate că, într-adevăr, a umblat cineva la greutăţi. Dar cantitatea este cu totul nesemnificativă. Pot să scot celelalte greutăţi, cele corecte...

— Deci recunoaşteţi că acestea sînt false ?

— Eu, Grey, spuneam doar..., s-a poticnit Jones. Ieşi afară, Blakely. Aşteaptă pînă te chem.

Blakely a pornit repede spre uşă.

— Rămîi pe loc, Blakely, l-a oprit Grey, şi-a întors apoi privirea spre Jones, adăugînd cu o politeţe exagerată : Nu e neapărat nevoie să plece Blakely, nu-i aşa, domnule colonel ?

Jones s-a uitat lung la el prin norişorul de fum.

— Nu. Zidurile n-au urechi. Bine-e... Dumneata primeşti o livră de orez pe săptămînă.

— Asta-i tot ?

— Hai să fie două livre pe săptămînă, plus o jumătate de livră de peşte uscat. O dată pe săptămînă.

— Ceva zahăr ? Ouă ?

— Astea merg la infirmerie, ştii bine.

Jones a rămas în aşteptare, a rămas şi Grey în aşteptare, Blakely scîncea cu faţa la perete. Pe urmă Grey a pus în buzunar greutatea şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Un moment, Grey, a strigat după el Jones, a luat din coş două ouă, i le-a întins. Ia aici, vei primi unul pe săptămînă, împreună cu restul de alimente. Şi ceva zahăr.

— Vă spun eu ce-am să fac, domnule colonel. Mă duc la colonelul Smedly-Taylor, îi spun ce mi-aţi zis şi îi arăt greutăţile.., iar cînd vom ieşi la curăţat latrinele — şi mă rog cerului să fie aşa — am să te bag la fund cu mîna mea, dar nu prea iute, ca să te văd cum mori... Vreau să vă văd murind şi să vă aud cum urlaţi... încet, tot mai încet... Amîndoi !

A ieşit din magazie sub soarele arzător, a simţit cum îl izbeşte dogoarea, cum îi sfîşie măruntaiele o durere ascuţită. Dar şi-a încordat voinţa, s-a ţinut pe picioare şi a pornit încet spre poalele colinei.

Încremeniţi în uşă, Jones şi Blakely l-au urmărit din ochi cum se duce. Şi pe amîndoi i-a cuprins groaza.

— O, dumnezeule mare, şi-acum ce-o să fie, dom' colonel ? s-a smiorcăit Blakely. Ăştia ne pun ştreangul de gît cît ai...

Jones i-a dat brînci înapoi, a trîntit uşa şi i-a trăsnit un dos de palmă de l-a trîntit jos.

— Să taci !

Blakely a rămas la podea, gîngăvind ceva nedesluşit, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Jones l-a smucit în picioare şi i-a mai ars o palmă.

— Să nu daţi în mine, n-aveţi dreptul să...

— Taci dracului şi ascultă ! l-a scuturat Jones ca pe-o cîrpă. Ascultă, mama ta de... Ţi-am spus de-atîtea ori să foloseşti greutăţile bune în ziua cînd vine Grey în control, ţi-am spus doar, tîmpitule ! Încetează cu smiorcăitul şi ascultă la mine ! În primul rînd, ai să negi tot ce s-a spus aici. Ai înţeles ? Nu i-am propus nimic lui Grey, pricepi ?

— Dar, dom' colonel...

— Spui că nu-i adevărat, înţelegi ?

— Da, dom' colonel.

— Bu-un... Negăm amîndoi şi, dacă nu te apucă iar limbariţa, am eu grijă să ieşim amîndoi basma curată.

— Credeţi că puteţi ? Puteţi să faceţi asta, dom' colonel ?

— Dacă te ţii tare, am să pot. Mai departe. Nu ştii nimic de greutăţi, după cum nu ştiu nici eu. Ai înţeles ?

— Dar noi sîntem singurii care...

— Ai înţeles ?

— 'Nţeles, dom' colonel.

— Mai departe. Aici nu s-a întîmplat nimic, decît că Grey a descoperit o greutate cu scobitură... Amîndoi am fost la fel de uimiţi. Ai înţeles ?

— Dar...

— Acum îmi spui tu cum au decurs lucrurile. Mama ta de... Spune ! a urlat la el Jones, mai-mai să-l bage-n pămînt.

— Tocmai ă-ă... se terminase controlul cînd... cînd Grey s-a împiedicat de cîntar, a dărîmat greutăţile şi... şi atunci am văzut că o greutate nu era în regulă. E bine aşa, dom' colonel ?

— Şi pe urmă ?

— Să vedeţi..., a şovăit o clipă Blakely, apoi s-a luminat la faţă. Grey ne-a întrebat ce e cu greutăţile alea... Eu n-am văzut niciodată să fi fost vreuna falsă, iar dumneavoastră aţi fost la fel de uimit. Pe urmă Grey a plecat.

Jones i-a întins tabachera.

— Ai uitat să repeţi ce-a spus Grey. Nu-ţi aminteşti ? A spus aşa : „Dacă îmi daţi ceva orez în plus, o livră pe săptămînă, şi un ou sau două, nu vă mai fac raport“ Atunci eu i-am zis să se ducă dracului, că am să raportez personal despre greutăţi şi că am să-l scot şi pe el la raport... Poţi să mai spui că eu eram foarte supărat din pricina greutăţilor. Cum au ajuns acolo ? Cine o fi fost măgarul ?

Ochii mici ai lui Blakely s-au umplut de admiraţie.

— Da, dom' colonel. acum îmi amintesc precis. A cerut o livră de orez şi un ou sau două. Exact cum aţi spus.

— Atunci să ţii minte, idiotule ! Dacă ai fi folosit greutăţile cele bune şi ţi-ai fi ţinut gura, n-am fi intrat în buclucul ăsta. Dacă mai dai greş o dată, să ştii că dau toată vina pe tine. Cuvîntul tău contra cuvîntului meu. Să vedem cine-i crezut !

— Nu mai greşesc, dom' colonel. Vă promit că...

— Oricum, e cuvîntul tău contra cuvîntului lui Grey acum. Dar n-ai de ce să-ţi fie teamă. Dacă îţi ţii firea şi-ţi aminteşti exact ce ai de spus.

— N-am să uit. dom' colonel. Aveţi cuvîntul meu.

— Bine.

Jones a încuiat dulapul metalic şi uşa magaziei, apoi a plecat, fără să mai spună nimic.

„Jones ăsta e mare şmecher, încerca acum să se convingă singur Blakely. Ne scoate el din rahatul ăsta.“ Acum, după ce trecuse primul şoc al demascării, începea să

se simtă mai în siguranță. „Da, Jones va trebui să-și salveze propria lui piele ca s-o salveze și pe-a ta. Da, Blakely, băiete, dar nici tu nu ești chiar prost, ai atîta minte încît să-l ai și tu cu ceva la mînă în caz de cacialma."

Colonelul Smedly-Taylor a examinat încruntat greutatea.

— Extraordinar ! Parcă nici nu-mi vine să cred, a rostit el după o vreme, i-a aruncat lui Grey o privire pătrunzătoare. Chiar ești serios cînd îmi spui că locotenent-colonelul Jones a vrut să-ți dea mită ? Din proviziile lagărului ?

— Da, domnule colonel. A fost exact cum v-am spus.

Smedly-Taylor s-a așezat pe pat, s-a șters de sudoare, căci în micul bungalov era o căldură înăbușitoare.

— Nu-mi vine să cred, a repetat el, clătinînd din cap.

— Ei sînt singurii care aveau acces la greutăți...

— Știu asta. Să nu crezi că-ți pun cuvîntul la îndoială, Grey. Doar că povestea asta este chiar... incredibilă.

Smedly-Taylor a rămas tăcut multă vreme : Grey, în picioare, aștepta răbdător.

— Grey, a spus colonelul, fără să-și ia ochii de la mica strunjitură din fundul greutății. Am să mă gîndesc cum să procedăm. Toată povestea asta prezintă și anumite... pericole. Nu trebuie să vorbești despre asta cu nimeni. Cu nimeni, înțelegi ?

— Da, domnule colonel.

— Dumnezeule, dacă este așa cum spui, atunci oamenii ăștia vor fi pur și simplu masacrați, a clătinat iar din cap Smedly-Taylor. Cînd te gîndești că doi dintre oamenii noștri... că locotenent-colonelul Jones s-a pretat să... din rațiile lagărului ! Și zici că erau false toate greutățile ?

— Da, domnule colonel.

— Cîtă lipsă apreciezi că dădeau la cîntar, în total?

— Nu ştiu, s-ar putea să fie cam o livră la patru sute de livre. Trebuie să fi scos, bănuiesc, trei sau patru livre de orez pe zi. Fără a mai pune la socoteală peştele uscat sau ouăle. Poate că mai sînt şi alţii amestecaţi în afacerea asta... logic aşa ar fi. N-aveau cum să pregătească orezul fără să se bage de seamă. Trebuie să fi fost băgaţi şi cei de la vreo bucătărie.

— Dumnezeule! a exclamat Smedly-Taylor; s-a ridicat, a început să se plimbe nervos prin încăpere. Mulţumesc, Grey, ai făcut o treabă minunată. Voi avea grijă să ţi se treacă în raportul oficial de servici, a adăugat colonelul, întinzîndu-i mîna. Felicitări, Grey.

Grey i-a strîns viguros mîna.

— Vă mulţumesc, domnule colonel. Singurul lucru de care îmi pare rău este că nu i-am dibuit mai înainte.

— Ţine minte, nici un cuvînt, cu nimeni. Îţi ordon!

— Am înţeles!

Grey a salutat şi a ieşit din bungalov; parcă nici nu mai simţea pămîntul sub picioare.

„Auzi, să spună Smedly-Taylor: Am grijă să ţi se treacă în raportul oficial de servici! Poate că mă promovează", şi-a zis Grey, îmbărbătat de o nouă speranţă. Se mai făcuseră cîteva înaintări în lagăr, iar un grad mai înalt i-ar prii chiar foarte bine. Căpitanul Grey... sună destul de frumos. Căpitanul Grey!

După-amiaza aceea parcă nu se mai sfîrşea. Acum, după ce terminaseră ce aveau de făcut, oamenii nu mai aveau nici chef, nici putere să mai stea în picioare, aşa că Peter Marlowe i-a organizat pe echipe şi i-a trimis să adune

frunze și lemne, schimbînd des santinelele. Torusumi se culcase la loc. Era o căldură cumplită, aerul îți ardea răsuflarea, înjurau cu toții dogoarea soarelui și se rugau să se însereze mai repede.

În sfîrșit, s-a trezit și Torusumi, s-a dus să se ușureze în tufișuri, și-a luat carabina pe umăr, s-a apucat să umble încoace și încolo ca să-și risipească somnul. A zbierat la cîțiva prizonieri care ațipiseră la umbră, apoi i-a strigat lui Peter Marlowe :

— Te rog să-i scoli pe acești pui de scroafă și să-i faci să muncească sau să se prefacă măcar că muncesc.

Peter Marlowe s-a apropiat de el.

— Îmi pare rău că te-am supărat, i-a spus, s-a întors apoi către sergent Ce mama dracului păzești tu aici ? Trebuia să fii cu ochii pe el ! Pune-i pe mototolii ăia să sape o groapă, să cojească trunchiul ăla sau să adune frunze de palmier, tîmpitule !

Sergentul s-a prefăcut de minune că e ingrozitor de speriat, într-o clipă i-a pus pe toți in mișcare, mimînd o activitate intensă. În arta asta ajunseseră cu toții la un înalt grad de măiestrie.

Au adunat cîteva coji de nucă de cocos, au așezat grămadă cîteva frunze de palmier, au dat o dată sau de două ori cu ferăstrăul la baza unor copaci. Se crea impresia că, dacă muncesc în același ritm zi după zi, atunci nu trece mult și toată zona va fi netedă și curată ca-n palmă.

Sergentul s-a întors ostenit să-i raporteze lui Peter Marlowe.

— Muncesc toți ca leii, domnule căpitan... ca de obicei.

— Bine. Acum nu mai e mult.

— Mă scuzaţi, domnule căpitan, n-aţi vrea... n-aţi vrea să faceţi ceva pentru mine ?

— Ce ?

— Vedeţi, cam asta ar fi... Am văzut că dumneavoastră... cum să spun eu..., s-a oprit din vorbă sergentul, s-a şters la gură cu peticul de cîrpă pe care-l avea legat de gît. Uitaţi-vă la asta, a spus el repede, scoţînd din buzunar un stilou. N-aţi putea să vedeţi dacă nu vrea urîtul ăsta să-l cumpere ?

— Înţeleg eu bine că mă rogi să ţi-l vînd ? a rămas uluit Peter Marlowe.

— Da, domnule căpitan. Eu... vedeţi... m-am gîndit că, dacă tot sînteţi prieten cu Împăratul, v-aţi pricepe... adică s-ar putea să ştiţi cum se procedează.

— E interzis prin ordin să faci comerţ cu gardienii. Aşa spune regulamentul, şi-al nostru, şi-al lor.

— Lăsaţi, domnule căpitan, puteţi avea încredere în mine. Oricum, dumneavoastră şi Împăratul...

— Ce-i cu mine şi Împăratul ?

— Nimic, domnule căpitan, s-a retras prudent sergentul. „Cum să-l iau pe şmecherul ăsta ? şi-a zis în sinea lui. Pe cine încearcă el să prostească ?" M-am gîndit doar că aţi putea să mă ajutaţi. Pe mine şi, sigur, pe cei din unitatea mea.

Peter Marlowe s-a uitat la sergent, s-a uitat la stilou şi s-a întrebat de ce oare se înfuriase în halul ăsta. La urma urmei, mai vînduse lucruri şi pentru King — sau cel puţin mai încercase — şi era, într-adevăr, prieten cu King. Nu era nimic rău în asta. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Împărat, n-ar fi ajuns niciodată să primească lotul cu palmieri. Mult mai probabil, acum şi-ar fi pus comprese la falcă,

căci sigur ar fi încasat un pumn sau cel puțin o palmă. Așa că, vrînd-nevrînd, trebuie să-i păstreze reputația împăratului. Datorită lui se aleseseră cu nucile de cocos.

— Cît vrei pe el ?

Sergentul a răsuflat ușurat.

— Vedeți, nu e chiar un „Parker", dar are peniță de aur, a prins el curaj, a deșurubat capacul, i-a arătat. Așa că, bănuiesc, ar face ceva parale. Poate vedeți mai întîi cît vă dă el.

— Are să vrea să știe cît ceri. Eu îl întreb, dar dumneata stabilești prețul.

— Dacă mi-ați putea scoate pe el... șaizeci și cinci de dolari, aș fi cel mai fericit om.

— Crezi că face atît ?

— Așa sper.

Stiloul avea cu adevărat peniță de aur cu marcaj de paisprezece carate și, în măsura în care putea judeca Peter Marlowe, marcajul era veritabil. Nu ca cel de pe celălalt stilou.

— De unde-l ai ?

— E al meu, domnule căpitan. L-am păstrat pentru zile negre. Iar în ultimul timp s-a cam întunecat vremea.

Peter Marlowe a dat scurt din cap. Semn că-l crede pe cuvînt.

— Bine atunci. Văd eu ce pot să fac. Dumneata stai cu ochii pe trupă și ai grijă să nu doarmă santinela.

— Nici o grijă, domnule căpitan. Nu clipește nimeni în front.

Peter Marlowe l-a găsit pe Torusumi stînd sprijinit de un copăcel pitic, înfășurat tot în vrejuri de liane.

— *Tabe.*

— *Tabe,* i-a răspuns Torusumi, s-a uitat la ceas, a căscat. Peste un ceas plecăm. Încă nu s-a făcut ora, a

precizat el, şi-a luat capela din cap, s-a şters cu ea de sudoare pe faţă şi pe gît. Împuţita asta de zăpuşeală pe împuţita asta de insulă !

— Chiar aşa, l-a aprobat Peter Marlowe, şi-a dres glasul şi a vorbit pe un ton important, de parcă ar fi fost însuşi Împăratul : Unul dintre oamenii mei are un stilou de vînzare. M-am gîndit că tu, care-mi eşti prieten, ai putea dori să-l cumperi.

— *Asraghfaru'llah* ! N-o fi un „Parka“ ?

— Nu, a oftat Peter Marlowe, a scos stiloul, i-a desfăcut capacul şi i-a arătat peniţa în aşa fel încît să prindă în ea o rază de soare. Dar are peniţă de aur.

Torusumi a examinat atent stiloul. Era puţin dezamăgit că nu e un „Parker“, dar nici nu s-ar fi putut aştepta la aşa ceva. În mod sigur, nu la aeroport. Dacă era vorba de un „Parker“, s-ar fi ocupat Împăratul de el.

— Nu prea face mult.

— Aşa este, adevărat. Dar dacă nu te interesează...

Peter Marlowe a băgat stiloul înapoi în buzunar.

— S-ar putea totuşi să mă intereseze. Poate că trece mai uşor timpul dacă stăm puţin de vorbă despre acest obiect lipsit de valoare, a dat el plictisit din umeri. N-ar merita mai mult de şaptezeci şi cinci de dolari.

Pe Peter Marlowe l-a uimit mărimea primei oferte. Înseamnă că sergentul nu avea nici o idee cît valorează stiloul. „Doamne, ce n-aş da să ştiu care-o fi preţul adevărat !“

S-au aşezat, deci, la umbră şi s-au pus pe tocmeală. Torusumi s-a înfuriat de cîteva ori, dar Peter Marlowe s-a ţinut tare şi, pînă la urmă, au bătut palma pe o sută douăzeci de dolari şi un pachet de „Kooa“

Torusumi s-a ridicat de jos, căscînd.

— E timpul să mergem. Împăratul este un bun povățuitor, a zîmbit el. Data viitoare cînd îl văd am să-i spun cum ai profitat de prietenia mea ca să capeți un preț atît de mare, a clătinat el din cap, prefăcîndu-se tare îndurerat. Un asemenea preț pentru un stilou atît de mizer ! Împăratul are să rîdă sigur de mine. Spune-i, te rog frumos, că am să fiu de gardă de-aici într-o săptămînă. Poate că reușește să găsească un ceas pentru mine. Unul bun... de data asta !

Peter Marlowe era mulțumit că făcuse fără mari probleme prima sa tranzacție, la un preț, după cît se pare, destul de onorabil. Dar acum îl muncea îndoiala. Dacă îi dă sergentului toți banii, King va fi tare supărat. Aceasta ar duce la năruirea întregului sistem de prețuri pe care Împăratul îl construise cu atîta grijă. Iar Torusumi îi va spune cu siguranță Împăratului despre stilou și despre suma plătită. Pe de altă parte, dacă îi dă sergentului numai cît a cerut și păstrează restul, atunci, ce mai, asta-i escrocherie curată, nu ? Sau doar o „afacere" bună ? Adevărul era că sergentul ceruse șaizeci și cinci de dolari și atît trebuia să primească. Iar Peter Marlowe îi datora lui King o groază de bani.

Și-a dorit să nu se fi băgat niciodată în afacerea asta tîmpită. Acum se simțea prins în propria lui cursă. „Necazul tău, Peter, este că-ți faci o idee prea mare despre propria ta importanță. Dacă i-ai fi spus nu sergentului, acum n-ai mai fi la ananghie. Și acum ce te faci ? Oricum ai lua-o, tot rău iese !"

S-a întors în poiană pășind încet, dus pe gînduri. Trupa era deja încolonată. Sergentul l-a luat la o parte pe Peter Marlowe, arzînd de nerăbdare.

— Sîntem gata cu toţii, domnule căpitan. Am numărat şi uneltele, e-n regulă, a raportat el, apoi coborînd vocea L-a cumpărat ?

— Da, s-a' hotărît Peter Marlowe abia atunci ; şi-a băgat mîna în buzunar şi i-a dat sergentului teancul de bani. Aici ai totul. Şaizeci şi cinci de dolari.

— Domnule căpitan, sînteţi un om şi jumătate ! a exclamat sergentul, a tras o hîrtie de cinci dolari, i-a întins-o. Vă rămîn dator un dolar cincizeci.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Vi se cuvin, aveţi zece la sută. Aşa e legea şi sînt bucuros să mă achit. Vă dau restul de un dolar şi jumătate de îndată ce schimb banii.

Peter Marlowe i-a împins mîna înapoi.

— Nu trebuie, a spus, simţindu-se deodată vinovat. Păstrează-i.

— Insist, a stăruit sergentul, punîndu-i bancnota în mînă.

— Ascultă, sergent...

— Atunci luaţi-i măcar pe ăştia cinci. M-aş simţi îngrozitor dacă nu-i luaţi. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns.

Pe tot drumul înapoi de la aeroport Peter Marlowe a rămas tăcut. Se simţea murdărit cu teancul acela monstruos de bani în buzunar, dar în acelşi timp ştia că-i datorează mulţi bani lui King şi era bucuros că i-a căpătat pentru că în felul acesta va mai putea cumpăra ceva merinde pentru unitate. Singurul motiv pentru care i se adresase sergentul era că-l cunoaşte pe Împărat şi tocmai King, iar nu sergentul, era prietenul lui. Învîrtea în minte mereu poveştea asta păcătoasă şi cînd a ajuns la baracă.

— Vezi că te caută Grey, Peter, i-a spus Ewart.
— Pentru ce ?
— Nu știu, Peter, băiete. Dar mi s-a părut cam țifnos.
Mintea ostenită a lui Peter Marlowe s-a străduit să cuprindă dimensiunile noului pericol. Trebuia să fie ceva în legătură cu King. Grey îi purta pică mai de mult. „Gîndește-te, judecă, Peter, judecă ! Satul ? Ceasul ? Diamantul ? O, Doamne, nu cumva... stiloul ? Nu, că m-am prostit de tot. Despre asta n-are cum să știe încă. Să mă duc la King ? S-ar putea să știe el despre ce e vorba. Prea primejdios. Poate că tocmai de aceea i-a spus Grey lui Ewart, ca să mă îndemne să fac o greșeală. Trebuia să știe că sînt plecat la lucru. N-are rost să mergi ca mielul la tăiere așa asudat și murdar. Fac un duș, pe urmă merg la carceră. Mai cîștig ceva timp."
S-a dus, deci, la dușuri. Johnny Hawkins era sub una dintre gurile de apă.
— Hello, Peter, l-a salutat Hawkins.
Peter Marlowe a simțit cum i se roșește obrazul de rușine.
— Salut, Johnny, i-a răspuns, a băgat de seamă că Hawkins are un aspect de om bolnav. Vezi tu, Johnny, eu... mi-a părut tare rău de...
— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ți-aș fi recunoscător să nu-mi mai amintești.
„O fi știind, s-a întrebat Peter Marlowe înspăimîntat, că și eu sînt unul dintre cei care... au mîncat ? Chiar acum... doar ieri a fost oare ?" s-a revoltat el la gîndul celor întîmplate... canibalism. „Nu, cu siguranță că nu știe, altfel ar fi încercat să mă omoare. Sînt convins că dacă eram în locul lui, aș fi făcut-o. Aș fi făcut-o oare ? Dumnezeule, în ce stare am ajuns ! Tot ce pare rău e, de fapt, bine și vice versa. Mai mult decît îi e dat omului să

înțeleagă. Cu mult mai mult. Ce lume ciudată, sucită ! Dar cei șaizeci de dolari și un pachet de „Kooa" pe care i-am cîștigat și în același timp i-am furat... sau i-am făcut... Cine știe ? N-ar trebui să-i dau înapoi ? Nu, asta ar fi o greșeală."

— Marlowe !

S-a întors și l-a zărit pe Grey stînd încruntat lîngă dușuri.

— Trebuia să te prezinți la mine de îndată ce te întorci !

— Mi s-a transmis că vrei să mă vezi. De îndată ce mă spăl aveam de gînd să...

— Am lăsat ordin să te prezinți la raport imediat, a zîmbit subțire Grey. Dar n-are mare importanță. Ești arestat la domiciliu.

S-a lăsat liniște la dușuri ; toți ofițerii aflați acolo erau numai ochi și urechi.

— Pentru ce motiv ?

Grey a fost bucuros să observe umbra de îngrijorare de pe chipul lui Peter Marlowe.

— Pentru nesocotirea ordinelor.

— Ce ordine ?

— Știi la fel de bine ca și mine.

„Așa e bine, mai chinuiește-te și tu ! și-a zis în gînd Grey. Să te roadă puțin conștiința vinovăției... dacă ai vreo conștiință, lucru de care mă cam îndoiesc."

— Te prezinți la raport la colonelul Smedly-Taylor după masa de seară. Și să vii îmbrăcat ca un ofițer, nu ca o femeie de stradă !

Peter Marlowe a ieșit de sub duș, și-a înfășurat sarongul și l-a înnodat cu îndemînare, conștient de privirile curioase ale celorlalți ofițeri. Avea mintea învălătucită, se întreba mereu de unde i-o fi venit necazul, dar încerca

totuşi să-şi ascundă tulburarea. De ce să-i dea satisfacţie lui Grey ?

— Eşti aşa de rău crescut, Grey, zău aşa. Mă cam plictiseşti.

— Am aflat eu azi cîte ceva despre buna ta creştere, pramatie nenorocită ! Şi sînt bucuros că nu fac parte din clasa voastră de împuţiţi, de poponari infecţi. Toţi sînteţi nişte laşi, escroci, hoţi...

— Pentru ultima oară, Grey, ţine-ţi gura sau ţi-o închid eu, cu mîna mea !

Grey s-a străduit să-şi ţină firea. Şi-ar fi dorit să-şi încerce puterile cu domnişorul ăsta chiar acum, aici. Era în stare să-l bată, ştia asta. Oricînd. Cu sau fără dizenterie.

— Dacă scap cu viaţă din împuţiciunea asta, să ştii că am să te caut. În primul rînd. În primul şi-n primul rînd !

— Va fi plăcerea mea. Dar pînă atunci, dacă mă mai insulţi vreodată, te bat de te umflu, a punctat Peter Marlowe, întorcîndu-se apoi spre ceilalţi ofiţeri. M-aţi auzit cu toţii. L-am avertizat. N-am de gînd să mă las înjurat de un maimuţoi din clasele inferioare, a adăugat el dispreţuitor, s-a răsucit brusc spre Grey. Să nu te mai prind pe-aproape !

— Cum să te las dacă încalci legea ?

— Ce lege ?

— Te prezinţi la colonelul Smedly-Taylor după masa de seară. Şi încă ceva : eşti consemnat la domiciliu pînă în momentul în care te prezinţi la raport.

Cu asta, Grey a plecat de-acolo. Îi pierise tot cheful. A fost o prostie din partea lui să se ia în gură cu Marlowe. O prostie, tocmai acum, cînd nici măcar nu mai era necesar.

Cînd a sosit Peter Marlowe în fața bungalovului rezervat colonelului Smedly-Taylor, Grey era deja acolo.

— Îl anunț eu pe domnul colonel că ești aici, a spus Grey.

— Ești foarte amabil.

Peter Marlowe nu se simțea deloc în largul lui. Cascheta de ofițer de aviație pe care o împrumutase îl rodea. Cămașa zdrențuită, dar curată, îl rodea. Un sarong e mult mai confortabil, și-a zis, mai potrivit condițiilor. Iar gîndindu-se la sarong, i-a venit în minte ziua de mîine. Era ziua în care urma să aibă loc transferarea banilor. În contul diamantului. Mîine Shagata va aduce banii, iar apoi, după trei zile, un nou drum pînă în sat. Poate Sulina... „E o prostie să te gîndești acum la ea. Acum trebuie să ai mintea limpede, să te concentrezi."

— Gata, Marlowe. Drepți ! a dat comanda Grey.

Peter Marlowe a luat poziție de drepți și a pornit în pas de front spre camera colonelului. Cînd a trecut pe lîngă Grey i-a șoptit „Ba pe-a mă-tii, Jack !" și asta l-a făcut să se simtă ceva mai bine. În clipa următoare se afla în fața colonelului. A salutat regulamentar și a rămas cu ochii țintă la colonel.

Așezat în spatele unei mese rudimentare, cu cascheta pe cap, cu bastonașul de trestie lîngă el, pe birou, Smedly-Taylor l-a privit încruntat pe Peter Marlowe, i-a răspuns la salut cu precizie militărească. Era mîndru de modul în care reușea să mențină disciplina în lagăr. Tot ce făcea era ca la armată. După regulament.

L-a măsurat din ochi pe tînărul din fața lui ; stătea drept, nemișcat. „Bu-un, și-a zis în sinea lui, măcar felul în care se prezintă îi este favorabil. O vreme n-a spus

nimic, după cum îi era obiceiul. Asta îl pune întotdeauna în încurcătură pe acuzat. În sfîrşit, a vorbit.

— Ei bine, domnule căpitan Marlowe, ce poţi să spui în apărarea dumitale ?

— Nimic, domnule colonel. Nu cunosc ce mi se impută.

Colonelul Smedly-Taylor a aruncat o privire mirată spre Grey, apoi s-a încruntat iar la Peter Marlowe.

— Poate că dumneata încalci atîtea reguli încît îţi vine greu să-ţi aminteşti care sînt acelea. Ieri ai intrat în clădirea închisorii. Asta este o încălcare a ordinului. Nu purtai banderola la braţ. Altă încălcare a ordinului.

Peter Marlowe s-a simţit uşurat. Deci era vorba numai de închisoare. Dar mai rămînea de văzut dacă nu cumva şi ospăţul ăla...

— Ascult, a rostit scurt colonelul. Aşa a fost sau nu ?

— Da, domnule colonel.

— Ştiai că încalci două ordine ?

— Da, domnule colonel.

— Ce-ai căutat în clădirea închisorii ?

— Am fost în vizită la nişte cunoscuţi.

— A, aşa ? a ridicat din sprîncene colonelul, apoi a repetat pe un ton caustic : Doar aşa, în vizită ?

Peter Marlowe n-a mai spus nimic, a rămas în aşteptare. Atunci a venit şi lovitura următoare.

— Americanul a fost şi el în clădirea închisorii. Ai fost cu el ?

— O parte a timpului. Nu există nici o regulă care să interzică asta, domnule colonel. Dar este adevărat că am... că am încălcat cele două ordine menţionate.

— Ce năzbîtii aţi mai pus voi doi la cale ?

— Nimic, domnule colonel.

— Recunoşti deci că voi doi mai faceţi şi lucruri necurate din cînd în cînd ?

Peter Marlowe era furios pe sine însuşi că nu s-a gîndit bine înainte de a răspunde, ştiind că în înfruntarea cu omul pe care-l avea în faţă, un ofiţer destoinic, n-avea cum s-o scoată la capăt. Să spun „Nu, domnule colonel" ? L-a privit drept în ochi. Dar n-a spus nimic. Există o singură regulă. Cînd te afli înaintea superiorului răspunzi doar cu „da" sau „nu" şi spui întotdeauna adevărul. Este o regulă sfîntă că ofiţerii spun întotdeauna adevărul şi iată-l pe el acum ridicîndu-se împotriva unei întregi tradiţii, împotriva a tot ce ştie că e corect în viaţă, spunînd minciuni sau jumătăţi de adevăr. O mare greşcală. Sau poate nu este ?

Colonelul Smedly-Taylor a început acum să desfăşoare un joc pe care îl mai făcuse de atîtea ori înainte. Îi venea uşor să se joace cu cîte un om şi pe urmă să-l căsăpească, dacă aşa avea chef.

— Ascultă, Marlowe, a început el, adoptînd un ton patern, mi s-a raportat că te însoţeşti cu anumite elemente indezirabile. Ar fi înţelept să-ţi analizezi situaţia de ofiţer şi de om de onoare. Acum despre legătura dumitale cu... cu acest american. Se ştie că el este un speculant. Nu a fost prins încă, dar noi ştim şi deci trebuie să ştii şi dumneata. Te-aş sfătui să pui capăt acestei legături. Nu-ţi pot ordona, desigur, dar acesta este sfatul meu.

Peter Marlowe n-a spus nimic, dar îi sîngera inima. Ceea ce spusese colonelul era adevărat şi totuşi King era prietenul lui, iar acest prieten îi hrănea şi îi ajuta pe cei din unitatea lui şi pe el. Era un om bun, minunat.

„Greşiţi şi nu-mi pasă de ce credeţi, ar fi vrut să spună Peter Marlowe. Îmi place King, e un om bun, ne simţim bine împreună, rîdem mult cînd sîntem numai noi doi", dar în acelaşi timp ar fi fost gata să recunoască şi tranzacţiile, să recunoască şi plecarea în sat, să recunoască şi

treaba cu diamantul, să recunoască și transferul plănuit în seara aceea. Dar și l-a închipuit pe King dincolo de zăbrele, despuiat de prestigiu și de putere. Așa că a strîns din dinți și s-a hotărît să nu recunoască nimic.

Smedly-Taylor n-avea nici o greutate să observe zbuciumul din sufletul tînărului aflat în fața lui. I-ar fi fost ușor să spună : „Așteaptă puțin afară, Grey", iar apoi : „Ascultă, băiatule, înțeleg care ți-e problema. Pe cinstea mea, am avut pe mînă un regiment aproape de cînd mă știu. Știu care e problema nu vrei să-ți torni prietenul. Asta este de admirat. Dar ești ofițer de carieră, ofițer prin tradiție... gîndește-te la familia ta, la generațiile de ofițeri care și-au slujit patria. La ei să te gîndești. E în joc onoarea dumitale. Trebuie să spui adevărul, ăsta e legea." Apoi, cu un ușor oftat, exersat pe pielea unei întregi generații : „Hai să uităm de fleacurile astea cu încălcarea regulamentului pentru simplul fapt că ai intrat în clădirea închisorii. Am făcut și eu asta, de cîteva ori. Dar dacă ai vrea să te încrezi în mine și..." Ar fi lăsat fraza în suspensie pentru a-i conferi exact măsura necesară de gravitate și îndată ar ieși la iveală secretele Împăratului, iar Împăratul însuși s-ar trezi în carcera lagărului... însă la ce ar servi toate acestea ?

Pentru moment, colonelul avea altă bătaie de cap : povestea cu greutățile. Asta, da, ar putea fi o catastrofă de proporții infinite.

Colonelul Smedly-Taylor știa că poate scoate oricînd de la copilul ăsta toate informațiile pe care și le-ar dori... cunoștea mult prea bine la oameni. Știa că este un comandant iscusit — la naiba, după atîția ani nici n-avea cum să nu fie — și că prima regulă este să-ți cîștigi respectul ofițerilor din subordine, să-i tratezi cu îngăduință pînă nu fac una cu adevărat mai boacănă și atunci să-l de-

vorezi pe unul dintre ei fără nici o milă, ca să le fie celorlalți de învățătură. Dar trebuie să-ți alegi momentul potrivit, infracțiunea corespunzătoare și ofițerul cel mai indicat.

— Bine, Marlowe, a spus el pe un ton hotărît. Te amendez cu solda pe o lună. N-am să ți-o trec la dosar și consider discuția încheiată. Dar să nu mai încalci regulamentul.

— Vă mulțumesc, domnule colonel.

Peter Marlowe a salutat și a ieșit afară, bucuros că a scăpat de interogatoriu. Fusese chiar pe pragul de a mărturisi totul. Colonelul era totuși un om bun și cumsecade, cu o bogată reputație de păstrător al dreptății.

— Te mustră conștiința ? l-a întrebat Grey pe terasă, văzîndu-i fruntea îmbrobonită de sudoare.

Peter Marlowe nu i-a mai răspuns. Era încă tulburat și resimțea o imensă ușurare că a scăpat cu bine.

— Grey ! s-a auzit dinăuntru glasul colonelului. Poți să vii o clipă ?

— Da, domnule colonel.

Grey s-a mai uitat o dată la Peter Marlowe. Solda pe o lună ! Cam puțin, dacă te gîndești că de data asta colonelul îl avea la mînă. Grey era surprins și chiar destul de supărat că Peter Marlowe a scăpat doar cu atît. Dar în același timp și-a amintit că-l mai văzuse pe Smedly-Taylor în exercițiul funcțiunii. Știa că, atunci cînd vrea, colonelul are tenacitatea unui buldog, că se joacă cu oamenii cum ai plimba un pește în vîrful undiței. Trebuie să fi avut un plan, dacă l-a lăsat în pace atît de ușor pe Peter Marlowe.

Grey l-a ocolit pe Peter Marlowe și a reintrat în bungalov.

— Fii drăguț, închide ușa, Grey.

— Da, domnule colonel.

Cînd au rămas singuri, colonelul Smedly-Taylor a deschis discuția.

— Am stat de vorbă cu locotenent-colonelul Jones și cu plutonierul de intendență Blakely.

— Da ?

„Ei, da, și-a zis Grey, acuma urmează ceva mai substanțial !"

— I-am eliberat din funcțiile deținute începînd cu ziua de azi, a anunțat colonelul, jucîndu-se cu greutatea.

— Da, domnule colonel, a zîmbit Grey cu toată fața.

Acum urmează stabilirea datei pentru ședința curții marțiale, aranjamentele de procedură, dacă se va ține *in camera* * și cum se va hotărî degradarea celor doi la simpli soldați. În curînd toată lumea din lagăr va ști că el, Grey, este cel care i-a prins cu ocaua mică ; el, Grey, este îngerul lor păzitor și, Dumnezeule, ce bine va fi atunci !

— Și cu asta închidem chestiunea, a adăugat colonelul.

Lui Grey i-a pierit zîmbetul.

— Cum ?

— Da. Am hotărît să închid cazul. Și asta te privește și pe dumneata. De fapt, repet ordinul pe care ți l-am dat. N-ai să menționezi nimănui nimic și ai să uiți toată povestea asta.

Grey a rămas atît de uluit încît s-a lăsat pe pat, cu ochii holbați la colonel.

— Dar nu puteți face asta, domnule colonel ! a izbucnit el. I-am prins asupra faptului. Furînd din alimentele lagărului. Din mîncarea dumneavoastră și a mea ! Au încercat și să mă mituiască. Pe mine ! a țipat isteric Grey.

---

* Ședință cu ușile închise (lat.).

Doar i-am prins, pe cuvîntul meu, sînt nişte hoţi ordinari, merită să fie spînzuraţi şi ciopîrţiţi cu securea !

— Adevărat, a dat cu gravitate din cap Smedly-Taylor. Dar am considerat că, în împrejurările actuale, aceasta este hotărîrea cea mai înţeleaptă.

Grey a sărit în picioare.

— Nu puteţi să faceţi aşa ceva ! a strigat el. Nu puteţi să-i lăsaţi să scape nepedepsiţi ! Nu puteţi...

— Mie să nu-mi spui ce pot şi ce nu pot face !

— Mă scuzaţi, s-a bîlbîit Grey, încercînd din greu să se stăpînească. Dar, domnule colonel, oamenii ăştia sînt nişte hoţi. Eu i-am prins. Aveţi aici greutatea !

— Am hotărît să nu mai dau alt curs acestei afaceri, a rostit calm colonelul. Cazul este închis.

Grey n-a mai putut răbda.

— Ba nu, nu este închis ! a explodat el. N-am să permit eu să fie închis ! Ticăloşii ăia au mîncat pe săturate în timp ce noi muream de foame ! Merită din plin să li se facă felul ! Şi insist ca...

Glasul lui Smedly-Taylor i-a tăiat izbucnirea isterică.

— Tu să taci, Grey ! Nu ai tu căderea să insişti în nici un fel. Cazul este închis.

Smedly-Taylor a oftat adînc, a luat de pe masă o foaie de hîrtie.

— Acesta este raportul oficial, semnat de dumneata. Am mai adăugat astăzi ceva. Să-ţi citesc ce-am scris : „Recomand cu căldură pe locotenentul Grey pentru activitatea sa în calitate de şef al poliţiei militare din lagăr. Îşi îndeplineşte, fără îndoială, excelent îndatoririle. Îmi permit să recomand avansarea sa, cu titlul provizoriu, la gradul de căpitan“, a încheiat colonelul, ridicînd ochii de pe document. Am de gînd să trimit astăzi comandantului de lagăr acest raport, cu recomandarea ca avansarea

să intre în vigoare începînd cu data de astăzi. Știi, desigur, a zîmbit el, că dînsul are competența să te promoveze. Felicitări, domnule căpitan Grey. Meriți pe deplin, a terminat el, întinzîndu-i mîna.

Dar Grey nu i-a strîns-o. S-a uitat la mîna întinsă, s-a uitat la hîrtie și abia atunci și-a dat seama.

— Sînteți toți în aceiași gașcă ! Încercați acum să mă cumpărați, nu ? Sînteți la fel de corupt ca și... poate c-ați mîncat și dumneavoastră din orezul ăla. Ce murdărie, Doamne, ce murdărie infectă...

— Să-ți ții gura și să nu sari peste cal ! Ia poziție de drepți ! Ți-am spus să iei poziție de drepți !

— Sînteți de-o teapă cu ei, dar n-am să vă las pe nici unul să scăpați basma curată ! a strigat Grey, luînd greutatea de pe masă și retrăgîndu-se cu spatele spre ușă. Încă n-am nici o dovadă împotriva dumneavoastră, dar împotriva lor am ! Greutatea asta...

— Ce e cu greutatea, Grey ?

A durat o veșnicie pînă ce Grey a terminat de cercetat greutatea pe toate părțile. Nu avea nici un cusur.

— Te-am întrebat ce-i cu greutatea ?

„Ce nătăfleț, și-a zis cu dispreț Smedly-Taylor, urmărindu-l pe Grey cum căuta zadarnic strunjitura. Mare tîmpit ! Aș putea să-l înghit între două feluri și să nici nu observ."

— Nu este cea pe care v-am dat-o, s-a înecat Grey. Nu e aceeași. Nu este aceeași !

— Greșești, dragul meu, a spus foarte calm colonelul. Este chiar aceea, a apăsat el vorbele, continuînd apoi pe un ton blînd, plin de solicitudine : Vezi, Grey, dumneata ești încă tînăr. Înțeleg că ai vrea să rămîi în armată după sfîrșitul războiului. Este un lucru bun. Avem mare nevoie de ofițeri harnici și inteligenți. Viața în cadrul armatei

este ceva minunat. Asta sigur! Mi-a spus şi colonelul Samson ce părere bună are despre dumneata. Ştii, bineînţeles, că mi-e prieten. Sînt sigur că n-are să-mi fie prea greu să-l conving să completeze recomandarea mea cu ideea de a fi trecut în rîndul cadrelor permanente. Cred că eşti puţin surmenat şi asta este de înţeles. Trăim momente îngrozitoare. Cred că este mai înţelept să nu revenim asupra cazului. Ar fi cît se poate de inoportun să stîrnim acum un scandal în lagăr. Foarte inoportun. Sper că vei înţelege acum înţelepciunea acestei soluţii.

A aşteptat un timp, plin de dispreţ faţă de Grey. La momentul potrivit — căci în treburile astea era expert — a spus

— Vrei să-i mai trimit comandantului de lagăr recomandarea pentru avansarea dumitale la rangul de căpitan?

Grey a întors încet privirea spre hîrtia de pe masă, s-a uitat la ea cu groază. Ştia că acum colonelul poate să-i dea sau să nu-i dea ceea ce rîvneşte şi, dacă este în măsură să facă aceasta, poate să-l şi distrugă. Grey şi-a dat seama că a fost bătut. Înfrînt. A vrut să spună ceva, dar era atît de zdruncinat încît nici nu mai putea vorbi. A încuviinţat din cap.

— Bine, poţi considera că avansarea dumitale este ca şi confirmată. Sînt convins că recomandarea mea şi cea a colonelului Samson vor fi determinante pentru adoptarea hotărîrii privind rămînerea dumitale în cadrele permanente ale armatei după război, l-a auzit el spunînd pe Smedly-Taylor.

Păşind ca în transă, a ieşit din bungalovul colonelului, a ajuns în carceră, i-a dat liber gradatului şi nici nu i-a păsat că acesta s-a uitat la el ca la un nebun. A rămas apoi singur în coliba poliţiei militare. A închis uşa, s-a

așezat pe marginea patului din celulă, a simțit cum irumpe din el toată amărăciunea acelei zile și a izbucnit în plîns.

Era un om sfîrșit. Distrus.

Mîinile și fața îi erau ude de lacrimi. Prins într-un vîrtej al groazei, sufletul i-a mai bîjbîit pe marginea marelui necunoscut, apoi a alunecat în neființă...

Cînd și-a venit în simțiri, Grey era purtat pe targă de doi subofițeri din poliția militară. Doctorul Kennedy șontîcăia ceva mai în față. Grey și-a dat seama că e pe moarte, dar acum nu-i mai păsa de nimic. Atunci l-a zărit pe Împărat stînd în marginea potecii, uitîndu-se de sus la el. Grey i-a observat pantofii bine lustruiți, dunga de la pantaloni, țigara de fabrică, o „Kooa", obrazul bine hrănit. Și-a amintit atunci că mai are o treabă de făcut. Încă nu-și putea permite luxul să moară. Nu, atîta timp cît Împăratul îi mai iese în cale bine lustruit, călcat și hrănit. Nu, atîta timp cît se leagă afacerea cu diamantul Pe toți dracii, nu !

— Facem ultima partidă, domnilor, a anunțat colonelul Smedly-Taylor. Să nu pierdem spectacolul.

— Abia aștept să-l sorb din ochi pe Sean, a suspinat Jones, așezîndu-și cărțile în mînă. Două carale, a deschis el cu un zîmbet mulțumit.

— Ai o baftă drăcească, s-a îmbufnat Sellars. Două pici.

— Pas.

— N-are chiar mereu norocul ăsta, colega, a zîmbit strîmb Smedly-Taylor, pironindu-l pe Jones cu o privire de granit. Azi ai făcut o prostie cam mare.

— Am avut ghinion.

— Ghinionul n-are nici o scuză, a spus Smedly-Taylor, filîndu-şi cărţile. Trebuia să controlezi. Faptul că n-ai controlat este o dovadă de incompetenţă.

— Am spus deja că-mi pare rău. Credeţi că nu-mi dau seama ce prostie am făcut ? N-am s-o mai fac. Niciodată. Nici n-am ştiut pînă acum ce înseamnă să intri în panică.

— Două „sans atout" *, a declarat Smedly-Taylor cu un surîs spre Sellars. Avem un rober ** asigurat, colega ! Am făcut recomandarea, s-a întors el din nou spre Jones, ca funcţiile dumitale să fie preluate de Samson... pentru că ai nevoie de niţică „odihnă" În felul acesta Grey vă pierde urma... A, da, şi încă ceva sergentul Donovan e numit plutonier de intendenţă pe lîngă Samson. Păcat, a rîs el scurt, că sîntem nevoiţi să schimbăm sistemul, dar, pînă la urmă, nu contează. Trebuie doar să fim siguri că Grey este prins cu alte treburi în zilele în care se folosesc greutăţile false. Aceasta, i s-a adresat el lui Sellars, va fi misiunea dumitale.

— Prea bine.

— A, pentru că a venit vorba, l-am amendat pe Marlowe cu solda pe o lună. E cartiruit într-una din barăcile dumitale, nu-i aşa ?

— Da, a răspuns Sellars.

— Am fost cam blînd cu el, dar e băiat bun, se trage dintr-o familie onorabilă... nu ca sărăntocul ăla enervant de Grey. Dumnezeule, ce neobrăzare... să-şi închipuie el că l-aş putea recomanda pentru primirea în cadrele permanente ale armatei ! Este exact genul de şarpe veninos de care nu avem nevoie în armată. Numai asta

---

* Fără atu (fr.).

** Din *rubber* (engl.), serie de manşe al căror punctaj cumulat duce la cîştigarea unei partide de bridge.

nu, pe onoarea mea ! Ca să ajungă ăsta ofițer de carieră va trebuie să pășească peste cadavrul meu !

— Sînt absolut de acord, a spus scîrbit Sellars. Dar în cazul lui Marlowe ar fi trebuit să-i rețineți solda pe trei luni. Își poate permite. Blestematul acela de american a prins tot lagărul în mrejele lui.

— Da, pentru moment așa e, a mormăit Smedly-Taylor și s-a concentrat iar asupra cărților din mînă, încercînd să-și camufleze scăparea.

— Aveți ceva dovezi împotriva lui ? l-a sondat prudent Jones. Trei carale.

— Păcătosule ! a exclamat Sellars. Patru pici.

— Pas.

— Șase pici, a anunțat Smedly-Taylor.

— Chiar îl aveți cu ceva la mînă pe american ? a întrebat din nou Jones.

Colonelul Smedly-Taylor a rămas impasibil. Știa despre inelul de diamant, auzise că tîrgul a fost deja făcut și că schimbul va avea loc cît de curînd. Iar cînd banii vor ajunge în lagăr, ei bine, pentru asta se gîndise el la un plan... un plan bun, sigur, numai al lui, pentru a pune mîna pe acești bani. Așa că a mormăit doar ceva nedeslușit, a arborat iar zîmbetul lui subțire și a spus într-o doară :

— Dacă aș avea ceva, în orice caz nu v-aș spune vouă. Nu pot avea chiar atîta încredere în voi.

Ceilalți i-au observat zîmbetul și au zîmbit și ei, ușurați.

Peter Marlowe și Larkin s-au amestecat în șuvoiul de oameni care se îndreptau spre amfiteatru.

Luminile rampei erau deja aprinse, bătea și luna de sus. În total, teatrul avea cam două mii de locuri. Bănci de scînduri prinse în suporți de cocotier se desfășurau

în eva'ıtai, pornind dinspre scenă. Fiecare spectacol se dădea de cinci ori, astfel ca toţi prizonierii din lagăr să-l poată vedea măcar o dată. Biletele se trăgeau la sorţi şi erau întotdeauna la mare preţ.

Cele mai multe dintre rîndurile de bănci erau deja înţesate de spectatori. Cu excepţia rîndurilor din faţă, care erau rezervate pentru ofiţeri. Ofiţerii şedeau întotdeauna în faţa trupei şi soseau ceva mai tîrziu. Numai americanii nu prea respectau acest obicei.

— Hei, voi doi de acolo ! i-a strigat King. Nu vreţi să staţi cu noi ?

ÎmpăratuLavea locul privilegiat, la capătul băncii.

— Am vrea, desigur, dar ştii şi tu cum... i-a răspuns jenat Peter Marlowe.

— A, da... Atunci ne vedem mai tîrziu.

Peter Marlowe a tras cu ochiul la Larkin, şi-a dat seama că şi acesta era muncit de acelaşi gînd că e rău să nu poţi sta cu prietenii atunci cînd doreşti... şi în acelaşi timp ar fi rău să ia loc acolo.

— Vrei să stăm aici, colonele ? l-a întrebat, trecîndu-i lui răspunderea deciziei şi urîndu-se pentru asta.

— De ce nu ? a zis Larkin.

S-au aşezat, deci, ruşinaţi foarte, conştienţi de faptul că au comis o abatere, conştienţi şi de privirile uimite aţintite asupra lor.

— Hei, colonele, s-a aplecat spre el Brough, abia ţinîndu-se să nu rîdă. Vezi c-ai să-ţi pierzi capul. Asta nu face bine la disciplină şi alte asemenea aiureli.

— Dacă vreau să stau aici, aici stau !

Însă Larkin şi-ar fi dorit să nu fi consimţit atît de uşor.

— Cum îţi merge, Peter ? a întrebat King.

— Mulţumesc, bine.

Peter Marlowe s-a străduit să-şi depăşească stingheareala. Avea senzaţia că toată lumea se uită la el. Nu apucase încă să-i povestească lui King despre vînzarea stiloului, nici despre muştruluiala primită de la Smedly-Taylor, nici despre faptul că fusese cît pe ce să se încaiere cu Grey...

— Bună seara, Marlowe.

A ridicat ochii şi a tresărit cînd l-a văzut trecînd pe Smedly-Taylor. O privire de gheaţă.

— Bună seara, domnule colonel, i-a răspuns cu glas moale.

„O, Doamne, şi-a zis în sinea lui, asta le pune capac la toate."

Un scurt moment de rumoare cînd a trecut în lungul stalului însuşi comandantul lagărului, s-a aşezat în primul rînd. Lumina s-a micşorat. S-a desfăcut cortina. Pe scenă se afla orchestra lagărului, compusă din cinci instrumentişti, iar în centru stătea Phil, dirijorul formaţiei.

Aplauze.

— Bună seara, a început Phil. În această seară vă prezentăm o nouă piesă de Frank Parrish intitulată „Triunghiul". Acţiunea se petrece la Londra, înainte de război. În rolurile principale : Frank Parrish, Brod Rodrick şi unicul, neasemuitul Sean Jennison...

Urale tumultuoase. Huiduieli. Fluierături. Strigăte : „Unde-i Sean ?", „Care război ?", „Lasă vraja !", „Începeţi odată !", „Îl vrem pe Sean !"

Phil a ridicat graţios bagheta, a început uvertura.

Acum, dacă tot a început spectacolul, Peter Marlowe parcă-şi mai revenise.

Şi tocmai atunci a trebuit să se întîmple.

Dino a apărut ca din pămînt lîngă King, i-a şoptit înfrigurat ceva la ureche.

— Unde ? l-a auzit Peter Marlowe întrebînd pe Împărat, apoi : Bine, Dino. Fugi înapoi la baracă.

King s-a aplecat spre el.

— Trebuie să mergem, Peter, a șoptit el încet de tot, arăta deodată mai tras la față. Vrea un tip să se-ntîlnească cu noi.

„O, Doamne ! Shagata ! Ce mă fac acum ?" s-a întrebat în gînd Peter Marlowe.

— Nu putem să ne ridicăm și să ieșim așa, în văzul tuturor.

— Pe dracu' nu putem ! Ne-a apucat pe amîndoi pintecăraia. Haidem !

King a și pornit spre ieșire pe culoarul dintre bănci.

Simțindu-se gol, dezbrăcat de privirile curioase ale celor din jur, Peter Marlowe s-a luat în grabă după el.

L-au găsit pe Shagata în întunericul din spatele scenei. Părea tare tulburat.

— Îți cer iertare că m-am arătat atît de nepoliticos și am trimis după tine pe neașteptate, dar avem necazuri. Una dintre joncile prietenului nostru comun a fost interceptată și acum e cercetat la poliție, lua-i-ar ciuma, sub acuzația de contrabandă..

Shagata se simțea stingher fără carabină, știa că, dacă este prins în incinta lagărului în afara orelor de servici, va fi întemnițat pe trei săptămîni într-o ladă fără ferestre.

— M-am gîndit că, dacă prietenul nostru este cercetat ceva mai dur, s-ar putea să ne bage la apă și pe noi.

— Am încurcat-o, a spus încet Împăratul.

I-a tremurat puțin mîna cînd a luat țigara. Cei trei s-au mutat mai încolo, mai la întuneric.

— M-am gîndit că dumneata, ca om cu experiență, a continuat grăbit Shagata, dumneata ai putea născoci un plan ca să ieșim din înghesuială.

— Asta şi-a pus nădejdea-n mine !

Oricît şi-ar fi sucit mintea Împăratul, nu-i venea decît un singur răspuns : tremură şi rabdă !

— Peter, întreabă-l dacă Cheng San era pe joncă atunci cînd a fost reţinută.

— Spune că nu.

— Atunci poate că Cheng San mai poate să iasă din belea, a oftat uşurat King, s-a mai gîndit un moment. Singurul lucru pe care-l putem face acum e să aşteptăm. Spune-i să nu intre în panică. Va trebui să se intereseze cumva de soarta lui Cheng San, să afle dacă a ciripit. Să ne trimită vorbă şi nouă dacă află dracului ceva.

Peter Marlowe a tradus.

Shagata şi-a supt dinţii cu un aer admirativ.

— Sînt impresionat că voi doi puteţi fi atît de calmi în vreme ce eu sînt îngheţat de frică pentru că, dacă sînt prins, pot să spun c-am avut noroc dacă mă împuşcă şi-atît. Voi face aşa cum spui. Dacă eşti prins, te rog să încerci să nu mă bagi şi pe mine. Eu am să încerc să fac la fel.

O fluierătură de alarmă l-a făcut să întoarcă pripit capul.

— Acum trebuie să plec. Dacă totul merge bine, ne vom ţine de planul stabilit, a mai adăugat el, punîndu-i lui Peter Marlowe un pachet de „Kooa“ în mînă. Nu ştiu cum te împaci tu cu zeii tăi, dar eu am să mă rog mult şi din tot sufletul pentru mine, dar şi pentru voi.

Pe urmă a dispărut în noapte.

— Ce se întîmplă dacă Cheng San îşi dă drumul la gură ? a întrebat Peter Marlowe, simţind un ghem fierbinte, dureros în coşul pieptului. Ce mai putem face atunci ?

— Atunci fugim, i-a răspuns King cu glas spart, și-a aprins altă țigară cu degetele tremurînde, s-a sprijinit cu umărul de peretele teatrului Mai bine așa decît să ajungem în Utram Road.

Dincolo de scenă, în spatele lor, încheierea uverturii a fost salutată de aplauze, urale, rîsete. Dar ei doi n-au auzit nici aplauzele, nici uralele, nici rîsetele.

Rodrick stătea în culise, se răstea la mașiniștii care aranjau decorurile, îi trimitea de colo pînă colo, îi îndemna să se grăbească.

— Domnule maior ! l-a strigat Mike, venind în fugă spre el. Sean a făcut o criză. Plînge de ți se rupe inima !

— O, Doamne, asta mai trebuia ! Ce s-a întîmplat Acum un minut l-am văzut și n-avea nimic ! a explodat Rodrick.

— N-am de unde să știu sigur, s-a îmbufnat Mike.

Rodrick s-a repezit înjurînd spre cabină, a bătut la ușă.

— Sean, eu sînt. Pot să intru ?

De dincolo de ușă răzbăteau niște suspine sfîșietoare, abia înăbușite.

— Nu ! Pleacă de-aici ! Nu pot să merg mai departe. Nu pot !

— Sean, toate merg cît se poate de bine. Ești doar puțin obosit. Ascultă...

— Pleacă, du-te, lasă-mă ! a strigat isteric Sean prin ușă. Eu nu ies pe scenă !

Rodrick a încercat ușa, dar era încuiată pe dinăuntru. A fugit iar în culise.

— Frank !

— Ce vrei ?

Frank, asudat tot, furios, era cocoțat în vîrful unei scări, se căznea să înșurubeze un bec ce se încăpățîna să nu se aprindă.

— Dă-te jos de-acolo ! Am să-ți spun ceva.

— Ce naiba mai vrei, nu vezi că am treabă ? Orice ar fi, mai fă și tu ceva singur, s-a rățoit Frank de sus. Tot eu să le fac pe toate ? Mai trebuie să mă și îmbrac, nici nu m-am machiat... Încearcă și celălalt set de comutatoare, Duncan ! a strigat el la electrician. Haide, omule, mișcă odată !

De dincolo de cortină se auzea acum tot mai tare un vacarm de glasuri nerăbdătoare, de fluierături. „Ce mă fac eu acum ?" se întreba disperat Rodrick. A dat să pornească înapoi spre cabină.

Atunci a dat cu ochii de Peter Marlowe care stătea de vorbă cu Împăratul lîngă intrarea artiștilor. A coborît în fugă treptele.

— Marlowe ! Trebuie să mă ajuți !

— Ce s-a întîmplat ?

— E vorba de Sean. Are trac, l-au apucat istericalele..., a spus într-un suflu Rodrick. Nu mai vrea să joace. N-ai vrea tu să vorbești cu el ? Te rog ! Eu nu mai pot face nimic. Încearcă, te rog. Vorbește cu el. Vrei ?

— Dar eu...

— Numai tu ne poți ajuta, l-a întrerupt Rodrick. Ești ultima noastră șansă. Uite, te rugăm cu toții ! De săptămîni de zile m-am tot temut să nu se întîmple ceva cu Sean. Rolul ăsta e greu și pentru o femeie, darămite..., și-a înghițit el vorba, apoi a continuat umil : Te rog, Marlowe. Mi-e frică pentru el. Ne-ai face tuturor un mare serviciu...

Peter Marlowe a mai ezitat o clipă.

— Bine.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, bătrîne.

Rodrick și-a șters sudoarea de pe frunte și a pornit înainte. Afară, hărmălaia creștea amenințător. Peter Marlowe l-a urmat cu inima îndoită. Împăratul a pornit și el după ei, absent, cu gîndul numai la cînd și cum să organizeze evadarea.

S-au oprit într-un culoar strîmt. Peter Marlowe a ciocănit timid la ușă.

— Eu sînt, Peter. Pot să intru, Sean ?

Sean, cu fața îngropată în mîini pe masa de machiaj, l-a auzit ca prin ceață.

— Eu sînt, Peter Marlowe. Mă primești ?

Cu machiajul spălat de șiroaiele de lacrimi, Sean s-a ridicat greu de pe scaun și a tras zăvorul. De cum a intrat Peter Marlowe șovăitor în cabină, Sean a închis zăvorul la loc.

— Ah, Peter, nu mai pot să joc ! S-a terminat cu mine. Nu mai pot ! a rostit Sean cu greu, printre sughițuri. Nu sînt în stare să mă mai prefac, de-acum s-a sfîrșit. Nu mai știu ce-i cu mine, Doamne, ajută-mă ! s-a lamentat el, ascunzîndu-și fața în palme. Ce mă mai fac acum ? Nu mai pot să fac față. Nu mai pot nimic. Nimic !

— Nu-ți face probleme, Sean, bătrîne, l-a îmbărbătat Peter Marlowe, pătruns ca nicicînd de un simțămînt de milă. N-are rost să te îngrijorezi. Ești foarte important. Cea mai importantă persoană din tot lagărul, dacă vrei să știi adevărul.

— Îmi vine să mo-o-or !...

— Te lași prea ușor.

Sean s-a întors brusc cu fața spre el.

— Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu ! Ce sînt ? Cine sînt eu ?

Fără să vrea, împotriva oricărei rațiuni, Peter Marlowe nu putea să vadă decît o fată, o tînără cu sufletul chinuit de îndoieli. Iar tînăra aceea avea pe ea o fustă albă, pantofi cu toc, ciorapi de mătase bine întinși pe gambele lungi, o bluză subțire, care lăsa să se întrevadă rotunjimea sînilor.

— Ești femeie, Sean, s-a trezit spunînd Peter Marlowe în pofida voinței sale. Dumnezeu știe cum... de ce..., dar ăsta e adevărul.

Ca prin minune, groaza, chinul și îndoiala au dispărut de pe chipul lui Sean.

— Îți mulțumesc, Peter. Îți mulțumesc din toată inima.

Cineva a bătut șovăielnic la ușă.

— Intrarea în scenă peste două minute ! s-a auzit prin ușă glasul temător al lui Frank. Pot intra ?

— Numai un moment !

Sean s-a dus la masa de machiaj, și-a șters lacrimile, și-a refăcut fardul, s-a privit atent în oglindă.

— Intră, Frank !

La vederea lui Sean, lui Frank i s-a tăiat răsuflarea, așa cum i se întîmpla de fiecare dată.

— Arăți minunat ! Te simți bine ?

— Da. Mă tem că m-am cam făcut de rîs. Îmi pare rău.

— Ești surmenat, a spus Frank, ascunzîndu-și îngrijorarea, apoi s-a întors spre Peter Marlowe. Hello, mă bucur să te văd.

— Și eu.

— Du-te mai bine să te schimbi, Frank, a spus Sean. Mi-am revenit, acum mă simt chiar bine.

Frank i-a simțit căldura zîmbetului și a intrat automat în rolul pe care el și Rodrick începuseră să-l joace cu trei ani în urmă, regretînd mereu amarnic după aceea.

— Vei avea un succes nebun, Betty, a declarat, strîngîndu-l la piept pe Sean. Sînt mîndru de tine.

Dar acum, spre deosebire de multe alte dăţi, se simţeau cu adevărat bărbat şi femeie ; Sean s-a lăsat moale la pieptul lui, copleşit de nevoia de a-l avea aproape. Iar Frank ştia, înţelegea.

— Acum, gata... intrăm în scenă peste un minut, a spus el cu voce schimbată, tulburat şi el de intensitatea sentimentului. Trebuie... trebuie să mă schimb şi eu.

Frank a ieşit repede pe uşă.

— Cred că... mă întorc în sală, la locul meu, a spus Peter Marlowe după o scurtă ezitare.

Nu că ar fi văzut ceva, dar simţise distinct descărcarea electrică dintre cei doi.

— Da, a făcut absent Sean, aproape fără să-l mai bage în seamă.

O ultimă privire în oglindă pentru a se convinge de perfecţiunea machiajului şi în momentul următor Sean se afla în arlechin, gata să-şi facă intrarea. Într-un fel de extaz amestecat cu o teamă de nedescris. Pe urmă a păşit în scenă şi a devenit altcineva. Exclamaţii de uimire şi priviri pofticioase la ivirea „ei“ ochi aprinşi aţintiţi asupra „ei“ cum se mişcă, cum se aşază încrucişîndu-şi modest picioarele, cum vorbeşte... ochi ce „o“ urmăresc pretutindeni, gata să „o“ atingă, să se înfrupte din „ea“ Şi atunci, prin ce minune, „ea“ şi ochii aceia au fost una.

Peter Marlowe, Împăratul şi Rodrick urmăreau spectacolul din culise.

— Domnule maior, a întrebat la un moment dat Peter Marlowe, ce-i povestea asta cu Betty ?

— Ah, tocmai aici se cam încurcă lucrurile, i-a răspuns întristat Rodrick. Acesta este numele personajului

pe care-l joacă Sean săptămîna asta. Noi doi — adică Frank şi cu mine — aşa îi spunem mereu lui Sean, după rolul pe care-l interpretează.

— De ce ? a întrebat Împăratul.

— Ca să-l ajutăm. În felul ăsta îl ajutăm să-şi intre în rol, i-a lămurit Rodrick cu ochii la scenă, dar mai era mult pînă la intrarea lui. Totul a început ca un joc, a a spus Rodrick cu un surîs amar, iar acum s-a transformat într-un vis urît. Noi sîntem cei care am creat acest... această femeie, Doamne, iartă-ne. Noi sîntem făptaşii.

— De ce ? a întrebat tărăgănat Peter Marlowe.

— Ei bine, îţi aminteşti ce greu a fost în Java, a început Rodrick, trăgînd cu ochiul la Împărat. Pentru că am fost actor înainte de război, mi s-a dat misiunea să organizez un teatru în lagăr.

Şi-a scăpat iar privirea spre scenă, spre Frank şi Sean. „E ceva ciudat cu ăştia doi astă seară“, şi-a zis în sinea lui. Le-a urmărit jocul cu un ochi critic, şi-a dat seama că sînt amîndoi inspiraţi.

— Frank era singurul profesionist care s-a nimerit să fie în lagăr, aşa că ne-am apucat împreună să punem la punct primele spectacole. Cînd am ajuns la distribuţie, a trebuit să găsim interpreţi şi pentru rolurile feminine. Nu s-au găsit voluntari, aşa că s-a stabilit pe cale ierarhică să încercăm doi sau trei. Unul dintre ei a fost Sean. S-a împotrivit el cît a putut, dar ştiţi şi voi cît de încăpăţînaţi pot fi ofiţerii superiori. „Cineva trebuie să joace şi în roluri de fată, i-au spus. Eşti destul de tînăr ca să faci impresia. Nici nu te bărbiereşti decît o dată pe săptămînă. Tot ce ai de făcut e să pui pe tine straie femeieşti timp de o oră şi ceva. Gîndeşte-te că scopul este să ridicăm puţin moralul trupei.“ Şi oricît a protestat, a înjurat şi s-a rugat Sean, tot n-a reuşit să-i convingă.

Sean m-a rugat să nu-l primesc la teatru. Ştiţi şi voi că nu merită osteneala să lucrezi cu un actor care n-are tragere de inimă, aşa că am încercat să mă scap de el. „Vedeţi dumneavoastră, le-am explicat eu superiorilor, actoria implică o mare tensiune psihologică..." „Prostii ! mi-au replicat. Ce rău poate să-i facă asta ?" „Faptul că joacă un rol de femeie s-ar putea să-l dezechilibreze. Dacă are pînă şi cea mai mică înclinaţie..." „Asta-i o aiureală şi mai mare, mi-au spus. Voi ăştia din teatru sînteţi suciţi la minte. Sergentul Jennison ? Imposibil ! Ăsta nu păţeşte nimic. Un pilot de vînătoare de prima clasă ! Ascultă aici, domnule maior ! Am încheiat discuţia. Ai ordin să-l iei la teatru, iar el are ordin să joace !" Frank şi cu mine ne-am străduit să-l împăcăm cu gîndul, dar Sean se tot jura că are să fie cea mai proastă actriţă din lume, că are să aibă el grijă să fie dat afară după primul spectacol ratat. Noi i-am răspuns că puţin ne pasă. La primul spectacol a fost o ruşine. Dar după aceea n-a mai părut să-i displacă la fel de tare. Spre marea lui surprindere, chiar a început să-i placă. Atunci ne-am pus şi noi pe treabă. Era mai bine să ai ceva de făcut... îţi mai lua mintea de la lăturile alea împuţite, de la nenorocitul ăla de lagăr. L-am învăţat cum vorbeşte o femeie, cum se mişcă, cum ia loc, cum fumează, cum bea, cum se îmbracă, pînă şi cum gîndeşte. Pe urmă, ca să-l menţinem în formă, am început să jucăm noi teatru cu el. De fiecare dată cînd ne aflam în incinta teatrului, ne ridicam în picioare cînd intra el, îi ofeream scaunul, ce mai, îl tratam ca pe o femeie adevărată. La început ne-a distrat faptul că izbutim să păstrăm o iluzie, aveam grijă ca Sean să nu fie văzut niciodată punîndu-şi sau scoţîndu-şi costumele, iar toaletele lui să fie întotdeauna decente, dar îndeajuns de sugestive. Am obţinut chiar o

aprobare specială să i se acorde o cameră separată. Cu duş, numai pentru el. Apoi, deodată, n-a mai avut nevoie de indicaţiile noastre de regie. A devenit el însuşi, pe scenă, o femeie desăvîrşită. Puţin cîte puţin, însă, femeia din el a început să predomine şi in afara scenei, numai că noi n-am observat dintr-o dată. Pe vremea aceea Sean îşi lăsase părul lung... perucile pe care le aveam nu făceau nici doi bani. Pe urmă Sean a început să umble tot timpul în straie femeieşti. Într-o noapte cineva a încercat să-l violeze. După aceea Sean a fost cît pe ce să-şi piardă minţile. S-a străduit din răsputeri să înăbuşe femeia din el, dar n-a mai reuşit. Atunci a încercat să se sinucidă. Desigur, lucrurile au fost trecute sub tăcere. Dar asta nu i-a fost de folos lui Sean, situaţia s-a înrăutăţit, iar el ne blestema pentru faptul că l-am salvat de la moarte. Cîteva luni mai tîrziu a avut loc o nouă tentativă de viol. După acel caz, Sean a renunţat total la masculinitate. „Nu mai pot lupta împotriva soartei, ne-a declarat. Aţi vrut să mă transformaţi în femeie, acum toţi cred că e chiar aşa. Ei bine, femeie am să fiu ! În sinea mea îmi dau seama că sînt cu adevărat femeie aşa că nici nu mai e nevoie să mă prefac. Sînt femeie şi va trebui să fiu tratat ca atare !" Frank şi cu mine am încercat să stăm de vorbă cu el, să-l convingem, dar ne-am lămurit curînd că e totul în zadar. Ne-am consolat cu gîndul că e doar o rătăcire temporară, că Sean îşi va reveni ceva mai tîrziu. Adevărul este că jocul lui avea un mare efect pozitiv asupra moralului trupei, iar noi ştiam că nu vom găsi niciodată pe cineva care să joace roluri de fată nici pe-a zecea parte la fel de bine ca Sean. Aşa că am ridicat din umeri şi ne-am continuat jocul. Sărmanul Sean... E un om atît de minunat ! Dacă

n-ar fi fost el, Frank şi cu mine ne-am fi dat de mult duhul.

Un ropot de aplauze a însoţit o nouă intrare în scenă a lui Sean din celălalt arlechin.

— N-aveţi idee ce înseamnă să primeşti aplauze, a spus Rodrick mai mult pentru sine. Ce pot face din tine aplauzele şi adoraţia publicului. N-ai cum să ştii, decît dacă le-ai încercat pe pielea ta. Acolo, pe scenă ! Nu-ţi poţi face o idee. E ceva fantastic de incitant, un drog fascinant, înspăimîntător, dar... ce frumos ! Acesta este izvorul din care se adapă talentul lui Sean, mereu, de fiecare dată. Asta şi patima pe care o stîrneşte... în voi, în mine, în noi toţi.

Cu grijă să nu-şi strice machiajul, Rodrick şi-a şters sudoarea de pe faţă, de pe mîini.

— Iar noi purtăm răspunderea, Doamne, iartă-ne !

Exact atunci i-a venit şi lui rîndul să intre în scenă.

— Vrei să ne întoarcem la locurile noastre ? l-a întrebat Peter Marlowe pe King.

— Nu. Mai bine ne uităm de aici. N-am mai stat niciodată în culise. Întotdeauna mi-am dorit asta.

„Şi-o fi dat oare Cheng San drumul la gură ?" se întreba însă, între timp, Împăratul. Dar ştia el că frămîntarea în gol n-aduce nici un cîştig. Îşi luase un agajament şi era gata să suporte consecinţele... orice carte ar trage. Şi-a întors privirea spre scenă. Spre Rodrick, Frank şi Sean. Inexorabil, ochii lui s-au întreptat asupra lui Sean. Îi urmăreau acum fiecare mişcare, fiecare gest.

De fapt, toţi ochii erau acum pe Sean. Ca într-o beţie.

Şi atunci Sean şi Frank şi toate privirile acelea s-au întrupat într-un singur simţămînt, patima de pe scenă i-a cuprins pe actori şi s-a transmis auditoriului, rupînd orice zăgazuri.

Iar cînd s-a lăsat cortina după ultimul act, s-a așternut o tăcere adîncă. Spectatorii au rămas vrăjiți.

— Doamne, a spus uluit Rodrick. E cel mai mare compliment pe care l-am putea primi vreodată. Iar voi doi îl meritați pe deplin. Ați jucat într-adevăr cu inspirație, cu dăruire.

Cortina a început să se ridice încet și, cînd a ajuns sus, tăcerea aceea înfiorată a fost spartă de exclamații entuziaste, chemări repetate la rampă, aplauze. L-au lăsat pe Sean singur pe scenă să soarbă din plin licoarea îmbătătoare a succesului.

Însoțiți de ovații nesfîrșite, Rodrick și Frank au ieșit și ei în scenă pentru ultima dată să-i împărtășească triumful, cei doi creatori și creația lor, acea fată frumoasă care le era mîndria și blestemul.

Fără grabă, îngîndurați, spectatorii au părăsit amfiteatrul. Fiecare cu gîndul dus la cei de acasă, la „ea", închizîndu-se fiecare în propria durere. Ce o fi făcînd „ea" acum ?

Larkin era cel mai profund rănit. „Cum de le-a trăsnit ăstora prin cap să dea personajului feminin numele de Betty ? De ce ? Iar Betty a mea... o fi și ea... ar putea fi oare... acum, chiar acum, în brațele altui bărbat ?"

Și Mac. L-a năpădit iar teama pentru Mem. „S-o fi scufundat cu adevărat vaporul acela ? O mai fi oare în viață ? Dar băiețelul ? Iar Mem... s-ar putea ca acum... și ea ? A trecut atîta timp, Doamne, cît o fi trecut ?"

Și Peter Marlowe. „Ce o fi acum cu N'ai, unica, neprețuita ? O, iubirea mea..."

Și toți.

Pînă și Împăratul. Se întreba cu cine o fi ea acum, icoana de frumusețe pe care a întîlnit-o cînd n-avea încă nici douăzeci de ani și era un tînăr vagabond ca oricare altul, fata care i-a spus, ținîndu-și batistuța parfumată

la nas, că albii nespălați put mai rău decît negrii ei. Buzele i s-au strîmbat într-un surîs sarcastic. „Aia da, a fost o muiere pe cinste", și-a zis, îndreptîndu-și apoi gîndul spre lucruri mai importante.

S-au stins toate luminile din teatru. Nu mai era nimeni în clădire, decît cei doi care se priveau în cabina însingurată.

CARTEA IV

19

Împăratul şi Peter Marlowe erau în aşteptare, cuprinşi de o îngrijorare crescîndă. Shagata trebuia să fi apărut de mult.

— Ce noapte nenorocită, a spus agasat King. Năduşesc mereu ca un purcel.

Stăteau în baracă, în colţul Împăratului Peter Marlowe se uita cum face King pasienţe. O atmosferă mohorîtă, încordată, se pogorîse parcă peste lagăr din cerul întunecat, fără lună. Pînă şi vînzoleala continuă de sub baracă se mai domolise.

— Tot ce-mi doresc e să ajungă odată, dacă mai vine, a spus Peter Marlowe.

— Eu aş vrea să ştiu ce s-a mai întîmplat cu Cheng San. Putea cel puţin, tîlharul, să-ne trimită vorbă.

Pentru a mia oară, King s-a uitat pe fereastră, spre reţeaua de sîrmă ghimpată. Căuta să prindă un-semn din partea luptătorilor de gherilă care ar trebui să fie acolo.. trebuie să fie acolo ! Dar nu se simţea nici o mişcare, nici un semn. Jungla, ca şi lagărul, era în amorţire, linişte...

Peter Marlowe s-a strîmbat de durere cînd a încercat să-şi mişte degetele de la mîna stîngă, şi-a aşezat braţul într-o poziţie mai comodă.

King a întors capul.

— Cum e ?

— Doare ca dracu', bătrîne.

— Ar trebui să te vadă un doctor.

— M-am înscris pentru vizita medicală de mîine dimineață.

— Mare ghinion.

— Se întîmplă tot timpul accidente. N-ai ce-i face.

Se petrecuse cu două zile înainte. Fusese cu echipa de tăiat lemne. Peter Marlowe tocmai se căznea să salte din mocirlă o buturugă grea, plină de cioturi de crengi rupte ; alături de el, alte douăzeci de perechi de mîini asudate se încordau să răstoarne buturuga în sanie. În clipa următoare mîinile au alunecat sub povară și brațul lui a rămas prins sub buturugă. A simțit cum i se înfige în carne un ciot ascuțit, cum îi scrîșnește osul sub greutatea buturugii și a țipat de durere.

Au mai trecut minute întregi pînă cînd ceilalți au izbutit să ridice iar buturuga, să-i tragă brațul amorțit de sub ea și să-l culce pe un petic de pămînt uscat, în timp ce sîngele îi țîșnea din plaga deschisă, iar musculițele roiau în jur, înnebunite de mirosul de sînge proaspăt. Rana era cam de șase inci lungime, doi în lățime și destul de adîncă pe alocuri. Camarazii i-au extras din rană așchiile mai mari, au turnat apă peste ea și au curățat-o cît au putut de bine. I-au aplicat un garou, pe urmă, cu chiu cu vai, au încărcat buturuga în sanie și au tras-o pînă în Changi. El a mers pe lîngă sanie, abia ținîndu-se pe picioare, chinuit de greață.

Doctorul Kennedy a examinat rana și a tamponat-o cu iod, în timp ce Steven îi ținea mîna bună, iar el, Peter Marlowe, se zvîrcolea de usturime. După aceea doctorul a pus un pic de alifie de zinc pe unele părți din rană,

iar restul l-a uns cu grăsime pentru ca sîngele coagulat să nu se lipească de pansament. Apoi doctorul i-a bandajat strîns brațul.

— Ai avut un noroc porcesc, Marlowe, i-a zis. Osul e întreg și nici tendoanele nu sînt rupte. Avem aici, mai mult sau mai puțin, ceea ce se numește o rană superficială. Vino iar peste două zile să mai vedem cum se comportă.

King și-a ridicat brusc privirea de la cărți în momentul în care a năvălit Max în baracă.

— Avem necazuri, a anunțat Max cu jumătate de glas, vădit îngrijorat. Grey a ieșit de la infirmerie, a pornit-o încoace.

— Fiți cu ochii pe el, Max. Mai bine să-l trimiți pe Dino.

— Okay, a spus Max și s-a repezit iar afară.

— Ce părere ai, Peter ?

— Dacă a plecat Grey de la infirmerie, înseamnă că trebuie să știe că se coace ceva.

— De știut știe el, asta-i sigur.

— Cum ?

— Sigur că da. Are un turnător aici, în baraca asta.

— Dumnezeule ! Ești sigur ?

— Da. Știu și cine este.

King a pus un patru de negru pe un cinci de roșu și un cinci de roșu pe un șase de negru și a mai eliberat un as.

— Cine ?

— N-am să-ți spun, Peter, a surîs amar Împăratul. E mai bine să nu știi. Dar Grey își are omul lui aici.

— Și ce-ai de gînd să faci ?

— Nimic. Pentru moment. Poate că mai tîrziu am să-l dau de mîncare la șobolani, a zîmbit King și a schim-

bat subiectul discuției. Dar ferma asta de jos a fost o idee trăsnet, așa-i ?

Peter Marlowe s-a întrebat ce ar fi făcut el dacă știa cine-i informatorul. Știa că și Yoshima își are omul lui în lagăr, cel care îl dăduse în vileag pe Daven, cel care n-a fost prins încă... un necunoscut care chiar acum adulmecă după radioul închis în cele trei ploști. S-a gîndit că Împăratul a procedat înțelept cînd i-a ascuns identitatea turnătorului, în felul acesta se evita vreo scăpare nedorită ; nici nu-i purta pică lui King pentru faptul că nu i-a spus despre cine este vorba. Dar chiar așa a răsucit în minte cîteva posibilități.

— Crezi într-adevăr, a întrebat, că... să zic așa, carnea aceea o fi bună de mîncat ?

— Drace, habar n-am. Numai cînd mă gîndesc și-mi vine să-mi vărs mațele. Dar — și acesta este lucrul cel mai important — afacerile sînt afaceri. Cu sărăcia de acum, ideea e de geniu !

Peter Marlowe a zîmbit, a uitat pentru o clipă de durerea din braț.

— Nu uita. Prima pereche de pulpițe îmi revine mie.

— Cunosc și eu persoana ?

— Nu.

King a rîs cu poftă.

— Ai început să ai secrete față de mine ?

— Am să-ți comunic la efectuarea livrării.

— Pînă la urmă, carnea-i carne și mîncarea-i mîncare. De pildă, cățelul acela.

— M-am întîlnit cu Hawkins acum vreo două zile.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nimic. Eu, evident, n-am vrut să-i spun nimic, iar el nici nu dorea să discute despre asta.

— E un băiat de treabă. Oricum, ce-a fost a fost, a ridicat din umeri King, aruncînd nervos cărțile pe masă. Shagata ăsta trebuia să fie demult aici.

Tex a băgat capul pe fereastră.

— Hei !

— Ce e ?

— Zice Timsen că proprietarul a cam început să intre în panică. Cît timp îl mai așteptați ?

— Mă duc eu să vorbesc cu el, a spus Împăratul, sărind pe fereastră ; s-a întors apoi și a șoptit Păzește tu prăvălia, Peter. Eu am să fiu pe-aproape.

— Bine.

Peter Marlowe a luat cărțile de pe masă, s-a apucat să le amestece, cutremurîndu-se de fiecare dată cînd creștea durerea, îl mai lăsa puțin, apoi iar creștea la loc.

Împăratul s-a strecurat prin întuneric, simțind cum îl pîndesc mulți ochi. Unii erau ochii santinelelor puse de el, ceilalți erau străini și-l priveau cu dușmănie. Cînd l-a găsit pe Timsen, pe acesta îl trecuseră deja toate sudorile

— Hei, camarade, nu pot să-l țin aici o veșnicie,

— Unde e ?

— Cînd îți vine mușteriul, atunci mă prezint cu el. Așa ne-a fost înțelegerea. Nu-i prea departe de-aici.

— Să stai cu ochii pe el. Doar nu vrei să-i dea careva la cap tocmai acum !

— Tu ai grijă de partea ta, eu de-a mea. E sub pază bună.

Timsen a tras adînc dintr-o „Kooa“, i-a întins-o Împăratului care a tras și el un fum.

— Mulțumesc. Știi despre ei ? a făcut Împăratul cu capul spre zidul închisorii.

— Sigur că da, a rîs australianul. Şi-ţi mai spus un lucru Grey a pornit încoace chiar acum. Toată zona colcăie de poliţai şi de amatori de pradă uşoară. Ştiu de o bandă de australieni şi aud că ar mai fi una care a prins de veste că se coace o afacere. Dar băieţii mei ţin sub supraveghere întreg teritoriul. De îndată ce primim banii, ai diamantul.

— Îi mai dăm gardianului încă zece minute. Dacă nu se arată, amînăm. Acelaşi plan, schimbăm doar detaliile.

— În regulă, camarade. Ne vedem mîine, după haleală.

— Să sperăm totuşi că are să fie în seara asta.

Dar n-a fost să fie în acea seară. Au aşteptat ce-au aşteptat, iar cînd Shagata nu s-a ivit, Împăratul a anulat operaţiunea.

A doua zi Peter Marlowe s-a aşezat la rînd, alături de mulţi alţii, în faţa infirmeriei. Era după prînz ; soarele arzător chinuia aerul şi pămîntul şi fiinţele de pe pămînt. Pînă şi muştele păreau adormite. A găsit un petic de umbră, s-a lăsat greu în praf şi s-a pus să aştepte. Zvîcniturile din braţ se mai înteţiseră.

I-a venit rîndul abia după apusul soarelui.

Doctorul Kennedy l-a salutat scurt din cap şi i-a făcut semn să ia loc.

— Cum te mai simţi astăzi ? l-a întrebat cu un aer absent.

— Nu prea rău, mulţumesc.

Doctorul Kennedy s-a aplecat să cerceteze pansamentul. Peter Marlowe a ţipat de durere.

— Ce naiba te-a apucat ? s-a supărat doctorul Kennedy. Abia te-am atins, ce Dumnezeu ?

— Nu ştiu. La cea mai mică atingere mă doare ca dracu'.

Doctorul Kennedy i-a pus termometrul în gură, a dat drumul la metronom şi i-a luat pulsul. Anormal, nouăzeci pe minut. Rău. Temperatura normală, iar asta era tot rău. I-a ridicat braţul, şi-a plimbat nasul în lungul bandajului. Avea un miros special, ca de şoarece. Rău.

— Bine-e... Acum am să-ţi scot pansamentul. Ia aici, i-a întins el lui Peter Marlowe un dop mare de cauciuc pe care l-a scos cu o pensetă chirurgicală dintr-un vas cu antiseptic. Strînge asta între dinţi. Îmi pare rău, are să te cam doară.

A aşteptat pînă ce Peter Marlowe şi-a pus dopul între dinţi, pe urmă a început să desfacă pansamentul încet, cu grijă. Dar tifonul se lipise de carne, se făcuse una cu rana, nu i-a mai rămas decît să-l smulgă şi nici el nu mai avea îndemînarea pe care trebuia să o aibă şi o şi avusese cîndva.

Peter Marlowe cunoscuse multe feluri de durere la viaţa lui. Iar atunci cînd cunoşti un lucru îndeaproape, îi ştii şi limitele, şi culoarea, şi treptele. Cu ceva exerciţiu şi curaj, poţi izbuti să te laşi în voia durerii şi atunci durerea nu-i chiar aşa de cumplită, vine ca un val şi poţi s-o stăpîneşti. Uneori face chiar bine.

Dar de data aceasta durerea a fost dincolo de închipuire.

— O, Doamne, a scîncit Peter Marlowe fără să lase din gură dopul de cauciuc.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, avea răsuflarea întretăiată.

— Gata, acum terminăm, a spus doctorul Kennedy, cu toate că ştia bine că de-abia acum începe.

De fapt, nu mai avea nimic de făcut, chiar nimic. Aici, în orice caz. Sigur, trebuia să-i facă pacientului o injecţie cu morfină, asta o ştie şi-un începător, dar nu-şi putea permite să strice o fiolă.

— Ia să ne uităm noi mai bine...

A examinat cu atenţie plaga deschisă. Era umflată şi inflamată, cu o tentă gălbuie presărată de pete vineţii. Mucozitate sporită.

— Hm..., a făcut meditativ doctorul, s-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a împreunat palmele, şi-a luat privirea de la rană, s-a concentrat asupra vîrfurilor degetelor. Da, a rostit el într-un tîrziu, avem trei alternative, a precizat el, s-a ridicat de pe scaun şi s-a preumblat prin cabinet cu umerii aduşi, vorbind cu glas monoton, ca şi cum ar fi ţinut un curs. Plaga a căpătat acum un alt aspect. Miozită clostridiană. Sau, ca să mă exprim mai simplu, rana s-a cangrenat. Cangrenă gazoasă. Pot să deschid plaga şi să extirpez ţesuturile infectate, dar nu cred că aceasta rezolvă problema deoarece infecţia a pătruns în profunzime. Va trebui, deci, să îndepărtez o parte din muşchii braţului şi atunci, oricum, mîna tot nu va mai fi bună de nimic. Cea mai bună soluţie este să procedăm la amputarea...

— Cum ? !

— Absolut, a confirmat doctorul Kennedy ; acum nu mai vorbea cu pacientul, ci prezenta o comunicare în amfiteatrul steril al propriei închipuiri. Aş propune o amputaţie prin ghilotinare. Imediat. În felul acesta s-ar putea să salvăm încheietura cotului...

— Dar e o rană superficială ! a izbucnit disperat Peter Marlowe. Nimic grav, aşa aţi spus, doar o rană superficială !

Groaza din glasul pacientului l-a readus pe pămînt pe doctorul Kennedy ; s-a uitat lung la faţa albită a lui Peter Marlowe.

— Aşa este, osul n-a fost atins, dar pe alocuri plaga este destul de adîncă. Iar acum ai făcut toxemie. Ascultă-mă, băiatule, situaţia e clară. Dacă aş avea ser anti-

tetanic, aş mai putea face ceva, dar n-am. Dacă aş avea sulfonamidă, aş aplica-o pe plagă, dar n-am nici asta. Singurul lucru pe care-l pot face este să amputez...

— Doctore, dar asta e o nebunie ! a strigat la el Peter Marlowe. Vorbiţi aşa uşor de amputare cînd nu-i decît o rană superficială.

Pe neaşteptate, degetele doctorului s-au înfipt în braţul bolnav, mult mai sus de rană ; lui Peter Marlowe i-a scăpat un nou ţipăt de durere.

— Ai văzut ? Nu mai este doar o rană superficială. Ai făcut toxemie, infecţia ţi-a cuprins tot braţul, se răspîndeşte acum în organism. Dacă vrei să trăieşti, va trebui să tăiem. Cel puţin ai să rămîi în viaţă !

— Mie n-o să-mi tăiaţi mîna !

— Cum vrei. Ori asta, ori..., şi-a înghiţit vorba doctorul, s-a lăsat ostenit pe scaun. Accept ideea că ai dreptul să te hotărăşti să mori. Nici nu pot spune că te condamn pentru asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, băiatule, cum de nu înţelegi ce vreau să-ţi spun ? Dacă nu amputăm, ai să mori, pricepi ?

— Să nu vă atingeţi de mine ! a scrîşnit Peter Marlowe ; îşi dădea seama că poate să-l ucidă pe doctor dacă mai pune mîna pe el. E o nebunie ! Nu-i decît o rană superficială.

— Bine... Pe mine poţi să nu mă crezi. Să vedem ce spun şi alţi medici.

Kennedy a chemat un coleg, acesta a confirmat diagnosticul şi atunci Peter Marlowe şi-a dat seama că totul nu era doar un vis urît. Avea, într-adevăr, cangrenă. Ce oroare ! L-a cuprins un val de frică animalică, sleindu-l de puteri. Asculta acum îngrozit ce spun doctorii. I-au explicat că fenomenul de cangrenare este cauzat de o specie de bacili care se înmulţesc chiar acum în adîncul

plăgii, sortindu-l pieirii. Brațul era un focar... Trebuia să fie tăiat. Cam de la cot. Dacă nu se procedează imediat la amputare, va pierde tot brațul. Dar nu trebuia să aibă motive de îngrijorare. Nu va simți nici o durere. Acum aveau destul eter... nu ca acum un an.

Pe urmă Peter Marlowe s-a trezit că nu mai e în infirmerie, cu brațul încă întreg, acoperit cu un pansament proaspăt sub care bacilii se înmulțeau mai departe, bîjbîind la vale pe potecă după ce le spusese lor, doctorilor, că ar vrea să se mai gîndească... Ce să te mai gîndești ? Ce mai era oare de gîndit acum ? A ajuns așa în dreptul barăcii americanilor, a văzut că Împăratul e singur în baracă ; totul era pregătit pentru sosirea lui Shagata... dacă mai vine cumva în seara aceea.

— Doamne, ce-i cu tine, Peter ?

King a ascultat în tăcere toată povestea, tot mai înspăimîntat la auzul fiecărui amănunt.

— Mama mă-sii ! a înjurat el printre dinți, cu ochii la mîna întinsă pe masă.

— Nu mă las, mă jur pe ce-am mai sfînt, mai bine mor decît să rămîn ciung ! Așa să am eu parte !

Peter Marlowe și-a ridicat privirea spre King, o privire jalnică, neputincioasă, iar din ochi parcă-i țîșnea un strigăt „Ajută-mă, ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă !"

Iar King își spunea în sinea lui „Ce mama dracului aș face eu dac-aș fi în locul lui Peter, dacă ar fi vorba de brațul meu... și cum rămîne cu diamantul, am nevoie de ajutorul lui Peter pentru că altfel...

— Hei ! s-a auzit din ușă șoapta gîfîită a lui Max. Shagata vine încoace.

— Bine, Max. Ce-i cu Grey ?

— E undeva acolo, pe lîngă zid, stăm cu ochii pe el. Ştie şi Timsen. Australienii lui fac de pază acolo.

— Bun, fugi înapoi şi să-mi fiţi cu ochii-n patru. Zi-le şi celorlalţi.

— Okay !

Max a şi luat-o la picior.

— Haide, Peter, trebuie să ne pregătim pentru vizită, a spus King.

Dar Peter Marlowe era parcă pălit cu leuca. Nu mai era bun de nimic.

— Peter ! l-a zgîlţîit Împăratul. Scoală-te şi hai la treabă ! Haide. Trebuie să-mi dai o mînă de ajutor. Haide odată !

L-a silit pe Peter Marlowe să se ridice în picioare.

— Ce, ce naiba ai cu...

— Acuşi vine Shagata. Trebuie să încheiem afacerea.

— La dracu' acum cu afacerile tale ! a ţipat Peter Marlowe ajuns pe marginea nebuniei. La dracu' şi cu diamantul ăla ! N-ai auzit că vor să-mi taie mîna ? !

— N-au să ţi-o taie !

— Poţi fi sigur că n-au să mi-o taie. Mai bine mor decît...

King i-a ars un dos de palmă, l-a mai pălmuit o dată, tare.

Delirul a încetat ca prin farmec, Peter Marlowe a scuturat nedumerit din cap.

— Ce naiba te-a apucat să...

— Vine Shagata. Trebuie să avem totul pregătit.

— Vine ? a repetat buimac Peter Marlowe, simţind încă usturimea palmelor.

— Da !

King a băgat de seamă că ochii lui Peter Marlowe şi-au recăpătat lucirea obişnuită, puţin bănuitoare, a înţeles că englezul a revenit cu picioarele pe pămînt.

— Slavă Domnului, a murmurat el uşurat. Am fost nevoit să fac asta, Peter, zbierai adineaori ca din gură de şarpe.

— Chiar aşa ? Iartă-mă, sînt un prost.

— Acum eşti bine ? Trebuie să ai mintea limpede.

— Da, acum sînt bine.

A sărit şi Peter Marlowe pe fereastră, urmîndu-l pe King. S-a şi bucurat cînd a simţit o fulgerare de durere în braţ în clipa în care a ajuns jos. „Ai intrat în panică, tembelule, şi-a zis. Auzi, tu, Marlowe, să te sperii ca un copii. Tîmpit ! Şi ce dacă pierzi o mînă ? Ai norocul că nu e un picior, atunci chiar că ajungeai un invalid. Ce-i mare lucru o mînă ? Nimic. Poţi să-ţi pui şi-o proteză. Asta sigur. Cu un fel de cîrlig. Nu-i nici o ruşine să ai o mînă artificială. Chiar deloc. S-ar putea chiar să fie o idee bună. Sigur că da.“

— *Tabe,* i-a salutat Shagata, strecurîndu-se pe sub perdeaua de pînză care acoperea şopronul.

— *Tabe,* i-au răspuns într-un glas Împăratul şi Peter Marlowe.

Shagata era foarte nervos. Cu cît se gîndise mai mult la afacerea asta, cu atît îi plăcea mai puţin. Prea mulţi bani, prea multe riscuri. Adulmeca aerul acum ca un cîine de vînătoare.

— Îmi spune nasul că-i miros de primejdie.

— Zice că-i miroase a pericol.

— Spune-i să n-aibă nici o grijă, Peter. Ştiu de unde vine pericolul şi m-am îngrijit de asta. Ce mai ştie de Cheng San ?

— Pot să-ţi spun, a şoptit în grabă Shagata, că zeii ne zîmbesc, şi ţie, şi mie, şi prietenului nostru. E mare vulpoi, căci poliţiştii, lua-i-ar ciuma, l-au lăsat să scape

din cursă, a oftat el ; sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă, cămaşa de pe el era leoarcă. Am banii la mine.

Împăratul a simţit un gol în stomac.

— Spune-i că-i mai bine să nu mai lungim vorba şi să trecem direct la treabă. Mă întorc îndată cu marfa.

King l-a găsit pe Timsen în locul cunoscut, la întuneric.

— Gata ?

— Gata, i-a răspuns în şoaptă Timsen, apoi a imitat un strigăt de pasăre de noapte ; îndată s-a auzit şi răspunsul. Grăbeşte-te, camarade. Nu-ţi pot garanta siguranţa prea multă vreme.

— Okay.

După cîteva secunde s-a ivit din întuneric un caporal australian.

— Salut, camarade. Mă cheamă Townsend. Bill Townsend.

— Vino cu mine.

Mai departe, la colţul închisorii, Grey aştepta cu nerăbdare. Dino îi şoptise chiar atunci la ureche, nevăzut, că Shagata şi-a făcut apariţia, dar Grey ştia că operaţiunile preliminare au să mai dureze un timp. Doar un timp, după aceea poate să atace.

Dispozitivul lui Smedly-Taylor era şi el gata, aştepta numai să se efectueze transferul. De îndată ce porneşte Grey, se vor pune şi ei în mişcare.

Împăratul era acum sub şopron ; alături de el stătea Townsend, schimbîndu-se neliniştit de pe un picior pe altul.

— Arată-i diamantul, i-a poruncit Împăratul.

Townsend şi-a desfăcut cămaşa zdrenţuită, a tras de o sforicică ; la capătul ei era legat inelul cu diamant. Tremurînd, Townsend i-a arătat inelul lui Shagata. Acesta şi-a aprins lanterna, a examinat atent piatra care lucea

ca un cristal de gheață în capătul sforii. Pe urmă a luat inelul în mînă și a trecut diamantul peste geamul lanternei. A rămas o zgîrietură clară.

— Foarte bine, a dat din cap Shagata, nădușit tot. Este cu adevărat un diamant, s-a întors el spre Peter Marlowe, a scos din buzunar un șubler, a măsurat cu grijă dimensiunile pietrei, a făcut iar din cap. Patru carate, așa cum s-a spus.

— Bine atunci, le-a făcut semn Împăratul. Peter, tu și cu Townsend așteptați puțin afară.

Peter Marlowe s-a ridicat și a ieșit de sub șopron împreună cu Townsend. Au rămas să aștepte în umbra peretelui. Dar în jurul lor simțeau ochi la pîndă. Sute de ochi.

— Dracu' să mă ia, s-a strîmbat Townsend. Mai bine mă lipseam de piatra asta. N-am trăit într-o asemenea încordare de cînd mă știu, pe cuvînt ! s-a jurat el, pipăind cu degetele înfrigurate, pentru a mia oară, sforicica pentru a fi sigur că o mai are la gît. Slavă Domnului că se termină toate în seara asta.

Abia stăpînindu-și tulburarea, Împăratul se uita acum la Shagata cum își desface cartușiera și trîntește pe masă un teanc de bani de trei inci grosime, cum se descheie la cămașă și scoate din sîn un teanc de doi inci grosime și alți bani din buzunarele laterale, pînă cînd s-au adunat două grămezi de bani, fiecare de șase inci înălțime. Împăratul s-a apucat să numere banii, iar Shagata i-a făcut o scurtă plecăciune și a plecat. După ce a dat la o parte perdeaua de la șopron și s-a aflat iar pe potecă, s-a simțit parcă mai în siguranță. Și-a potrivit carabina pe umăr și a pornit să facă rondul lagărului.

În drum, s-a ciocnit cu Grey, care tocmai venea în grabă din direcția opusă. Grey l-a înjurat și a trecut repede

mai departe, fără să ia în seamă torentul de sudălmi cu care l-a petrecut gardianul. De data asta Shagata n-a mai alergat după împuțitul acela de prizonier, așa cum ar fi făcut altă dată, ca să-l snopească în bătaie și să-l învețe ce-i aia politețea ; acum era bucuros să scape de acolo și să ajungă mai repede la postul lui.

— Poliția ! s-a auzit de afară semnalul de alarmă dat de Max.

Împăratul și-a îndesat repede banii în sîn și a zbughit-o de sub șopron, șoptindu-i din fugă lui Townsend

— Dispari ! Îi spui lui Timsen că am banii și-l plătesc mai tîrziu, cînd scăpăm de beleaua asta.

Townsend s-a făcut nevăzut.

— Hai cu mine, Peter !

Împăratul s-a strecurat sub baracă tocmai în momentul în care Grey dădea colțul.

— Stați pe loc, voi ăia doi ! a strigat Grey.

— 'Nțeles, dom' căpitan ! a răcnit Max din întuneric și i s-a pus în cale, umăr la umăr cu Tex, acoperind retragerea Împăratului și a lui Peter Marlowe.

— Nu voi ! a încercat Grey să treacă pe lîngă ei.

— Dar acuși ne-ați spus să stăm pe loc..., a început Max, tărăgănînd vorba și așezîndu-se iar în drumul lui Grey.

Grey i-a împins furios la o parte, s-a băgat și el sub baracă.

Împăratul și Peter Marlowe apucaseră deja să sară în tranșee și să iasă pe partea cealaltă. Alți americani i-au tăiat calea lui Grey care alerga să-i ajungă din urmă.

Grey i-a zărit cum se strecoară în lungul zidului închisorii, a suflat din fluier ca să-i pună în gardă pe gradații aflați în dispozitiv. Aceștia au ieșit la lumină, închizînd

toată zona dintr-un capăt al închisorii în celălalt, iar de acolo pînă la rețeaua de sîrmă ghimpată.

— Pe aici

Împăratul a sărit pe fereastră în baraca lui Timsen. Nici unul dintre cei din baracă nu le-a acordat nici o atenție, dar mulți au băgat de seamă cît de umflată era cămașa lui King.

Au traversat în fugă baraca, au ieșit pe ușă. Îndată a apărut un alt grup de australieni ca să le acopere retragerea, tocmai în momentul în care Grey a ajuns gîfîind la fereastră și a apucat să-i vadă ieșind. S-a repezit să dea ocol barăcii. Australienii i-au ațînut calea.

— Încotro au luat-o ? a strigat la ei Grey. Spuneți odată ! Pe unde au luat-o ?

— Cine ? Care-s ăia, dom' căpitan ? i-au răspuns ei în cor.

Grey și-a croit cu greu drum printre ei pînă la loc deschis.

— Toți oamenii sînt pe poziție, domnule căpitan, i-a raportat un gradat, apropiindu-se în fugă.

— Bine. N-au cum să ajungă prea departe. Și nici nu îndrăznesc să arunce banii. Pornim după ei în trăgători. Spune-le și celorlalți !

Împăratul și Peter Marlowe au luat-o la goană spre latura de nord a închisorii, dar după cîțiva pași au trebuit să se oprească.

— Fir-ar mama lor să fie ! a spus King cu năduf.

Acolo unde trebuia să fie acum un grup de acoperire al australienilor, nu erau decît gradați din poliția militară. Vreo cinci.

— Ce ne facem ? a întrebat Peter Marlowe.

— O luăm înapoi. Haidem !

Gonind în direcția opusă, Împăratul se tot întreba: „Ce naiba s-o fi întîmplat ?" Avea să afle chiar în clipa următoare. Le-au ieșit în față patru tipi. Toți aveau fețele acoperite și țineau cîte un băț gros în mîini.

Scoate banii, camarade, dacă nu vrei s-o iei pe coajă !

Împăratul a făcut o fentă și s-a repezit înainte cu Peter Marlowe alături de el. Pe unul l-a izbit cu capul în piept, altuia i-a trăsnit un picior sub pîntece. Peter Marlowe a parat o lovitură de băț, înăbușindu-și țipătul cînd acesta a ricoșat din brațul rănit, i-a smuls omului bățul din mînă. Celălalt tîlhar a luat-o la sănătoasa și s-a făcut nevăzut în întuneric.

— Mama Ta, Cristoase, a gîfîit Împăratul. Hai s-o tulim de-aici.

Au pornit în fugă mai departe. Se simțeau mereu urmăriți de alți ochi, se așteptau în orice clipă la un nou atac. King s-a oprit brusc din goana mare.

— Atenție ! Grey !

S-au întors iar înapoi, ținîndu-se pe lîngă peretele barăcii, pe urmă s-au tîrît pe burtă sub ea. Au stat așa, lipiți de pămînt, cîteva minute ca să-și dreagă răsuflarea. Aproape de tot, se auzeau zgomote de pași grăbiți, frînturi de șoapte furioase...

— Pe aici au luat-o. Trebuie să punem mîna pe ei înaintea nemernicilor de polițai !

— Tot blestematul ăsta de lagăr e pe urmele noastre, a șoptit King.

— Hai să ascundem banii aici, i-a propus Peter Marlowe, tot în șoaptă. Putem să-i îngropăm.

— E prea mare riscul. Îi găsesc ăștia pînă nici nu clipești. Fir-ar a naibii de treabă, totul mergea strună. Numai că păcătosul ăla de Timsen ne-a lăsat baltă, a

mai suduit o dată Împăratul, şi-a şters noroiul şi sudoarea de pe faţă. Eşti gata ?

— Încotro ?

King nu i-a răspuns. S-a tîrît în tăcere de sub baracă şi a fugit înainte, ţinîndu-se mai la întuneric ; Peter Marlowe l-a urmărit îndeaproape. Fără să ezite, Împăratul a trecut în goană de potecă şi a sărit jos în şanţul de scurgere de lîngă reţeaua de sîrmă ghimpată. S-au tîrît pe coate pe fundul şanţului pînă în dreptul barăcii americanilor, s-au oprit acolo cu spatele lipit de rambleu, suflînd greu. Peste tot, deasupra lor şi de jur împrejur, numai forfote şi şoapte.

— Ce zici că s-a-ntîmplat ?

— Îi caută pe Împărat şi pe ălălalt, Marlowe... au mii de dolari asupra lor.

— Nu mai spune ! Haide atunci, repede, poate că-i prindem noi mai întîi.

— Vino cu noi !

— Ai noştri-s banii !

Grey primea mereu rapoarte de la oamenii lui, la fel şi Smedly-Taylor, la fel şi Timsen, dar toate rapoartele erau confuze de nu mai înţelegeai nimic. Timsen mai ales îşi înjura oamenii de-i trecea toate apele şi iar îi trimitea în căutarea Împăratului şi a lui Peter Marlowe înainte de a-i găsi poterele lui Grey şi Smedly-Taylor.

— Să-mi veniţi cu banii !

Oamenii lui Smedly-Taylor erau încă în aşteptare, nu-i scăpau din ochi pe australienii lui Timsen ; nu ştiau nici ei ce să mai creadă. Încotro or fi luat-o cei doi ? Unde să-i caute ?

Grey era şi el la pîndă. Ştia că ambele culoare fuseseră blocate, spre nord şi spre sud. Nu mai era decît o chestiune

de timp. Iar acum cercul hăitaşilor se închidea. Grey ştia acum sigur că nu-i mai scapă din mînă, iar atunci cînd îi va prinde vor avea şi banii la ei. De-acum nu mai îndrăznesc ei să-i ascundă. E în joc o sumă mult prea mare. Dar Grey nu ştia nici despre oamenii lui Smedly-Taylor, nici despre australienii lui Timsen.

— Ia uită-te acolo ! a şoptit Peter Marlowe, care îşi ridicase cu prudenţă capul dincolo de parapet, scrutînd întunericul.

Mijindu-şi ochii, King s-a uitat şi el într-acolo. Gradaţii din poliţia militară nu erau la nici cincizeci de iarzi distanţă. S-a întors în partea cealaltă. Mişunau şi acolo multe alte stafii, pîndeau, căutau, se grăbeau.

— Pînă aici ne-a fost, a rostit el încet, căutînd febril o soluţie.

Şi atunci Împăratului i-a scăpat privirea dincolo de reţeaua de sîrmă ghimpată, spre întunecimea junglei. De cealaltă parte a reţelei se vedea un gardian care îşi făcea rondul, păşind agale. „Okay, şi-a zis. Punem în aplicare ultimul plan. Ce-o fi o fi !“

— Ia aici, a şoptit el repezit, începînd să scoată banii şi să-i îndese în buzunarele lui Peter Marlowe. Te acopăr eu. Tu treci prin sîrmă. E singura noastră şansă.

— Eşti nebun, n-am să pot trece. Nu vezi gardianul ăla...

— Du-te, n-avem altă ieşire !

— N-am să reuşesc. Imposibil !

— După ce treci dincolo, îi îngropi şi te întorci pe aceeaşi rută. Eu îţi ţin tira, le distrag atenţia. La naiba, du-te odată !

— Uită-te şi tu, ce Dumnezeu ! Mă impuşcă. Nu e nici la cincizeci de paşi... Renunţăm şi gata, asta a fost !

Peter Marlowe şi-a rotit privirea în jur, căutînd înfrigurat vreo portiță de scăpare ; din răsucire, fără să-şi dea seama, s-a izbit de peretele şanţului cu mîna bolnavă, de care uitase cu totul, a gemut de durere.

— Dacă salvezi banii, a şuierat disperat King, îţi salvez şi eu braţul.

— Ce face ?

— Ce-ai auzit ! Ia-o din loc !

— Dar cum poţi tu să...

— Şterge-o ! i-a tăiat scurt vorba Împăratul. Numai dacă salvezi toţi banii.

Peter Marlowe l-a privit în ochi doar o clipă, a sărit din şanţ, a ajuns în cîteva salturi la reţeaua de sîrmă ghimpată şi s-a strecurat pe sub ea, aşteptîndu-se în orice moment să primească un glonte în cap. În secunda în care a pornit Peter Marlowe, King s-a săltat şi el din şanţ şi a luat-o la fugă spre potecă. Acolo s-a prefăcut că se împiedică şi s-a prăbuşit în praf cu o bufnitură, înjurînd în gura mare. Gardianul s-a uitat repede spre el de dincolo de gard şi a rîs cu poftă, iar cînd s-a întors la postul lui n-a mai văzut decît o umbră, ceva ce putea să fie doar o părere. În mod sigur nu un om.

Lipit tot de pămînt, Peter Marlowe se tîra ca o vietate a junglei printre tufişurile întunecate. Deodată, şi-a ţinut răsuflarea şi a îngheţat. Gardianul venea ţintă spre el, tot mai aproape, aproape de tot, a călcat la numai cîţiva centimetri de mîna lui Peter Marlowe, pe urmă celălalt bocanc a trecut peste ea un pas mai încolo. Cînd s-a mai îndepărtat încă cinci paşi, Peter Marlowe s-a tîrît ca un şarpe în desiş, mai la întuneric, cinci, zece, douăzeci, treizeci de paşi, iar cînd a fost la patruzeci de paşi, în siguranţă, abia atunci inima a început să-i bată din nou şi a trebuit să se oprească ca să-şi simtă iar

respirația, bătăile inimii, durerea din braț, brațul pe care, cine știe, s-ar putea să-l aibă iarăși. Ba da, dacă așa a spus Împăratul, așa va fi !

A rămas acolo, întins la pămînt, rugîndu-se să-și recapete răsuflarea, rugîndu-se să rămînă în viață, rugîndu-se să mai aibă putere, rugîndu-se pentru King.

King și-a ținut și el răsuflarea pînă ce a fost sigur că Peter Marlowe a ajuns cu bine în junglă. S-a ridicat de jos și s-a apucat să se scuture pe pantaloni, bombănind. După doar cîteva clipe, Grey și cu un gradat erau lîngă el.

— Stai pe loc !

— Cine, eu ? s-a făcut Împăratul că nu-l recunoaște dintr-o dată pe Grey, s-a aplecat înainte ca să-l vadă mai bine. A, dumneavoastră erați ! Bună seara, domnule căpitan Grey.

Apoi, cu un gest brusc, a scuturat de pe umăr mîna gradatului.

— Ia laba de pe mine !

— Ești arestat ! a spus Grey.

— Pentru ce, domnule căpitan ?

— Fă-i percheziție, sergent !

Împăratul s-a supus, liniștit. Acum, dacă nu mai avea banii asupra lui, Grey nu putea să-i facă nimic. Chiar nimic.

— N-are nimic la el, dom' căpitan, a raportat gradatul.

— Căutați în șanț, a ordonat Grey, apoi s-a întors iar spre Împărat. Unde e Marlowe ?

— Cine ? n-a auzit bine Împăratul.

— Marlowe ! a urlat Grey.

Fierbea. „Nici un sfanț la porcul ăsta, iar Marlowe parcă a intrat în pămînt !"

— O fi ieșit și el la plimbare, domnule căpitan.

Împăratul se străduia acum să fie cît mai politicos, să se concentreze numai asupra lui Grey și a pericolului imediat, pentru că simțea că primejdia nu a trecut cu totul, iar în preajma clădirii închisorii se mai vedeau niște stafii răuvoitoare care l-au mai urmărit o vreme înainte de a se mistui în noapte.

— Unde ai ascuns banii ? l-a auzit pe Grey întrebînd.

— Ce bani ?

— Banii pe care i-ai căpătat pe diamant.

— Care diamant, domnule căpitan ?

Grey și-a dat seama că, pentru moment, fusese bătut. Adică se putea da bătut dacă nu-l găsește nici pe Marlowe cu banii la el. „Bine, banditului, și-a zis în sinea lui Grey, scrîșnind de furie. Bine, ție îți dau drumul, dar nu te slăbesc din ochi și, pînă la urmă, tot tu ai să mă duci la Marlowe."

— Asta-i tot, pentru moment, a mormăit înciudat Grey. De data asta ne-ai avut. Dar mai e și data viitoare.

King s-a îndreptat spre baraca lui, rîzîndu-și în barbă. „Crezi că am să te duc la Peter, așa-ți închipui, nu, Grey ? Te-ai făcut atît de șmecher că dai și-n gropi".

În baracă i-a găsit pe Max și pe Tex. Erau și ei leoarcă de sudoare.

— Ce s-a-ntîmplat ? a întrebat Max.

— Nimic... Max, du-te de-l caută pe Timsen. Spune-i să mă aștepte sub fereastră. Acolo vorbesc cu el. Zi-i să nu intre în baracă. Grey e încă pe-aici, cu ochii pe noi.

— Okay !

Împăratul a pus de o cafea. Acum trebuia să-și pună creierul la bătaie. Cum să organizeze transferul ? Unde

să aibă loc ? Ce hotărîre să ia în privința lui Timsen ? Cum să-l păcălească pe Grey ca să nu-i ia urma lui Peter ?

— Ai vrut să mă vezi, camarade ?

Împăratul nu și-a întors privirea spre fereastră. Și-a aruncat doar ochii în lungul barăcii. Ceilalți americani au priceput aluzia și l-au lăsat singur. S-a uitat lung după Dino, i-a răspuns la zîmbet, tot așa, din colțul gurii.

— Timsen ? a făcut Împăratul, mestecînd în ibric.

— Da, camarade ?

— Ar trebui să-ți sucesc gîtul, potaie.

— N-a fost vina mea, camarade. S-au cam încurcat nițeluș lucrurile și...

— Mda... Ai vrut să ai și banii, și diamantul.

— Încercarea moarte n-are, camarade, a chicotit încet Timsen. N-are să se mai întîmple.

— De asta poți să fii chiar sigur !

Împăratului îi plăcea de Timsen. Chibzuit și dibaci. Avea și dreptate că-ncercarea moarte n-are, mai ales cînd miza e atît de mare. În plus, avea nevoie de Timsen.

— Facem transferul în cursul zilei. Ca să nu mai avem surprize. Îți trimit eu vorbă cînd.

— E-n regulă, camarade. Unde-i englezoiul ?

— Care englezoi ?

— Bine, ne vedem mîine, a rîs Timsen.

Împăratul și-a băut cafeaua pe îndelete. L-a chemat pe Max și l-a însărcinat să păzească cetatea. Pe urmă a sărit pe fereastră, cu grijă să nu facă zgomot, s-a furișat, ținîndu-se mereu la întuneric, pînă la zidul închisorii. A avut grijă să nu fie observat, dar nu chiar prea multă grijă ; a rîs în sinea lui cînd l-a simțit pe Grey pornind în urmărire. Se prefăcea cu multă conștiinciozitate. S-a întors de cîteva ori din drum, a dat cîteva ocoluri printre

barăci. Cuprins de o înverşunare rece, Grey îl urma ca o umbră. Împăratul l-a purtat aşa pînă la poarta închisorii, s-a învîrtit prin curtea interioară, a intrat repede într-un corp de clădire. În sfîrşit, Împăratul s-a îndreptat spre o celulă de la etajul patru, prefăcîndu-se mereu tot mai îngrijorat. Cînd a intrat în celulă, a avut grijă să lase uşa puţin întredeschisă. Cam din sfert în sfert de oră deschidea uşa şi se uita încruntat în lungul coridorului. A repetat circul ăsta pînă ce a apărut Tex.

— E-n ordine ! i-a raportat Tex.

— Bun !

Însemna că Peter s-a întors cu bine şi putea, deci, să termine cu prefăcătoria. Fără să se mai ascundă, s-a întors la baraca lui.

— Unde-ai fost ? i-a făcut el cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Ce mi-am zis eu ? Ia să văd ce-mi mai face prietenul...

— Vrei o cafea ?

— Mulţumesc.

Grey era în uşă. Nu a spus nimic, i-a privit doar. Peter Marlowe nu avea decît un sarong pe el. Sarongul nu are buzunare. Banderola de ofiţer o avea legată la umăr.

Peter Marlowe şi-a dus cana la buze, a sorbit încet din cafea, cu ochii ţintă la Grey acesta s-a întors scurt şi a dispărut în noapte.

Peter Marlowe s-a ridicat abia se mai ţinea pe picioare.

— Cred c-am să mă duc să mă culc.

— Sînt mîndru de tine, Peter.

— Ai să te ţii de cuvînt, nu-i aşa ?

— Sigur.

— Mulțumesc.

În noaptea aceea Împăratul și-a chinuit mintea cu o nouă problemă. Cum naiba să facă ceea ce a promis că va face ?

20

În timp ce înainta pe potecă spre baraca australienilor, Larkin era adînc tulburat. Era îngrijorat din pricina lui Peter Marlowe, se vedea că rana de la mînă îl doare mai tare decît vrea să recunoască, prea tare ca să mai poată fi tratată ca o simplă zgîrietură. Era îngrijorat și din pricina bătrînului Mac. Noaptea trecută Mac vorbise și țipase în somn. Și mai era îngrijorat și pentru Betty. Visase și el urît în ultimele cîteva nopți, niște imagini sucite rău Betty și el, apoi ea cu alți bărbați în pat, el se uită, iar ea îi rîde în nas.

Larkin a intrat în baracă, s-a dus drept la Townsend care zăcea în culcușul lui.

Townsend avea obrazul umflat și zgîriat de abia i se mai vedeau ochii, era plin de vînătăi pe brațe și pe piept. Cînd a deschis gura să-i răspundă lui Larkin, s-a văzut că în locul dinților din față nu mai avea decît o năclăială de sînge.

— Cine ți-a făcut asta, Townsend ?

— Nu știu, a scîncit Townsend. Au sărit pe mine mai mulți, pe neașteptate.

— Pentru ce ?

O lacrimă s-a prelins încet pe obrazul învinețit.

— Eu n-am... n-am avut nimica... nimica ce să-mi ia. N-nu știu de ce...

— Sîntem numai noi doi aici, Townsend. Cine te-a atacat ?

— Zău că nu ştiu, a gemut chinuit Townsend. Ce mi-au făcut, Doamne, ce mi-au făcut...

— De ce te-au atacat ?

— Eu... ce ştiu eu ?

Dar în acelaşi timp Townsend dorea să strige: „Diamantul, la mine era diamantul !“ Ar fi avut nevoie şi de ajutorul colonelului ca să pună mîna pe ticăloşii care i-l furaseră. Dar nu putea să-i spună de diamant pentru că atunci colonelul are să vrea să ştie de unde l-a avut şi atunci el va trebui să spună că i l-a luat lui Gurble. Ar urma atunci alte întrebări despre Gurble şi cum de l-a luat el tocmai de la... Gurble ? Cel care s-a sinucis ? Atunci s-ar putea să nu fie chiar sinucidere, n-o fi oare la mijloc o crimă ? Dar nu fusese vorba de crimă, cel puţin el, Townsend, n-ar crede, dar cine ştie, poate că cineva l-o fi omorît pe Gurble cu gîndul să pună mîna pe diamant. „Dar în seara aceea Gurble lipsea din baracă, am simţit de îndată forma inelului cînd i-am pipăit salteaua, l-am scos şi am plecat cu el în noapte... Cine să mai dovedească ceva ? S-a întîmplat ca Gurble să se omoare chiar în noaptea aceea, aşa că alte necazuri n-am mai avut. Decît poate că tocmai eu l-am omorît pe Gurble pentru că i-am furat piatra, poate că pentru Gurble asta a fost ultima picătură faptul că a fost dat afară din unitate pentru că a furat din porţii şi pe urmă i-a dispărut şi diamantul. Poate că pe chestia asta s-a scrîntit la cap, sărmanul tîmpit, de şi-a dat drumul în closet cu capul înainte ! Dar n-are nici un sens să furi din porţiile altora atunci cînd ai un diamant de vînzare. N-are rost. Ba chiar deloc. Decît poate că tocmai eu am pricinuit moartea lui Gurble şi de atunci mă tot blestem întruna pentru că am furat diamantul. De cînd m-am făcut hoţ, n-am mai avut nici o zi de linişte, nici o zi, o zi măcar.

Iar acum, credeți-mă sau nu, sînt bucuros că mi l-au luat, că mi l-au furat și mie."

— N-nu știu, a repetat Towsend printre suspine.

Larkin și-a dat seama că n-are rost să mai insiste și l-a lăsat pe Townsend cu durerea lui.

— Ah, scuză-mă, părinte, a spus Larkin.

Fusese cît pe ce să se ciocnească de părintele Donovan cînd cobora treptele de la baracă.

— Te salut, prietene. Cum o mai duci ? Și Mac ? Și tînărul Peter ?

Părintele Donovan era o apariție fantomatică, incredibil de slab, cu ochii adînc afundați în orbite și o privire ciudat de senină.

— Mulțumesc, bine, i-a răspuns Larkin, a făcut apoi semn spre Townsend. Știi ceva despre povestea asta ?

Donovan s-a uitat spre Townsend.

— Nu văd decît un om chinuit, a spus el cu blîndețe.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să întreb, s-a scuzat Larkin, a rămas o clipă pe gînduri, i-a zîmbit. Nu vrei să facem o partidă de bridge ? Poate astă seară ? După masă ?

— Da. Mulțumesc. Mi-ar face multă plăcere.

— Bine atunci. Ne vedem după masa de seară.

Părintele Donovan l-a urmărit cu privirea pe Larkin, pe urmă a intrat în baracă și s-a așezat pe marginea patului lui Townsend. Acesta nu era catolic. Însă părintele Donovan se dăruia tuturor celor aflați în suferință căci știa că sînt cu toții copiii Domnului. „Dar sînt oare, chiar toți ? se întreba el acum nedumerit. Pot oare face copiii Domnului asemenea lucruri ?"

Pe la prînz s-au pornit deodată și ploaia, și vîntul. N-a mai rămas nici om, nici loc uscat în tot lagărul. Pe urmă ploaia a contenit, dar vîntul a suflat și mai tare.

Smulgea frunze uscate din acoperişuri, le rostogolea prin toată zona, amestecîndu-le cu bucăţi de cîrpă şi pălării rupte, din paie de orez. Cînd a stat vîntul lagărul şi-a revenit la normal, iar frigea soarele, iar se adunau muştele. Vreo jumătate de oră s-a mai scurs ceva apă prin şanţuri, apoi s-a dus în pămînt, s-a strîns pe alocuri în băltoace. S-au adunat şi mai multe muşte.

Peter Marlowe a urcat încet pe colină. Acum parcă nu-i mai păsa de nimic. Era plin de noroi pe picioare pentru că ieşise mai înainte în plină furtună cu nădejdea că vîntul şi ploaia s-ar putea să-i alunge durerea aceea surdă. Dar parcă nici nu l-au atins.

S-a oprit în dreptul ferestrei lui King, a băgat capul înăuntru.

— Cum te mai simţi, Peter, prietene ?

King s-a ridicat din pat, a scos un pachet de „Kooa".

— Groaznic, a mărturisit Peter Marlowe, lăsîndu-se pe banca de sub şopron ; îi venea cu greaţă de durere. Mă omoară mîna asta, a rîs el forţat. Am glumit, desigur !

King a sărit pe fereastră, s-a aşezat lîngă el.

— Încearcă şi tu să uiţi de...

— Cum dracului vrei să uit ? a izbucnit Peter Marlowe, dar şi-a regretat imediat slăbiciunea. Iartă-mă. M-am făcut cam nevricos. Nici nu mai ştiu ce-mi scapă din gură.

— Atunci ia o ţigară, l-a poftit King.

I-a aprins-o tot el. „Da, şi-a zis în gînd Împăratul, am cam încurcat-o. Englezul învaţă repede, chiar foarte repede. Cel puţin aşa mi se pare. Ia să vedem."

— Mîine încheiem afacerea. Ar trebui să aduci banii în seara asta. Îţi asigur eu spatele.

Peter Marlowe nu l-a auzit însă. Braţul îi ardea, iar în cap îi zvîcnea un singur cuvînt. Amputare ! Parcă

auzea deja scrîşnetul ferăstrăului, parcă simţea cum muşcă din os, din carnea lui. Gîndul l-a cutremurat.

— Şi cu... asta cum rămîne? a întrebat el încet, ridicîndu-şi ochii de la braţul bolnav. Eşti sigur că poţi face ceva?

King a făcut din cap că da, dar în sinea lui şi-a zis: „Ai văzut? Eu ce ţi-am spus? Numai Pete ştie unde sînt banii, dar n-are să-i scoată de acolo pînă nu aranjez chestia cu tratamentul. Nu apare leacul, nu mai apar nici banii. Nu am banii, nu se face vînzarea. Nu se face vînzarea, n-am nici un profit. Da, a oftat Împăratul, mare lucru e să cunoşti aşa de bine la oameni. Dar cînd îţi faci bine socotelile, aşa cum mi-am făcut eu aseară, pînă la urmă tîrgul nu-i rău deloc. Dacă Pete nu şi-ar fi riscat pielea, acum am fi amîndoi la carceră, fără bani, fără nimic. Şi pe urmă Pete îmi poartă noroc. Afacerea încheiată e cît se poate de bună. Iar, pe lîngă toate acestea, Pete e şi un băiat de ispravă. Un tip fain. Şi, la urma urmei, cui îi convine să-şi piardă braţul chiar aşa? Pete are tot dreptul să strîngă acum şurubul. Mă bucur că a învăţat şi el ceva de la mine."

— Lasă asta în seama Unchiului Sam!

— Cine?

— Unchiul Sam? s-a mirat King. Simbolul Americii. Ştii cum vine asta, a adăugat el exasperat, ca John Bull *...

— A, iartă-mă. Azi... nu ştiu cum... mă simt...

Peter Marlowe a simţit că iar îl ia un val de greaţă.

— Du-te mai bine să te întinzi la tine-n pat. Am eu grijă de celelalte.

Cînd s-a ridicat, Peter Marlowe şi-a dat seama că abia se ţine pe picioare. A vrut să zîmbească, să-i mulţumească

* Personaj mitic reprezentînd poporul englez, creaţie a scriitorului John Arbuthnot (1667—1735).

lui King și să-i strîngă mîna, dar și-a amintit de cuvîntul acela, n-a mai simțit decît hîrșîitul ferăstrăului, așa că a făcut doar moale din cap și a pornit spre baraca lui.

„Fir-ar al naibii, și-a zis amărît King în sinea lui. Acum crede c-am să-l las baltă, că n-am să fac nimic decît dacă mă are el la mînă. Dar să știi, Peter, vreau să te-ajut. Sigur că da ! Chiar dacă nu-mi pui mîna-n gît. La dracu', Peter ! Doar ești prietenul meu !"

— Hei, Max !

— Aici !

— Adu-mi-l aici pe Timsen, în viteză !

— 'Nțeles !

Împăratul a descuiat cufărul negru, a scos trei ouă.

— Tex, vrei să-ți gătești un ou ? Împreună cu astelalte două ?

— Ba bine că nu ! a rînjit Tex, luînd repede ouăle, ca să nu-l lase să se răzgîndească. Auzi, m-am uitat azi la Eva. Zău că parcă s-a mai îngrășat.

— Imposibil. Abia ieri am dat-o la montă.

Tex a bătut un step.

— Peste douăzeci de zile ne face iar tătici !

A luat și porția cuvenită de ulei și s-a dus la bucătărie.

Împăratul s-a întins în pat, scărpinînd locul unde îl pișcase un țînțar, urmărind șopîrlele de pe grinzi cum vînează muște și se împerechează în neștire. A închis ochii, s-a lăsat pradă unei amorțeli plăcute. Nu se făcuse nici ora prînzului, iar el muncise cît pentru o zi întreagă. La naiba, pînă mîine dimineață la șase toată treaba e ca și încheiată.

A rîs în sinea lui, amintindu-și cum a fost. „Da, dom'le, se merită să ai o bună reputație și să știi cum să-ți faci reclamă..."

Se întîmplase cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Dormea iepurește, ca întotdeauna. A auzit prin vis un glas molcom, prudent, dar insistent, care-l striga.

S-a trezit pe dată, s-a uitat pe fereastră și a văzut un om subțire ca o nevăstuică ; abia se distingea prin negura de început de ziuă. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Ce e ?

— Am ceva de vînzare.

Glasul era răgușit, lipsit de orice expresie.

— Cine ești ?

În loc de răspuns, individul și-a desfăcut pumnul. arătîndu-și ungiile sparte și pline de negreală. Avea în palmă inelul cu diamant.

— Ți-l dau cu zece mii. Dacă se vinde repede, a adăugat el pe un ton sarcastic.

În clipa următoare degetele s-au închis la loc atunci cînd Împăratul a dat să-i ia inelul, pumnul s-a retras.

— Diseară. a rînjit omul, dezgolindu-și gingiile fără dinți. Ăsta-i inelul, n-avea teamă.

— Tu ești proprietarul ?

— Marfa-i la mine, nu-i așa ?

— Se face. La ce oră ?

— Mă aștepți aici. Vin numai dacă văd că nu-i nici o iscoadă primprejur.

A dispărut apoi la fel de brusc cum se ivise.

Împăratul s-a întins mai comod, încîntat de această nouă întorsătură. „Sărmanul Timsen, și-a zis. De data asta a făcut-o de oaie, amărîtul ! Iau inelul la jumătate de preț.“

— Bună, camarade ! s-a auzit vocea lui Timsen. Ai vrut să mă vezi ?

Împă[illegible] deschis ochii, a căscat, acoperindu-și gura cu podul palmei. Tiny Timsen tocmai intra în baracă.

— Salut !

Împăratul și-a dat jos picioarele din pat, s-a întins de i-au trosnit oasele.

— M-am cam ostenit astăzi. Prea multă vînzoleală. Vrei un ou ? Am trimis să-mi gătească o pereche.

— Sigur că vreau și eu un ou.

— Simte-te ca acasă, l-a poftit Împăratul, permițîndu-și acum să facă pe gazda primitoare. Hai să nu mai lungim vorba. Azi după amiază încheiem afacerea.

— Nu, a clătinat din cap Timsen. Nu azi. Mîine.

Împăratul abia s-a ținut să nu-i rîdă în nas.

— Pînă atunci se mai liniștesc nițeluș lucrurile, a spus Timsen. Aud că Grey și-a făcut ieșirea din infirmerie. Acum are să stea cu ochii pe noi, s-a arătat tare îngrijorat Timsen. Trebuie să fim cu mare grijă. Amîndoi, tu și cu mine. N-aș vrea să încurcăm lucrurile tocmai acum. Acum trebuie să am grijă și de tine. Nu uita că sîntem camarazi în treaba asta.

— Ce dracu' s-o mai lăsăm pe mîine, s-a arătat dezamăgit Împăratul. Hai să încheiem treaba în după-amiaza asta.

A ascultat apoi, hohotind de rîs în sinea lui, l-a ascultat pe Timsen spunîndu-i cît de important e acum să dea dovadă de prudență, că proprietarul inelului e speriat de moarte, că aseară a încasat și o mamă de bătaie și că numai el și cu oamenii lui ce-au izbutit să-l scape pe amărîtul ăla. Atunci Împăratul s-a convins definitiv că Timsen a ieșit păcălit, că diamantul i-a scăpat printre degete, că acum mai încearcă doar să cîștige timp. „Pun pariu, și-a zis încîntat Împăratul, că australienii își ies din piele ca să pună mîna pe hoț. Nu mi-ar place să fiu în locul lui..., dacă

reuşesc să-l înhaţe. Aşa că, mai în silă, s-a lăsat convins. Cine ştie, poate că Timsen îl găbjeşte pe individ şi atunci rămîne în vigoare înţelegerea iniţială.

— Okay, fie, s-a învoit cu greu Împăratul. Poate că, pe undeva, ai şi tu dreptate. Rămîne, deci, pentru mîine.

Şi-a mai aprins o ţigară, a tras un fum, i-a întins-o apoi lui Timsen, a rostit apoi indiferent, făcîndu-şi jocul mai departe :

— În nopţile astea fierbinţi puţini dintre băieţii mei mai apucă un pui de somn. Cel puţin patru sînt de veghe. Toată noaptea.

Timsen a priceput imediat ameninţarea. Dar acum avea el alte necazuri. Cine, mama dracului, l-o fi atacat pe Townsend ? Se ruga la toţi sfinţii ca oamenii lui să-i dibuiască pe ticăloşi cît mai repede. Ştia că trebuie să-i descopere pe bandiţi înainte ca aceştia să ajungă cu diamantul la Împărat, pentru că atunci poţi să zici că şi-a furat norocul.

— Ştiu cum e. La fel şi cu băieţii mei... noroc de ei că se ţin aproape de sărmanul Townsend.

„Tîmpitul, şi-a zis în gînd Timsen. Cum de-a putut, idiotul, să fie atît de slab încît să se lase ciomăgit şi să nu apuce să zbiere înainte de a fi prea tîrziu ?"

— În vremurile astea trebuie să fim cu multă băgare de seamă.

A venit Tex cu ouăle făcute cei trei le-au mîncat cu raţia de orez de la prînz, au servit şi cîte o cafea tare după aceea. La vremea cînd Tex s-a apucat să strîngă vasele, Împăratul adusese discuţia exact acolo unde şi-o dorea.

— Ştiu de un tip care ar vrea să cumpere ceva medicamente.

Timsen a clătinat trist din cap.

— N-are nici o speranță, amărîtul de el. Nici o posibilitate. Păcat !

„Ah, și-a zis el în gînd. Doctorii ! Pentru cine-or fi ? Împăratul n-are nevoie, asta-i sigur. Arată sănătos tun. Nici n-are de gînd să le revîndă mai departe. Împăratul nu face comerț cu medicamente, ceea ce nu-i rău pentru că în felul ăsta lasă toată piața la mîna mea. Oricum, trebuie să fie cineva care îi este apropiat. Altfel nu s-ar fi băgat. Nu e sectorul lui. O fi bătrînul McCall ? Sigur că da ! Aud că nu s-a simțit prea bine în ultimele zile. Sau poate colonelul ? Nici el nu se arată prea în formă."

— Am auzit de un inglișman care are ceva chinină. Dar să știi că cere o avere pe ea.

— Am nevoie de niște antitoxină. Un flacon. Și praf de sulfonamidă.

Timsen a fluierat a pagubă.

— Nici o speranță !

„Antitoxină și sulfonamidă ! Cangrenă ! E englezul. Auzi, domnule, cangrenă ! Așa da, se leagă totul. Englezul trebuie să fie !" Timsen reușise, într-adevăr, să monopolizeze comerțul la negru cu medicamente, dar nu numai datorită vicleniei sale. Se pricepea bine la medicamente încă din civilie, de pe cînd lucrase ca ajutor de farmacist, dar despre asta nu spusese nimănui pentru că atunci ticăloșii ăia l-ar fi băgat în corpul sanitar, nu tu front și nu tu lupte, și nu există australian cît de cît demn de respect care să-și facă țara și părinții de rîs rămînînd doar un amărît de asistent sanitar necombatant.

— Nici o speranță, a mai spus el o dată, clătinînd din cap.

— Ascultă, i-a pus Împăratul mîna pe umăr. Îți spun totul, așa cum e.

Timsen era singurul om din lume care-i putea face rost de medicamente, așa că trebuia să obțină ajutorul lui.

— E vorba de Peter.

— Ghinionul lui, a ridicat din umeri Timsen.

În sinea lui însă îl compătimea. „Sărmanul b... Deci cangrenă era... Om de nădejde altfel, curajos. Îl mai durea și acum urma loviturii pe care i-o aplicase englezul noaptea trecută. Cînd le ieșise în cale, lui și Împăratului, împreună cu alți trei camarazi.

Timsen a încercat să afle cit mai multe despre Peter Marlowe după ce Împăratul l-a luat sub aripa lui. Niciodată nu poți spune că ai fost îndeajuns de prevăzător, de aceea este important să dispui de informații. Așa a aflat Timsen despre cele patru avioane germane și trei japoneze doborîte, despre sat și despre încercarea englezului de a scăpa din Java, nu ca ceilalți care s-au resemnat ca niște molii, s-au împăcat cu soarta. „Și totuși, dacă stai să te gîndești, încercarea aceea a fost o prostie, oricum ai lua-o. Prea mult de mers. Da. Prea departe. Da, englezul ăsta e o comoară !"

Timsen s-a întrebat dacă ar putea risca să trimită un om la cabinetul doctorului japonez ca să ia medicamentele. Existau anumite riscuri, dar cabinetul și drumul pînă acolo fuseseră deja bine explorate. „Amărîtul ăla de Marlowe trebuie să fie leșinat de groază. Sigur că am să-i fac rost de doctorii... și asta pe gratis... sau măcar cu rambursarea cheltuielor pe care le fac eu."

Lui Timsen nu-i plăcea deloc să vîndă medicamente, dar cineva tot trebuia să o facă, mai bine el decît altcineva, pentru că prețul era întotdeauna rezonabil, pe cît de rezonabil cu putință ; știa că ar fi putut face avere dacă le vindea japonezilor, însă n-a făcut asta niciodată, și-a desfăcut

marfa numai în lagăr și cu un cîștig cu totul minim, dacă te gîndești la riscurile pe care trebuia să și le asume.

— Îți vine să urli, a spus Timsen, cînd te gîndești la toate transporturile alea de medicamente trimise prin Crucea Roșie care zac sub șoproanele din Kedah Street.

— Pe dracu', ăsta-i zvon.

— Ba nu, nu este. Le-am văzut cu ochii mei, camarade. Într-o zi, cînd ne-au scos la lucru. Înțesate cu marfă de la Crucea Roșie plasmă sangvină, chinină, sulfamide, de toate, de la podea și pînă-n tavan, în lăzi nedesfăcute. Păi, șopronul ăla trebuie să aibă pe puțin o sută de iarzi lungime și treizeci lățime. Și tot ce-i acolo merge numai la ticăloșii de niponi. Lasă transporturile să intre, asta da. Intră prin Zhongkeng, așa mi s-a spus. Crucea Roșie le predă siamezilor *, iar aceștia le transmit mai departe niponilor, toate cu destinația Changi, pentru prizonierii de război. Pe cuvîntul meu, am văzut și etichetele, numai că japonezii le păstrează numai pentru ei, maimuțoii.

— Mai știe cineva de chestia asta ?

— I-am raportat colonelului, el i-a spus comandantului de lagăr, care la rîndul lui i-a spus ticălosului ăla mic — cum naiba-l cheamă, a, da, Yoshima — și i-a cerut, comandantul adică, să ne predea medicamentele. Dar niponii i-au rîs în față, i-au spus că nu-i decît un zvon și cu asta s-a încheiat discuția. De atunci nici nu ne-au mai scos la lucru în zona aceea. Mîrșăvie curată ! Nu-i drept, mai ales cu lipsa asta de medicamente... Măcar o parte să ne fi dat. Acum șase luni mi-a murit un prieten pentru că n-am putut face rost de un pic de insulină... Iar eu am văzut lăzi întregi. Lăzi !

---

* Siam — denumire oficială a regatului Thailandei pînă în 1939 și din 1945 pînă în 1949.

Timsen şi-a răsucit o ţigară, a tuşit, a scuipat ; era atît de furios încît a dat cu piciorul în perete, ca să se mai răcorească.

Îşi dădea seama că n-are nici un rost să-şi facă sînge rău degeaba. Şi, pe deasupra, nu exista nici o posibilitate să ajungă cineva la şopronul acela. Dar pentru englez putea să facă rost de antitoxină şi de sulfonamidă. „Asta da, pe cinstea mea, merită... şi am să i le dau şi pe gratis !"

Dar Timsen era mult prea şmecher ca să se lase descoperit în faţa Împăratului. Ar fi fost o copilărie să-i dea de înţeles Împăratului că are şi el un punct slab pentru că acesta îl va folosi împotriva lui cîndva, mai tîrziu, asta tot atît de sigur după cum Australia e paradisul pe pămînt. „Şi pe urmă trebuie să-l am şi eu cu ceva la mînă pe Împărat pentru afacerea cu diamantul. Ei, fir-ar mama lui ! Iar am uitat de împuţitul ăla de tîlhar !"

Aşa că Timsen a pronunţat o cifră exorbitantă, apoi s-a lăsat convins, puţin cîte puţin, să mai scadă din preţ. A cerut totuşi un preţ destul de piperat pentru că ştia că Împăratul are de unde să plătească, iar dacă-i spunea că poate obţine marfa pe bani mai puţini, acesta ar fi intrat la bănuială.

— Bine, s-a învoit pînă la urmă Împăratul, cu un aer mohorît. Batem palma.

În sinea lui însă nu era mohorît. Nu chiar atît de tare. Se aşteptase ca Timsen să-l jecmănească, dar, deşi preţul era mai mare decît ar fi vrut să dea, era totuşi destul de echitabil.

— Durează trei zile, a precizat Timsen, ştiind bine că peste trei zile va fi prea tîrziu.

— Am nevoie chiar în seara asta.

— Atunci te mai costă încă cinci sutare.

— Dar sîntem prieteni ! a exclamat Împăratul, sincer îndurerat. Zici că-mi ești prieten și mă jupoi de încă cinci cente ?

— Așa e, camarade, a rostit trist Timsen, ferindu-și ochii. Dar știi și tu cum vine treaba. Trei zile e tot ce pot să-ți promit.

— Lua-te-ar gaia să te ia ! De acord.

— Iar tratamentul mai face încă cinci sutare.

— Cristoase ! Și asta pentru ce dracu' o mai fi ?

Lui Timsen îi făcea multă plăcere să-l vadă pe Împărat pus pe jar.

— Vezi tu, i-a explicat el pe un ton amabil, ce-ai de gînd să faci cu doctoriile, după ce le primești adică ? Cum ai să-l tratezi pe pacient ?

— Eu de unde naiba să știu ?

— Ai văzut ? Pentru asta mai plătești cinci sute. Altfel, după cum îmi închipui eu, tu îi dai englezului doctoriile, el se duce cu ele la infirmerie și-i spune primului măcelar pe care-l întîlnește în cale „Am antitoxină și niște sulfamide, dregeți-mi și mie nenorocita asta de mînă". Iar doctorul are să-i spună „N-avem nici un fel de antitoxină, așa că să-mi spui imediat de unde dracului ai furat-o". Și, dacă englezul nu vrea să-i spună, atunci îi ia frumușel doctoriile și i le dă vreunui împuțit de colonel care suferă de trînji.

Cu o mișcare îndemînatică, a scos pachetul de țigări din buzunarul Împăratului, s-a servit.

— Și încă ceva, a mai adăugat el, vorbind acum cu toată seriozitatea. Trebuie să găsești un loc unde să poată fi îngrijit separat. Să stea culcat. La unii antitoxina asta dă niște reacții tare păcătoase. Și să fim înțeleși că nu-mi iau răspunderea dacă tratamentul dă greș.

— Dacă ai antitoxină și sulfonamidă, ce dracu' mai poate să dea greș ?

— Unii nu rezistă. Asta provoacă vărsături. Nasol de tot. Pe urmă, s-ar putea să nu-și mai facă efectul. Depinde de cantitatea de toxine care i-a pătruns deja în organism, l-a lămurit Timsen, ridicîndu-se în picioare. Ne vedem mai pe seară. A, da, și instrumentarul te mai costă încă cinci sute.

— Ce instrumentar, pentru numele lui Cristos ? a explodat Împăratul.

— Seringi, bandaje, săpun... Tu pe ce lume trăiești ? s-a arătat aproape scîrbit Timsen. Credeai că antitoxina e un fel de supozitor pe care i-l bagi undeva și gata ?

Împăratul s-a uitat lung, cu o mutră acră, în urma lui Timsen ; îi venea să se ia la palme. „Te-ai crezut mare șmecher că ai aflat leacul cangrenei pe un preț de-o țigară și pe urmă, cap-pătrat, uiți să întrebi ce faci cu doctoriile alea după ce pui mîna pe ele ! La naiba, ce mai contează acum ! Tîrgul e făcut, ne-am înțeles și la bani. Iar Peter poate scapă cu mîna întreagă. În definitiv, nici prețul nu-i exagerat."

Pe urmă Împăratul și-a amintit de hoțul cu mutră de nevăstuică și i-a mai venit inima la loc. Da, putea fi foarte mulțumit de cum i-a mers în ziua aceea.

21

În seara aceea Peter Marlowe și-a cedat porția de mîncare. Nu i-a dat-o lui Mac sau lui Larkin, așa cum s-ar fi cuvenit, ci lui Ewart. Știa că, dacă împarte mîncarea în unitatea lui, ceilalți doi l-ar fi obligat să le dezvăluie adevărul. Și n-avea nici un rost să le spună.

Ceva mai devreme, după-amiaza, amețit de durere și de groază, se dusese să-l vadă doctorul Kennedy. Iar a fost

cît pe ce să înnebunească de suferință cînd i-a smuls pansamentul. Pe urmă doctorul i-a spus fără menajamente :

— Otrava a trecut dincolo de cot. Pot să amputez și sub cot, dar ar fi o pierdere de vreme. Mai bine facem operația într-o singură repriză. Îți mai rămîne un ciot bunișor, de cel puțin cinci inci de la umăr în jos. Destul ca să ți se poată monta un braț artificial. Chiar prea destul, a repetat gînditor Kennedy, lipindu-și palmele după cum îi era obiceiul. Nu mai pierde timpul, Marlowe, a rîs el scurt și a adăugat : *Domani é troppo tardi,* iar cînd Peter Marlowe s-a uitat năuc la el, i-a explicat sec : Mîine va fi prea tîrziu.

Cu chiu, cu vai, împleticindu-se, Peter Marlowe a ajuns la baracă, s-a culcat în patul lui, lăsîndu-se cuprins de frică. Pe urmă a venit masa de seară și i-a cedat porția lui Ewart.

— Crezi că ai febră ? i-a zîmbit Ewart, fericit că s-a ales cu o porție suplimentară. Ai nevoie de ceva ?

— Să mă lași în pace, doar atît ! s-a întors Peter Marlowe cu spatele la el.

După un timp, s-a sculat și a ieșit din baracă ; regreta acum că, ceva mai devreme, consimțise să joace un bridge cu Mac, Larkin și părintele Donovan, măcar un ceas sau două. „Ești un tîmpit, și-a spus cu amărăciune. Trebuia să rămîi în pat pînă se face vremea să treci prin rețeaua de sîrmă ghimpată și să iei banii.“ Știa însă că nu ar fi putut să zacă acolo ore în șir în așteptarea momentului potrivit. Era mai bine să aibă ceva de făcut.

— Salut, camarade ! și-a încrețit Larkin buzele în chip de zîmbet.

Peter Marlowe nu i-a răspuns. S-a așezat posac în pragul ușii. Mac a scăpat o privire spre Larkin care a ridicat ușor din umeri, neobservat.

— Peter. a început Mac pe un ton vesel, cam forțat, primim știri tot mai bune pe zi ce trece, nu-i așa ? Nu mai trece mult și scăpăm cu toții de-aici.

— Așa e ! l-a sprijinit Larkin.

— Sînteți cu capul în nori, zău așa ! N-o să scăpăm niciodată de la Changi.

Peter Marlowe n-a vrut ca vorbele să-i sune strident, dar nu s-a mai putut stăpîni. Își dădea seama că i-a întristat pe amîndoi, dar n-a făcut nimic să-i împace. Era obsedat de ciotul de cinci inci lungime. I-a trecut un fior rece pe șira spinării, l-a străpuns pînă la încheietura picioarelor. „Cum naiba mai poate oare să mă ajute King ? Cum ? Fii realist. Dacă ar fi fost vorba de brațul lui King, ce-aș putea face eu, oricît de mult aș ține la el ? Nimic. Mai bine să privești adevărul în față, Peter. Ori îți amputează brațul, ori mori. Simplu. Și, dacă stai să judeci bine, parcă nu-ți vine să mori. Încă nu. Dacă tot te-ai născut, ești obligat să trăiești. Cu orice preț. Da, și-a zis mai departe Peter Marlowe, trebuie să privești lucrurile în mod realist. King nu poate face nimic, chiar nimic. Nici nu mai era cazul să-l necăjești degeaba. Asta-i bătaia ta de cap, nu a lui. Acum totul e să iei banii de acolo, să i-i pui în brațe, pe urmă te duci la infirmerie, te întinzi pe masă și-i lași să-ți reteze mîna.

Au rămas așa multă vreme — el, Mac și Larkin — în aerul fetid al înserării. Tăcuți. Cînd a apărut și părintele Donovan, l-au obligat să mănînce puțin orez cu *blachang*. L-au pus să mănînce chiar atunci, pentru că altfel ar fi împărțit cu alții, așa cum făcea mai în fiecare zi cu porția lui.

— Sînteți foarte drăguți cu mine, le-a mulțumit Donovan, adăugînd apoi cu o lucire vicleană în ochi : Acum,

dacă mai şi recunoaşteţi că aţi rătăcit pe cărări greşite şi treceţi pîrleazul pe partea dreptei credinţe, am să pot spune că am avut o seară bună.

Mac şi Larkin au rîs împreună cu el. Peter Marlowe nu a rîs.

— Ce-i cu tine, Peter ? l-a întrebat Larkin, niţel iritat. Toată seara te-ai purtat precum cîinele dingo după ce-a dat cu fundul gol prin mărăcini.

— Se întîmplă să mai fie omul şi fără chef, s-a grăbit să intervină Donovan ca să acopere momentul de tăcere încordată. Pe cinstea mea, ştirile sînt foarte bune, nu-i aşa?

Numai Peter Marlowe se simţea în afara aurei de prietenie care domnea în micuţa încăpere. Îşi dădea seama că prezenţa lui începe să devină enervantă, dar nu putea face nimic. Nimic.

Au început jocul. Părintele Donovan a deschis cu două pici.

— Pas, a mormăit Mac.

— Trei carale, a anunţat Peter Marlowe.

Dar în aceeaşi clipă i-a părut rău pentru că licitase ca un nătîng ; spusese „carale" cînd ar fi trebuit să spună „cupe".

— Pas, a rostit apăsat Larkin.

Acum îi părea rău că venise cu propunerea să facă o partidă. Nu avea nici un farmec. Ba chiar deloc.

— Trei pici, a declarat părintele Donovan.

— Pas.

— Pas, a spus şi Peter Marlowe.

Ceilalţi au ridicat miraţi ochii spre el.

— Ar trebui să ai mai multă credinţă..., i-a surîs părintele Donovan.

— Mi-e lehamite de credință !

Vorbele au fost rostite voit brutal, cu încrîncenare.

— Iartă-mă, Peter, am vrut doar să...

— Ascultă aici, Peter, l-a întrerupt cu asprime Larkin. Doar pentru că te-ai sculat azi cu fundul în sus...

— Am dreptul să am o părere și consider că a fost o glumă proastă, i-a retezat vorba Peter Marlowe, s-a întors apoi furios spre Donovan. Dumneata îți închipui că, dacă te sacrifici dîndu-le altora din mîncarea dumitale și dormind în barăcile trupei, asta îți dă dreptul să te erijezi în cine știe ce autoritate ! Credința dumitale e un mare zero ! Ce-ți oferă ? Nimic ! Credința e doar ceva pentru copii... la fel ca și Dumnezeu. Ce mama dracului poate face El ? Dacă e vorba să facă ceva cu adevărat... Spune ! Ce ?

Mac și Larkin au rămas cu ochii la Peter Marlowe de parcă acum îl vedeau pentru prima dată.

— El poate da alinare, a răspuns părintele Donovan care știa despre cangrenă ; știa el multe lucruri pe care și-ar fi dorit să nu le știe.

Peter Marlowe și-a trîntit cărțile pe masă.

— Tîmpenii ! a zbierat el ca scos din minți. Știi bine că-i o tîmpenie. A, și încă ceva, pentru că tot sîntem la subiectul ăsta. Dumnezeu ! Știi ceva ? Cred că Dumnezeu e un maniac, un sadic, un scelerat setos de sînge, un...

— Tu chiar ai înnebunit de tot, Peter ? a ridicat tonul Larkin.

— Nu, n-am înnebunit. Uitați-vă și voi la Dumnezeu, urla acum Peter Marlowe cu obrazul schimonosit de ură. Nu e-n El decît răutate... dacă există într-adevăr un Dumnezeu. Amintiți-vă de toate vărsările de sînge comise în numele Domnului ! i-a strigat el în față lui Donovan. De

inchiziție îți mai amintești ? Mii și mii de oameni arși pe rug și uciși în chinuri în numele Lui ! De sadicii catolici, nu de alții ! Și nici nu mai vrem să ne gîndim la milioanele de azteci, de incași, de indieni nefericiți... La protestanții care i-au ars și i-au sfîrtecat pe catolici, iar catolicii pe evrei și pe mahomedani, și iar pe evrei, pe mormoni *, pe quakeri ** și cine mai știe pe cine, într-o nesfîrșită baie de sînge... Ucide, torturează, dă foc ! Atîta vreme cît invoci numele lui Dumnezeu, ai tot dreptul s-o faci. Cîtă fățărnicie ! Așa că să nu-mi vorbești mie de credință ! Nu înseamnă nimic !

— Și totuși te încrezi în Împărat, a spus încet părintele Donovan.

— Bănuiesc acum c-ai să-mi spui că el e unealta lui Dumnezeu ?

— S-ar putea să fie. Eu nu sînt vrednic să știu.

— Am să-i comunic chestia asta, a rîs isteric Peter Marlowe. Are să se tăvălească de rîs !

— Ascultă, Marlowe ! s-a ridicat în picioare Larkin, tremurînd de indignare. Ori îți ceri scuze imediat, ori pleci de-aici !

— Nu-ți fie teamă, „domnule" colonel ! i-a întors-o Peter Marlowe. Plec ! s-a ridicat plin de ură față de ei, dar mai ales față de sine însuși. Ascultă, părinte, ești caraghios ! Și fustele astea sînt un caraghioslîc. Amîndoi sînteți niște bancuri proaste : dumneata și cu Dumnezeu. Și nu-L slujești pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este una cu diavolul. Ești slujitorul Necuratului !

---

* Sectă derivată din creștinism, fondată în Statele Unite de Joseph Smith la 1830.

** Sectă neoprotestantă, fondată în Anglia de George Fox pe la 1650.

A luat o mînă de cărţi de pe masă, i le-a aruncat în faţă părintelui Donovan şi s-a năpustit ca un apucat afară, în noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-o fi căşunat lui Peter ? a spart după un timp Mac tăcerea îngheţată.

— Pentru numele Lui..., a murmurat plin de milă părintele Donovan. Peter are cangrenă. Trebuie să-i amputeze astăzi braţul, altfel moare. Aţi putut vedea şi voi dîrele acelea roşii, mai sus de cot.

— Cum ? !

Larkin a rămas împietrit, cu ochii la Mac. Apoi s-au sculat amîndoi deodată şi au pornit în grabă spre uşă. Părintele Donovan i-a chemat înapoi din prag.

— Staţi ! Voi tot nu puteţi face nimic.

— La naiba, trebuie să găsim ceva..., s-a oprit în loc Larkin. Sărmanul băiat... şi eu care-am crezut... săracul de el...

— N-avem nimic de făcut, decît să aşteptăm. Decît să ne păstrăm credinţa şi să ne rugăm. Poate că-l ajută Împăratul, dacă poate, a adăugat ostenit părintele Donovan. Împăratul este singurul om care ar putea face ceva.

Peter Marlowe a intrat clătinîndu-se în baraca americanilor.

— Mă duc acuma după bani, a mormăit el către King.

— Eşti nebun ? E prea multă lume pe-afară.

— Să-i ia dracul pe toţi ! i-a răspuns supărat Peter Marlowe. Vrei banii sau nu-i mai vrei ?

— Ia loc. Stai jos !

King l-a silit să se aşeze pe marginea patului, i-a dat o ţigară, l-a îndemnat să bea o gură de cafea, iar în tot tim-

pul acesta își spunea „Doamne, cîte trebuie să pătimească omul ca să scoată un cîștig !" I-a explicat cu răbdare lui Peter Marlowe că trebuie să aibă mintea trează, că totul va fi în ordine, că treaba cu doctoriile e ca și rezolvată... După vreo oră Peter Marlowe era ceva mai calm, cel puțin vorbea coerent. Dar King își dădea seama că a pierdut contactul cu el. Îl vedea că dă din cap din cînd în cînd, dar în adîncul ființei știa că Peter Marlowe e dincolo de puterea lui de pătrundere, iar dacă e dincolo de el înseamnă că e dincolo de oricine.

— Acum e timpul, nu ? a întrebat Peter Marlowe aproape orb de suferință, conștient că, dacă nu se ridică în clipa aceea, n-o să mai poată porni niciodată.

Împăratul știa că e încă prea devreme ca să poată ieși din lagăr în siguranță, dar își dădea seama și că nu-l mai poate ține în baracă. S-a hotărît brusc, a trimis oameni de pază în toate direcțiile. În cîteva minute toată zona era supravegheată. Max îl pîndea pe Grey, care era la el în baracă, în pat. Byron Jones III îl pîndea pe Timsen. Iar Timsen era în latura dinspre nord, lîngă poartă, aștepta să-i vină medicamentele comandate ; băieții lui Timsen, altă sursă de pericol, patrulau fără încetare în tot perimetrul lagărului, căutînd cu disperare să pună mîna pe cei care le-au răpit inelul.

Împăratul și Tex l-au urmărit din ochi pe Peter Marlowe cum iese din baracă, pășind ca un strigoi, cum trece de potecă și o ia spre șanțul de scurgere. S-a clătinat pe margine, a pășit peste el și s-a îndreptat cu pas șovăit drept spre rețeaua de sîrmă ghimpată.

— Maica Ta, Doamne, a suspinat Tex. Nu pot să mă uit !

— Nici eu, l-a îngînat Împăratul.

Cu mintea împăienjenită de durere, bîjbîind ca prin ceață, Peter Marlowe se chinuia să-și concentreze privirea asupra rețelei de sîrmă ghimpată. Se ruga acum să-l lovească un glonte. Suferința era mai presus de închipuire, mai mult decît poate să îndure un om. Dar glontele nu venea, așa că a pășit mai departe, fără să se aplece, fără să se ferească. S-a împleticit chiar în preajma gardului, s-a ținut de sîrmă ca să-și recapete echilibrul. Cînd a dat să se aplece ca să treacă printre sîrme, a gemut încetișor și s-a prăbușit cu capul înainte, cufundîndu-se în smîrcurile infernului.

Împăratul și Tex au venit în fugă pînă la gard și l-au tîrît spre potecă, în afara zonei interzise.

— Ce-a pățit ? i-a întrebat cineva din întuneric.

— Cred că s-a țăcănit la cap, o fi de la soare, i-a răspuns Împăratul. Hai, Tex, să-l ducem în baracă.

L-au cărat pe brațe pînă la baracă, l-au culcat în patul lui King. Pe urmă Tex a plecat în grabă să retragă santinelele și situația din baracă a revenit la normal. Cu un singur om de pază afară.

Peter Marlowe zăcea în nesimțire, gemea, bîiguia ceva în delir. După un timp și-a revenit din leșin. A strigat ceva și a încercat să se dea jos din pat, dar n-a mai avut putere.

— Ia asta, i-a spus grijuliu King, dîndu-i să înghită patru aspirine. Stai liniștit, îndată o să-ți fie mai bine.

Îi tremurau și lui mîinile cînd i-a dat să bea apă. „Fir-ar mama lui a dracului, se zbuciuma el acum în gînd, dacă Timsen nu se arată în seara asta cu doctoriile, atunci Peter n-o mai scoate la capăt, iar dacă se prăpădește, eu cum naiba mai găsesc banii ăia ? Fir-ar să fie !"

Cînd Timsen a venit, în sfîrșit, Împăratul era cu nervii la pămînt.

— Salut, camarade !

Timsen era şi el iritat. Stătuse de pază lîngă poarta principală ca să-i asigure acoperirea celui mai bun prieten al lui pînă ce acesta a trecut prin sîrma ghimpată şi s-a furişat pînă în căsuţa doctorului japonez, care era la doar cincizeci de yarzi şi nu prea departe de biroul lui Yoshima, dar şi mai aproape de corpul de gardă, destul să pună la grea încercare nervii cei mai tari. Dar australianul izbutise să se strecoare nevăzut înăuntru şi iar afară, iar Timsen, cu toate că ştia bine că nu-i pe lume hoţ mai iscusit decît un australian pornit să-şi scoată un ce cîştig, chiar şi aşa tot l-au trecut toate năduşelile pînă cînd omul a venit cu bine înapoi în lagăr.

— Unde facem treaba ? a întrebat el grăbit.

— Aici.

— Bine. Pune nişte oameni de pază, să fim siguri.

— Unde e sanitarul ?

— Eu sînt primul, i-a răspuns prudent Timsen. Steven n-a putut să vină acum. Data viitoare vine el.

— Eşti sigur că te pricepi ?

— Mai bine fă dracului niţică lumină ! s-a răstit la el Timsen. Sigur că mă pricep. Ai pus nişte apă la fiert ?

— Nu.

— Atunci pune-o naibii să fiarbă ! Voi, yankeii, chiar de nimic nu sînteţi în stare ?

— Ia mai tacă-ţi fleanca !

Împăratul i-a făcut semn lui Tex, acesta a pus o gamelă cu apă pe reşou. Timsen a desfăcut trusa chirurgicală, a întins pe masă un prosopel.

— Dracu' să mă ia, s-a minunat Tex. În viaţa mea n-am văzut un lucru atît de curat. E aproape albastru de alb ce e !

Timsen a scuipat printre dinţi, s-a spălat îndelung pe mîini folosind un săpun neînceput, a pus la fiert seringa şi celelalte instrumente. Pe urmă s-a aplecat deasupra lui Peter Marlowe, l-a lovit uşor, de cîteva ori, cu palma peste faţă.

— Hei, camarade !

— Da, a îngăimat abia auzit Peter Marowe.

— Acum am să-ţi curăţ rana, bine ?

Peter Marlowe a încercat să se concentreze.

— Cum ?

— Îţi fac injecţie cu antitoxină...

— Trebuie să mă duc la infirmerie, a bîiguit ca un beţiv Peter Marlowe. Am venit să... să-mi tăiaţi mîna... Cînd vă spun că...

Şi-a pierdut iar cunoştinţa.

— Poate-i mai bine aşa, a spus Timsen.

După ce s-a răcit seringa sterilă, Timsen i-a făcut o injecţie cu morfină.

— Trebuie să mă ajuţi, s-a întors el brusc spre Împărat. Măcar vezi dracului să nu-mi intre sudoarea în ochi !

Supus, Împăratul s-a dus să ia un prosop curat.

Timsen a aşteptat să-şi facă injecţia efectul, apoi a dat jos repede pansamentul vechi şi a dezgolit rana.

— Doamne Dumnezeule !

Toată zona rănii era tare umflată, cu o tentă vînătă, verzuie pe alocuri.

— Mă tem că-i prea tîrziu, a suspinat Timsen.

— Nu mă mai mir deloc, a spus Împăratul, că amărîtul a luat-o razna de tot.

Strîngînd din dinţi, Timsen a îndepărtat cu grijă porţiunile de piele putredă de la suprafaţă, a curăţat plaga în profunzime, a spălat-o cît a putut de bine. Pe urmă a presărat praf de sulfonamidă peste carnea vie, i-a aplicat un pansament strîns. După ce a terminat, s-a îndreptat de şale şi a oftat adînc.

— Mi-a înţepenit spinarea de tot ! a declarat el satisfăcut, s-a uitat lung la bandajul imaculat, apoi i-a spus Împăratului : Ai o bucată de cîrpă ?

Împăratul a luat din cui o cămaşă, i-a întins-o. Timsen a rupt o mînecă, a făcut-o fîşii pe care le-a înfăşurat pe deasupra pansamentului proaspăt.

— Asta pentru ce dracu' o mai faci ? l-a întrebat năucit Împăratul.

— Camuflaj, l-a lămurit Timsen. Sau îţi închipui că ar putea să se plimbe prin lagăr cu un bandaj nou şi frumuşel la mînă şi să nu-l întrebe vreun doctor curios sau, şi mai rău, vreun poliţai de unde naiba a făcut rost de el ?

— A, da, acum înţeleg.

— Bun, înseamnă că faci progrese !

Împăratul s-a făcut că nu bagă în seamă înţepătura. Îi venea şi acum rău de la stomac gîndindu-se la cum arăta mîna lui Peter Marlowe şi la cum mirosea, la tot sîngele ăla şi la pansamentul năclăit de puroi de pe podea.

— Hei, Tex, aruncă dracului împuţiciunea aia.

— Cine, eu ? De ce să...

— Am spus s-o arunci !

Tex a luat cu scîrbă bandajul de jos, a ieşit cu el afară. A făcut o gropiţă cu vîrful piciorului în pămîntul moale, l-a îngropat şi abia atunci i s-a făcut rău. Cînd s-a întors în baracă a spus doar atît :

— Slavă Domnului că nu trebuie să fac asta în fiecare zi.

Cu degetele tremurînde, Timsen a umplut iar seringa, s-a plecat asupra braţului lui Peter Marlowe.

— Trebuie să mă urmăreşti cum fac. Uită-te, ce mama dracului faci tu acolo ! a mîrîit el, văzîndu-l pe Împărat că întoarce capul. Dacă nu vine Steven, s-ar putea să trebuiască să i-o faci tu. Se injectează intravenos, corect ? Întîi dibuieşti vîna. Pe urmă înfigi acul în ea şi-l tragi doar un pic înapoi, cît să intre un firişor de sînge în seringă. Ai văzut ? Atunci eşti sigur că acul a prins vîna. Cînd te-ai asigurat, începi uşurel să împingi antitoxina înăuntru. Dar nu te grăbeşti ! Cam trei minute pentru un centimetru cub.

Împăratul s-a uitat îngreţoşat pînă ce Timsen a tras acul afară şi a apăsat o bucăţică de vată pe locul înţepăturii.

— La naiba, a mormăit Împăratul. Niciodată n-am să fiu în stare.

— Dacă vrei să moară, n-ai decît ! i-a tăiat-o scurt Timsen ; era şi el năduşit tot, îi era greaţă. Şi cînd te gîndeşti că taică-meu vroia să mă fac doctor ! a exclamat el, apoi l-a împins brusc pe King la o parte şi s-a aplecat peste marginea ferestrei, cuprins de o criză violentă de vomă. Fă-mi şi mie o cafea. Merit, nu ?

Peter Marlowe s-a mişcat în pat, doar pe jumătate treaz.

— Ai să te faci bine, camarade. Înţelegi ce-ţi spun eu ? i-a spus Timsen cu blîndeţe.

Lui Peter Marlowe încă nu-i revenise vederea ; a dat din cap că da, înţelege şi a ridicat braţul. Cîteva clipe s-a uitat la el neîncrezător, pe urmă a gîngăvit buimac :

— Ce-i... ce s-a-ntîmplat ? Văd că... mai e... îl mai am !

— Sigur că-l mai ai, i-a spus mîndru King. Te-am doctoricit noi. Antitoxină... tot tacîmul. Eu şi cu Timsen !

Peter Marlowe a rămas cu ochii la el, mişca din buze, dar nu putea scoate nici un cuvînt. Abia într-un tîrziu a izbutit să şoptească

— Îl mai am... încă.

Şi-a folosit mîna dreaptă ca să pipăie braţul care nu mai trebuia să fie acolo, dar era. Şi cînd s-a convins că nu visează, s-a lăsat pe spate, lac de sudoare, şi a izbucnit în plîns. Cîteva minute mai tîrziu a adormit.

— Auzi, sărmanul fraier, a spus Timsen. Probabil că s-a crezut pe masa de operaţie.

— Acum cît timp nu-şi revine-n simţiri ?

— Cam încă două ceasuri. Ascultă, trebuie să i se facă o injecţie la fiecare şase ore pînă ies toate toxinele din el. Asta face în total cam patruzeci şi opt de ore. În fiecare zi trebuie schimbat pansamentul. Şi altă sulfonamidă de fiecare dată. Dar asta trebuie să ţii minte în primul rînd injecţiile să fie făcute la fix ! Şi să nu te mire dacă varsă tot ce are-n el. Are să aibă sigur o reacţie. Cam rea. Prima doză i-am dat-o cam mărişoară.

— Crezi că se face bine ?

— La asta îţi dau răspunsul peste zece zile.

Timsen şi-a strîns trusa la loc, a făcut separat un pacheţel cu prosopul, săpunul, seringa, antitoxina şi praful de sulfonamidă.

— Acum hai să facem socotelile, bine ?

Împăratul a scos pachetul de ţigări pe care i-l dăduse Shagata.

— O ţigară ?

— Mersi.

După ce şi-au aprins ţigările, Împăratul a spus pe un ton neutru :

— Putem face plata cînd încheiem afacerea cu diamantul.

— A, nu, camarade. Eu cînd livrez marfa, primesc şi banii. N-are nimic una cu alta, i-a răspuns rece Timsen.

— Nu-i nici un necaz dacă mai aştepţi o zi sau două.

— Ai bani destui şi încă-n plus numai din cîştigul tău..., s-a oprit el scurt din vorbă, dîndu-şi seama deodată care este adevărul. Oho-ho ! a rîs el vesel, făcînd cu degetul spre Peter Marlowe. N-ai banii pînă nu ţi-i aduce camaradul, aşa-i?

Împăratul şi-a scos ceasul de la mînă.

— Dacă vrei, poţi să-l păstrezi drept garanţie.

— A, nu, camarade, am toată încrederea. Ei bine, s-a uitat el la Peter Marlowe, s-ar părea că multe depind de tine, băiete.

Cînd s-a întors iar spre Împărat avea în ochi o lucire poznaşă.

— Asta mai îmi dă şi mie ceva timp, nu ?

— Cum adică ? a întrebat nevinovat King.

— Hai, las-o moartă, camarade. Ştii doar că mi s-a furat inelul. În tot lagărul tu eşti singurul care poate să mijlocească vînzarea. Dacă aş fi putut eu, crezi că te mai băgam în afacere ? i-a zîmbit Timsen ca un îngeraş. Aşa că asta îmi dă şi mie timp să găsesc hoţul, corect ? Fără bani nu-l lasă el din mînă, aşa-i ? Nu-i dai banii, nu-ţi dă marfa.

Timsen a mai stat puţin pe gînduri, apoi a spus într-o doară :

— Sigur, ai putea să mă anunţi cînd vine ticălosul ăla să ţi-l ofere... În definitiv, îmi aparţine, nu ?

— Corect, a confirmat Împăratul, la fel de zîmbitor.

— Dar n-ai s-o faci, a oftat Timsen. Ce mai adunătură de tîlhari ordinari !

S-a aplecat iar spre Peter Marlowe, i-a luat pulsul.

— Hm, a făcut el meditativ. Pulsul i-a mai crescut.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Tim.

— Pentru nimic, camarade. Am și eu interesul să trăiască puștanul ăsta, nu ? Și am de gînd să-l păzesc precum ochii din cap. Corect ?

A mai rîs o dată și s-a dus.

Împăratul se simțea sleit de puteri. După ce și-a mai făcut o cafea s-a simțit ceva mai bine, și-a pus picioarele pe alt scaun și a ațipit.

Parcă l-a scuturat cineva ; s-a trezit brusc, s-a uitat spre pat. Peter Marlowe era cu ochii deschiși, îl privea.

— Hello, a spus cu glas slab Peter Marlowe.

— Cum te simți ?

King s-a ridicat să-și dezmorțească oasele, a venit mai aproape.

— Sinistru. Îmi vine să vărs tot timpul. Știi acum... nici n-am cuvinte să...

King a aprins ultima țigară din pachetul de „Kooa", i-a pus-o între buze.

— O meriți, prietene.

Cînd Peter Marlowe a mai prins ceva puteri, King i-a povestit despre tratament și despre ce mai trebuie făcut.

— Singurul loc potrivit ar fi bungalovul colonelului. Mac ar putea să mă trezească și să mă ajute să ajung pînă acolo de la baracă. În restul timpului am să stau în culcușul meu.

S-a făcut deodată verde la față. King i-a ținut ligheanul.

— Cred că-i mai bine să mi-l laşi pe-aproape. Iartă-mă, dar... O, Doamne ! a făcut îngrozit Peter Marlowe, amintindu-şi. Banii ! I-am adus ?

— Nu. Ai căzut lat de partea asta a gardului.

— Mi-e frică, zău, că în noaptea asta n-am să fiu în stare.

— Nu-i nici o grabă, Peter. Cînd ai să te simţi mai bine. N-are rost să rişti aiurea.

— Asta nu-ţi încurcă rosturile ?

— Nu. Nu-ţi face tu griji din cauza asta.

Lui Peter Marlowe iar i s-a făcut rău ; cînd şi-a mai revenit arăta total răvăşit.

— Caraghios lucru, a spus el, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji. Am avut un vis ciudat. Se făcea că m-am ciondănit groaznic cu Mac, colonelul şi moş Donovan. Zău că mă bucur că n-a fost decît un vis, a şoptit el, incercînd să se ridice sprijinindu-se în braţul cel bun, dar n-a izbutit, a căzut la loc. Vrei să mă ajuţi să mă scol de-aici ?

— Ai tot timpul. De abia s-a dat stingerea.

— Camarade ! s-a auzit de afară.

Împăratul a sărit la fereastră, încercînd să pătrundă întunericul cu privirea. Abia a desluşit, lipit de perete, conturul neclar al omului-nevăstuică.

— Mai repede. Am piatra la mine.

— Trebuie să mai aştepţi, i-a spus Împăratul. Nu-ţi pot da banii decît peste două zile.

— Aşa ? Vrei să mă duci cu...

— Ascultă, stîrpitură, dacă vrei să mai aştepţi două zile, minunat ! Dacă nu, du-te dracului !

— Bine atunci, două zile.

A mai tras o înjurătură murdară şi s-a topit în noapte.

Împăratul a ascultat cum se îndepărtează zgomotul paşilor iar după cîteva clipe a auzit alţi paşi pornind repede în urmărire. Apoi linişte, întreruptă doar de ţîrîitul greierilor.

— Ce-a fost acolo ? a întrebat Peter Marlowe.

— Nimic.

Împăratul se întreba însă în sinea lui dacă omul a reuşit să scape. Ştia bine că, orice s-ar întîmpla, diamantul tot va ajunge în mîna lui. Atîta vreme cit el are banii.

22

Timp de două zile Peter Marlowe s-a zbătut între viaţă şi moarte. Dar vroia să trăiască. Şi a rămas în viaţă.

— Peter !

Era Mac, venise să-l trezească.

— Tu erai, Mac ?

— E timpul.

Mac l-a ajutat să se dea jos din pat, au şontîcăit amîndoi pînă la trepte, le-au coborît cu greu, tînărul sprijinit de bătrîn, şi au pornit încet mai departe prin întuneric spre bungalov.

Steven era deja acolo, îi aştepta. Peter Marlowe s-a întins în patul lui Larkin, s-a pregătit să îndure iar chinul injecţiei. A trebuit să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Steven era priceput şi atent, dar acul era prea tocit.

— Gata-a, a rostit Steven cu glas cîntat. Acum să-ţi luăm temperatura.

I-a pus termometrul, apoi a desfăcut pansamentul şi s-a uitat la rană. Nu mai era atît de umflată ca înainte, culoarea vînătă-verzuie dispăruse, pa toată suprafaţa plăgii se formase o coajă subţire. Steven a mai presărat un praf de sulfonamidă peste rană.

— Foarte bine, bravo.

Steven era mulţumit de reuşita tratamentului, dar în restul zilei n-avusese decît necazuri. „Ah, sergentul Flaherty, şi-a zis, ce om nespălat şi rău la suflet ! Ştie că nu pot suferi corvoada asta şi tot mă pune s-o fac, de fiecare dată."

— Nasol ! a spus el cu glas tare, fără să-şi dea seama.

— Ce anume ?

Toţi trei, Mac, Larkin şi Peter Marlowe, s-au întors îngrijoraţi spre el.

— Spui că nu-i în regulă cu mîna ? a întrebat Peter Marlowe cu voce spartă.

— A, ba da, dragă. Mă gîndeam la altceva. Acum ia să-ţi vedem temperatura..., a spus Steven, i-a scos termometrul şi i-a zîmbit lui Peter Marlowe după ce l-a citit. Normală. Doar cu o gradaţie peste normal adică, dar asta chiar că nu contează. Ai avut noroc, mare noroc, a adăugat el, arătîndu-i sticluţa goală. S-a terminat, ţi-am făcut ultima injecţie.

Apoi Steven i-a luat pulsul.

— Foarte bine, a decretat el, pe urmă s-a uitat la Mac. N-aveţi un prosop ?

Mac i-a adus prosopul, Steven l-a împăturit frumos, l-a stropit cu apă rece şi l-a pus în chip de compresă pe fruntea lui Peter Marlowe.

— Am mai găsit la noi hapurile astea, a spus el sfios, întinzîndu-i două aspirine. Îţi mai alină durerea, dragă. Acum trebuie să te odihneşti un timp.

S-a ridicat, şi-a netezit sarongul pe coapse, apoi s-a întors spre Mac.

— Eu nu mai am nimic de făcut. Este foarte slăbit. Ar trebui să-i daţi o supă, ceva... Şi ouă, cît se poate de multe. Să aveţi grijă de el, a spus rugător Steven, uitîndu-se iar la obrazul supt al lui Peter Marlowe. Trebuie să fi pierdut vreo cincisprezece livre în ultimele două zile, periculos de mult la greutatea lui, săracul băiat. Abia dacă mai are cincizeci de kilograme, ceea ce, pentru înălţimea lui, e cam puţin.

— Aş vrea... ă-ă, vrem să-ţi mulţumim Steven, a spus puţin cam ursuz Larkin. Îţi sîntem recunoscători pentru ce ai făcut. Sigur, îţi dai şi tu seama că...

— Mă bucur întotdeauna dacă pot fi de folos cu ceva, i-a surîs Steven, aranjîndu-şi o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte.

Mac i-a aruncat o privire scurtă lui Larkin.

— Dacă tu crezi, Steven, că am putea face ceva pentru tine, totul e să ne spui.

— Sînteţi foarte amabil. Amîndoi sînteţi atît de... amabili, a spus sfios Steven, admirîndu-l pe colonel, sporindu-le amîndurora starea de jenă, jucîndu-se cu amuleta-iconiţă a sfîntului Cristofor pe care o purta la gît. Dacă aţi putea găsi pe cineva care să facă de corvoadă la latrine mîine în locul meu, atunci... aş face orice... Chiar orice. Nu pot să suport mirosul... şi gîndacii. Mă dezgustă. Credeţi că s-ar putea ?

— Bine, Steven, a spus acru Larkin.

— Ne vedem mîine la prima oră, a mormăit Mac, dîndu-se la o parte din calea lui Steven.

Larkin n-a izbutit să se ferească îndeajuns de repede şi Steven a apucat să-l cuprindă uşor, din mers, pe după talie.

— Noapte bună, dragii mei. Sînteţi amîndoi foarte amabili cu Steven.

După ce s-a îndepărtat, Larkin l-a fulgerat cu privirea pe Mac.

— Dacă scoţi o vorbă, să ştii că-ţi rup urechile !

— Hai, omule, nu te ambala prea tare. În orice caz, mi-ai lăsat impresia că-ţi cam place, a chicotit Mac, făcîndu-i cu ochiul lui Peter Marlowe, care urmărise amuzat toată scena. Ce zici, Peter ?

— Cred că amîndoi sînteţi nişte stricaţi, vă gîndiţi numai la prostii, a zîmbit chinuit Peter Marlowe. Ştiaţi că e bine plătit şi totuşi v-aţi oferit amîndoi serviciile, l-aţi băgat în ispită. Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu ce-o fi văzut el la nişte boşorogi ca voi.

— Aha ! s-a întors Mac, rîzînd, spre Larkin. Vezi că s-a mai întremat băiatul ăsta. Acum îşi permite să ne şi ia peste picior. Nu mai e... Cum e vorba aia a Împăratului ? A... da, „cu sufletu-n batistă".

— Cîte zile au trecut de la prima injecţie, două sau trei ? a întrebat Peter Marlowe.

— Două zile.

„Două zile ? Mie mi s-au părut doi ani, şi-a zis în gînd Peter Marlowe. Dar mîine am să fiu destul de zdravăn ca să aduc banii."

În seara aceea, după ce s-a făcut apelul, a venit şi părintele Donovan la o partidă de bridge. Cînd Peter Marlowe le-a povestit cum visase că s-a încăierat cu ei, au rîs toţi cu poftă.

— Ehei, băiete, a spus Mac, vezi ce feste poate să-ţi joace mintea cînd ai febră mare...

— Da, i-a surîs blînd părintele Donovan lui Peter Marlowe. Mă bucur că ţi s-a dres mîna, Peter.

Peter Marlowe a zîmbit şi el.

— Nu sînt prea multe lucruri despre care să nu ştiţi, aşa-i ?

— Nu sînt prea multe lucruri despre care El să nu ştie, a rostit grav Donovan, împăcat cu el însuşi. Sîntem în mîini bune, a adăugat el, apoi a rîs scurt Chiar şi voi trei !

— Ei, o fi şi asta ceva, a chicotit Mac. Mă tem însă că pentru colonel nu mai e speranţă, e irecuperabil !

După ce s-a sfîrşit partida şi după ce a plecat şi Donovan, Mac i-a făcut semn lui Larkin.

— Mergi de stai de pază. Ascultăm ştirile, pe urmă ne ducem la culcare.

Larkin a ieşit să pîndească drumul, iar Peter Marlowe s-a aşezat pe verandă ; trebuia să facă un efort pentru a-şi ţine atenţia trează. Două zile ! Cîteva înţepături de ac şi acum era bine, cu mîna întreagă. Ciudate zile, zile de coşmar, dar au trecut şi totul e ca înainte.

Ştirile au fost extraordinar de bune şi s-au culcat bine dispuşi. Somnul le-a fost fără vise, liniştit.

La răsăritul soarelui Mac s-a dus la coteţe şi a găsit trei ouă. Le-a adus acasă, a gătit o omletă în care a pus un

pic de orez pus deoparte din porțiile de ieri și a parfumat-o cu un cățel de usturoi.

A dus-o apoi triumfător pînă la baraca lui Peter Marlowe. I-a trezit și a stat pe capul lui pînă a mîncat tot.

Pe neașteptate, Spence a dat buzna în baracă.

— Hei, fraților ! a strigat. A venit poșta în lagăr !

Lui Mac i s-a tăiat răsuflarea. „O, Doamne, măcar una să fie și pentru mine !"

Dar Mac n-a primit nici o scrisoare.

Erau în total patruzeci și trei de scrisori pentru zece mii de prizonieri. Japonezii aduseseră poșta în lagăr de numai două ori în decurs de trei ani. Doar cîteva scrisori. Și încă în trei rînduri prizonierilor li s-a permis să scrie cîte o carte poștală de douăzeci și cinci de cuvinte. Însă nimeni nu știa dacă acestea au fost expediate vreodată.

Printre cei care au primit scrisoare s-a aflat și Larkin. Prima de cînd era acolo.

Scrisoarea era datată 2 aprilie 1945. Veche de patru luni. Vechimea celorlalte scrisori varia între trei săptămîni și mai bine de doi ani.

Larkin a citit și a recitit scrisoarea. Pe urmă s-au așezat cu toții pe terasa bungalovului, el, Mac, Peter Marlowe și Împăratul, și le-a citit-o și lor.

— „Iubitule, aceasta este scrisoarea numărul 205. Sînt sănătoasă, Jeannie e și ea bine, mama a venit să stea cu noi și locuim tot acolo, unde am stat întotdeauna. N-am mai avut știri de la tine după scrisoarea din 1 februarie 1942 pe care ne-ai trimis-o din Singapore. Dar știm și așa că ești sănătos și te simți bine și ne rugăm să te întorci cît mai repede. Toate scrisorile le-am început cam la fel, așa că, dacă ai mai citit cele de mai sus, te rog să mă ierți.

Dar mi-e greu să nu știu dacă scrisoarea asta va ajunge la tine, dacă ți-a ajuns vreuna dintre cele trimise mai înainte. Iar uneori mi-e dor de tine mai mult decît pot să îndur. Astăzi mă simt cam tristă, nu știu nici eu de ce, dar așa mă simt eu. N-aș vrea să te amărăsc, ba tocmai aș fi vrut să-ți spun tot felul de lucruri minunate. Poate că m-am întristat din cauza doamnei Gurble. Ea a primit ieri o carte poștală, iar eu nu. Probabil că sînt cam egoistă. Dar așa sînt eu. În orice caz, să-i spui neapărat lui Vic Gurble că nevastă-sa, Sarah, a primit o carte poștală cu data de 6 ianuarie 1943. E sănătoasă și au un băiețel tare frumos. Sarah e atît de fericită că a primit vești de la el ! A, da, toate nevestele celor din regiment sînt bine-sănătoase. Mama lui Timsen e o comoară. Și nu uita să-i transmiți salutări lui Tom Masters. M-am întîlnit aseară cu soția lui. E și ea bine și cîștigă o grămadă de parale pentru el. Acum a deschis altă prăvălie. Da, m-am mai întîlnit și cu Elizabeth Ford, Mary Vickers..."

Larkin a ridicat ochii de pe scrisoare.

— Mai departe înșiră vreo duzină de neveste. Numai că bărbații lor sînt morți. Toți. Singurul care mai trăiește e Timsen.

— Citește mai departe, băiete, a spus repede Mac, dureros de conștient de chinul din ochii lui Larkin.

— „Azi e tare cald, a continuat Larkin, stau pe terasă, iar Jeannie se joacă în grădină ; cred că la sfîrșitul săptămînii am să mă duc la cabană, în Munții Albaștri. Ți-aș scrie și despre ce mai e nou, dar nu e voie. O, Doamne, cum e posibil să scrii în vid ? Eu de unde să știu ? Unde ești, iubirea mea, pentru numele lui Cristos, unde ești ?

N-am să mai scriu. Termin aici scrisoarea şi n-o mai trimit... iubirea mea, mă rog pentru tine, roagă-te şi tu pentru mine. Roagă-te pentru mine, te rog, roagă-te pentru mine..." N-are semnătură, a spus Larkin după o pauză, iar adresa e scrisă de maică-mea. Ce părere aveţi ?

— Ei, ştii cum sînt femeile, a spus Mac. Probabil că a pus-o într-un sertar, maică-ta a găsit-o şi a dat-o la poştă, fără s-o citească, fără să o întrebe pe ea. Maică-mea aşa ar fi făcut. E mai mult ca sigur că Betty a uitat de scrisoare ziua următoare, cînd s-a simţit mai bine, a scris alta.

— Dar ce vrea să spună cu „roagă-te pentru mine" ? a întrebat Larkin. Ştie că doar asta fac în fiecare zi. Ce se întîmplă acolo ? Pentru numele lui Cristos, o fi bolnavă, ce altceva poate fi ?

— N-are rost să te îngrijorezi, colonele, a spus Peter Marlowe.

— Ce ştii tu cum stau lucrurile ? s-a zborşit la el Larkin. Cum naiba aş putea să nu-mi fac griji ?

— Ei bine, cel puţin ştii că e sănătoasă, la fel şi fetiţa, a izbucnit acum şi Mac, răscolit de dor. Mulţumeşte Cerului c-ai avut norocul ăsta ! Noi n-am primit scrisoare ! Nici unul dintre noi ! Norocul tău !

Şi a dat să iasă, furios.

— Iartă-mă, Mac ! a alergat după el Larkin, l-a tras de mînă înapoi. Îmi pare rău. Ştii, numai faptul că după atîta timp...

— Ei, băiete, tu n-ai spus nimica rău. Eu sînt de vină. Eu sînt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Mi s-a întunecat mintea de invidie. Urăsc scrisorile astea !

— Asta mai poţi s-o spui o dată, s-a pronunţat Împăratul. Destul ca să scoată omul din minţi. Cei care le

primesc își pierd minţile, cei care nu le primesc își pierd și ei minţile. Numai necazuri.

Se însera. Abia se împărţise masa de seară. Toată baraca americană era în păr.

Kurt a scuipat într-o parte și a pus jos ligheanul.

— Nouă bucăţi. Mi-am oprit una. Partea mea, zece la sută.

A mai scuipat o dată și a plecat.

Au rămas toţi cu ochii la lighean.

— Cred că iar mi se face rău de la stomac, a spus Peter Marlowe.

— Nu mă miră, l-a îngînat Împăratul.

— Nu știu cum vă e vouă, a înghiţit în sec Max. Parc-ar fi niște pulpiţe de iepure de casă. Ceva mai mici, ce-i drept, dar seamănă.

— Vrei să încerci ? l-a întrebat Împăratul.

— La naiba, nu ! Am spus doar că seamănă. Pot să am și eu o părere, nu ?

— Pe cinstea mea, a zis Timsen. N-am crezut niciodată c-o să putem să și vindem așa ceva.

— Dacă n-aș ști că..., s-a oprit din vorbă Tex. Am o foame-n mine... Și n-am mai văzut atîta carne de cînd cu cîinele ăla...

— Ce cîine ? a întrebat bănuitor Max.

— Ei, ce naiba, ă-ă... ăla de acum un an și ceva. Știi tu, ă-ă... parcă prin patru'ș trei.

— A-a...

— Fir-ar al naibii ! a exclamat Împăratul, vrăjit la vederea ligheanului plin. N-arată rău. Și miroase normal...

a mai adăugat el, aplecîndu-se să adulmece carnea, dar fără a-şi apropia prea mult nasul de ea.

— Numai că nu-i ce pare, l-a întrerupt acru Byron Jones III. E carne de şobolan.

Împăratul s-a tras repede înapoi.

— Cine dracului te-a pus să spui asta, păcătosule !

Au izbucnit cu toţii în rîs.

— Dar chiar e şobolan, ce mama dracului ! Aşa cum te lingeai tu pe bot adineaori, ni se făcuse foame la toţi !

Peter Marlowe a ales cu grijă o pulpiţă, a înfăşurat-o într-o frunză de bananier.

— De una am nevoie şi eu, a anunţat el şi s-a întors la baraca lui.

Cînd a ajuns acolo, i-a şoptit lui Ewart :

— S-ar putea să mîncăm foarte bine diseară.

— Ce ?

— Nu-ţi spun. Ceva mai deosebit.

Peter Marlowe ştia că Drinkwater trage cu urechea ; s-a uitat pe furiş în dreapta şi-n stînga, a ascuns pachețelul din frunză de bananier în fundul raftului, apoi i-a spus lui Ewart

— Mă întorc imediat.

Cînd s-a întors, după o jumătate de oră, foaia de bananier nu mai era acolo ; Drinkwater era şi el lipsă.

— Ai ieşit cumva din baracă ? l-a întrebat Peter Marlowe pe Ewart.

— Numai pentru cîteva clipe. M-a rugat Drinkwater să-i aduc nişte apă. Spunea că nu se simte prea bine.

În acel moment pe Peter Marlowe l-au apucat istericalele, toţi cei din baracă au fost convinşi că s-a ţicnit la cap. S-a oprit din rîs numai după ce Mike l-a scuturat zdravăn.

— Iartă-mă, mi-am amintit de ceva foarte nostim, a îngăimat Peter Marlowe, ştergîndu-şi lacrimile.

După ce a revenit Drinkwater, Peter Marlowe s-a prefăcut groaznic de îngrijorat că i-a dispărut nu ştiu ce mîncare. Drinkwater s-a arătat şi el îngrijorat că se poate întîmpla aşa ceva şi a spus, lingîndu-se pe buze :

— Ce porcărie !

În clipa aceea Peter Marlowe a izbucnit din nou într-un rîs isteric. Într-un tîrziu, istovit de atîta rîs, Peter Marlowe s-a întins în patul lui. Aceasta, plus oboseala din ultimele două zile şi-au făcut curînd efectul. A adormit, iar în vis îl vedea pe Drinkwater mîncînd mormane de pulpiţe ; el, Peter Marlowe, se uita la Drinkwater şi acesta repeta întruna : „Ce te uiţi aşa ? Sînt delicioase, delicioase..."

L-a trezit Ewart.

— E un american afară, Peter. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Peter Marlowe se simţea slăbit, îi era şi greaţă, abia a reuşit să se dea jos din pat.

— Unde-i Drinkwater ?

— Nu ştiu. A luat-o din loc îndată ce te-a apucat pe tine criza aia.

— Aoleu, a rîs iar Peter Marlowe. M-am temut să nu fie cumva doar un vis.

— Ce să fie ? s-a uitat la el atent Ewart.

— Nimic.

— Zău că nu mai ştiu ce-o fi cu tine, Peter. Te porţi foarte ciudat de-un timp încoace.

Tex îl aştepta după colţul barăcii.

— Peter, i-a șoptit. M-a trimis Împăratul. Ai întîrziat.

— Ah, fir-ar !... Îmi pare rău, am ațipit.

— Așa și-a închipuit și el. Mi-a zis să-ți spun că acum e momentul. Ești sigur că te simți bine ?

— Da. Doar un pic slăbit. Îmi revin eu.

Tex a dat din cap și a plecat în grabă. Peter Marlowe și-a trecut palmele peste față, a coborît treptele pînă în drumul asfaltat și s-a dus la dușuri ; a stat multă vreme sub șuvoiul rece pînă ce și-a mai recăpătat puterile. Apoi și-a umplut plosca și a pornit încet spre zona latrinelor. Și-a ales un loc mai la vale, cît mai aproape de gard.

Nu era decît un firicel de lună. A așteptat pînă i s-a părut că nu mai e nimeni prin preajmă, s-a tîrît iute peste porțiunea descoperită, apoi pe sub sîrmă și mai departe spre junglă. A mers mai mult de-a bușilea în lungul rețelei de sîrmă ghimpată ca să evite santinela despre care se știa că bate poteca șerpuită dintre gard și marginea junglei. I-a trebuit cam un ceas ca să găsească locul unde ascunsese banii. S-a așezat jos și a legat strîns teancurile groase de bancnote în jurul pulpelor, apoi a pus în două sarongul și l-a legat la brîu. Acum în loc să ajungă pînă la pămînt, sarongul îi ajungea numai pînă la genunchi și acoperea mai bine îngroșarea neobișnuită a picioarelor.

A mai trebuit să aștepte o oră în apropiere de zona latrinelor pînă a prins momentul să se strecoare pe sub sîrmă. A stat o vreme pe vine, în întuneric, ca să-și recapete răsuflarea și să-și potolească bătăile inimii. Pe urmă și-a luat plosca și a ieșit din zonă.

— Salut, camarade, a răsărit ca din pămînt Timsen, zîmbitor. Frumoasă noapte, nu ?

— Cam da, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Tocmai bună pentru o plimbare, corect ?

— Da ?

— Te deranjează dacă vin și eu cu tine ?

— Nu. Chiar mă bucur, Tim, să te am alături. În felul ăsta n-avem ce ne teme de tîlhari. Corect ?

— Corect, camarade. Ești un tip a-ntîia.

— Nici tu nu ești chiar rău de tot, păcătos bătrîn, a zis Peter Marlowe, dîndu-i o palmă pe spinare. Nici n-am apucat să-ți mulțumesc așa cum se cuvine.

— Nici n-ai de ce, camarade. Pe cinstea mea, a rîs Timsen pe înfundate, era cît pe ce să mă păcălești. Am crezut la început că te duci doar după omeneștile nevoi.

Împăratul s-a cam întunecat la față cînd l-a văzut pe Timsen, dar nu s-a amărît prea tare, căci acum banii erau iar în posesia lui. I-a numărat și i-a pus în cufărașul negru.

— Acum tot ce ne mai trebuie e pietricica.

— Așa-i, camarade, a spus Timsen, apoi și-a dres glasul. Dacă prindem noi hoțul, înainte de a veni aici sau după ce vine aici, atunci primesc prețul asupra căruia ne-am înțeles, corect ? Dacă apuci să cumperi inelul de la el și noi nu-l prindem, atunci ai cîștigat, iar eu n-am nici o pretenție. E corect așa ?

— Sigur, a zis Împăratul. Ne-am înțeles.

— Bu-u-un ! N-aș vrea să fiu în pielea lui dacă punem mîna pe el.

Timsen l-a salutat prietenește pe Peter Marlowe și a ieșit din baracă.

— Peter, întinde-te-n pat, l-a poftit King, așezîndu-se pe cufăraș. Arăți ca stors.

— Mai bine mă duc acasă la mine.

— Eu zic să rămîi un pic. S-ar putea să am nevoie de cineva în care am încredere.

Împăratul era ud de transpirație, parcă-l ardeau banii ăia prin grosimea capacului de lemn.

Peter Marlowe s-a culcat, se simțea sfîrșit după încordarea din ultimele ceasuri. A adormit repede, dar mintea i-a rămas pe jumătate trează.

— Hei, camarade !

Împăratul a sărit ca ars la fereastră.

— Acum ?

— Repede !

Omulețul părea înfricoșat rău, i-a lucit albul ochilor în raza de lumină ce răzbătea din baracă ; mereu își sucea privirea într-o parte și-n alta.

— Hai odată !

Împăratul a descuiat în grabă cufărul, a ridicat capacul și a scos teancul de zece mii de dolari pe care-i numărase dinainte. S-a repezit iar la fereastră.

— Aici sînt. Zece miare. I-am numărat. Unde-i diamantul ?

— Ți-l dau cînd capăt banii.

— Îi ai cînd îmi dai diamantul, a spus Împăratul, ținînd strîns teancul de bani în mînă.

Omulețul s-a uitat strîmb la el, de jos în sus, a desfăcut pumnul. Împăratul s-a uitat lung la inel, l-a examinat atent, fără a schița vreo mișcare să-l ia. „Trebuie să fiu sigur, își zicea el înfrigurat. Foarte sigur. Da, ăsta e. Cred că asta e."

— Haide odată, camarade, a scîncit omul-nevăstuică. Ia-l !

Împăratul a lăsat din mînă teancul de bani numai după ce a apucat bine inelul. Omuleţul a zbughit-o în aceeaşi clipă. Împăratul şi-a ţinut răsuflarea cît timp a studiat cu atenţie piatra mai la lumină.

— Am dat lovitura, Peter, prietene, a şoptit el încîntat. L-am prins pe Dumnezeu de picior. Avem diamantul şi avem şi banii.

Copleşit de încordarea din ultimele zile, Împăratul a desfăcut săculeţul cu boabe de cafea şi s-a prefăcut că ascunde acolo inelul, mai la fund. De fapt, însă, a palmat cu iscusinţă inelul. Chiar şi Peter Marlowe, care era cel mai aproape de el, s-a lăsat păcălit. După ce a încuiat cufărul, l-a apucat o criză de tuse. N-a băgat nimeni de seamă cînd a băgat inelul în gură. A întins mîna după cana de cafea rece şi a înghiţit-o toată, cu inel cu tot. Acum diamantul era în siguranţă. În perfectă siguranţă.

S-a aşezat, aşteptînd să i se risipească starea de exaltare. „Aşa da, şi-a zis el triumfător. Acuma eşti un om făcut.“

Un şuier vestitor de pericol a sfîşiat atunci liniştea nopţii.

Max s-a arătat în pragul uşii.

— Poliţia ! a anunţat el şi s-a aşezat repede la masa de pocher.

— Fir-ar mama lor !

Cu o iuţeală nemaipomenită, Împăratul a scos la iveală teancurile de bancnote. I-a aruncat lui Peter Marlowe un teanc de un inci grosime, şi-a îndesat alt teanc în buzunar, s-a repezit la masa de pocher, le-a dat jucătorilor cîte un teanc la fiecare să le ascundă prin buzunare. Pe urmă a împărţit restul de bani pe masă, a înhăţat şi el un scaun, s-a aşezat la masă.

— Fă cartea, ce dracu' mai aştepţi ! a şuierat Împăratul.

— Gata, s-a făcut. Cinci cărţi, a anunţat Max, aruncînd o sută de dolari pe masă. Un sutar deschiderea.

— Fac blind ! a declarat radios Tex.

— Am intrat !

Au depus şi ceilalţi deschiderea, bucuroşi ca nişte copii. Max a împărţit primele două cărţi, lui i-a picat un as pe faţă *.

— Patru sutare !

— Patru ale tale plus patru pentru mine, s-a încins la joc Tex, care primise un doiar cu faţa-n sus şi n-avea nimic în mînă cu care să-l înnoade.

— Sec, a spus prudent Împăratul.

Iar cînd a ridicat ochii, Grey stătea în uşă. Între Brough şi Yoshima. Iar în spatele lui Yoshima erau Shagata şi încă un gardian.

23

— Fiecare la patul lui ! a ordonat Brough ; era încruntat, tras la faţă.

Împăratul i-a aruncat o privire ucigătoare lui Max care fusese de strajă în seara aceea. Nu-şi făcuse datoria cum trebuie. A dat de veste că vine poliţia, dar nu i-a observat pe japonezi. Dacă ar fi anunţat „Japonezii !", s-ar fi aplicat un alt plan de repliere.

Peter Marlowe s-a ridicat cu greu în picioare. Efortul i-a accentuat senzaţia de greaţă, aşa că a trebuit să se sprijine de masă ca să nu cadă.

---

* Pocherul american se joacă după alte convenţii, cu toate cărţile şi mai mult de patru jucători.

Yoshima a rămas cu ochii holbați la banii de pe masă. Brough îi văzuse deja și a strîmbat din buze. I-a văzut și Grey și i s-a accelerat pulsul.

— De unde sînt banii ăștia ? a întrebat Yoshima.

S-a lăsat o tăcere adîncă.

— De unde sînt banii ? a strigat de data asta Yoshima.

Împăratul simțea cum se topește pe dinăuntru. Îl zărise pe Shagata și știa că Shagata se cam pierde cu firea. Își dădea seama că, dacă nu-i iese cartea, e la un pas de Utram Road.

— Bani de pocher, domnule ofițer.

Yoshima a traversat încet toată baraca, s-a înfipt în fața Împăratului.

— Nu de la bursa neagră ?

— Nu, domnule ofițer, i-a răspuns King cu un zîmbet forțat.

Peter Marlowe a simțit că nu-și mai poate stăpîni voma. S-a clătinat pe picioare, gata-gata să cadă ; i s-a împăienjenit privirea.

— Permiteți să... stau jos ?

Yoshima s-a uitat spre el, a observat banderola de la braț.

— Ce caută aici un ofițer englez ?

Era oarecum surprins pentru că informatorii îi comunicaseră că ceilalți nu prea se împăcau cu americanii.

— Am... am venit... în vizită, s-a scremut Peter Marlowe, dar n-a mai putut să continue. Mă scuzați că eu...

Abia a ajuns la fereastră ca să vomite afară.

— Ce e cu el ? a întrebat Yoshima.

— Cred... cred că are friguri, domnule ofițer.

— Tu, a arătat Yoshima cu degetul la Tex. Aşază-l pe scaunul acela.

— Am 'nţeles, domnule ofiţer !

Yoshima s-a răsucit iar spre Împărat.

— De unde atîţia bani dacă nu de la bursa neagră ? a întrebat el mieros.

Împăratul era conştient de privirile aţintite asupra lui, conştient de tăcerea grea care se lăsase, conştient de diamantul pe care-l avea în măruntaie, conştient de chipul speriat al lui Shagata în deschiderea uşii. Şi-a dres glasul înainte de a răspunde.

— Să vedeţi... am economisit din soldă ca să putem juca.

Yoshima i-a plesnit o palmă peste faţă de l-a aruncat un pas înapoi.

— Minţi !

Palma nu l-a prea durut cu adevărat, dar în acelaşi timp i-a părut ca o lovitură de moarte. „Doamne, şi-a zis King, sînt un om mort. M-a lăsat norocul."

— Domnule căpitan Yoshima, a început Brough, venind din celălalt capăt al barăcii.

Ştia că n-are nici un rost să se amestece — s-ar putea să facă mai mult rău — dar, oricum, trebuia să încerce.

— Să taci ! a ţipat la el Yoshima. Omul acesta minte. Este evident. Yankeu puturos ! s-a mai răcorit Yoshima, s-a întors cu spatele la Brough, cu ochii tot la King. Dă-mi plosca ta de apă !

Ca prin vis, King a luat plosca de pe raft, i-a înmînat-o lui Yoshima. Japonezul a scurs afară toată apa, a agitat apoi plosca, s-a zgîit în ea. A aruncat-o apoi cît colo şi a trecut la Tex.

— Plosca !

Peter Marlowe iar a simţit că i se întoarce stomacul pe dos. „Ce e cu ploştile ? îi ţipa acum creierul. Mac şi Larkin, sînt oare percheziţionaţi acum şi ei ? Şi ce se întîmplă dacă Yoshima îmi cere şi mie plosca ?" I s-a pus un nod în gît şi s-a repezit iar la fereastră.

Yoshima a făcut rondul barăcii, din om în om, examinînd toate ploştile. În sfîrşit, s-a oprit şi în faţa lui Peter Marlowe.

— Plosca dumitale !

— Eu..., a început Peter Marlowe, dar iar l-a luat cu greaţă, i s-au muiat genunchii, n-a mai fost în stare să rostească o vorbă.

Yoshima s-a întors spre Shagata şi i-a spus ceva răstit în japoneză.

— *Hai !* * a răspuns Shagata.

— Dumneata ! l-a desemnat Yoshima cu degetul pe Grey. Mergeţi cu omul acesta şi cu gardianul şi veniţi aici cu plosca lui.

— Am înţeles.

— Iertaţi-mă, domnule ofiţer, a spus repede King. Plosca lui este aici.

A băgat mîna sub pat şi a scos la iveală plosca lui de rezervă, pe care o păstra acolo pentru zile negre.

Yoshima a luat plosca în mînă. Era neobişnuit de grea. Destul de grea ca să conţină un radio sau măcar o parte din el. I-a scos dopul şi a răsturnat-o cu gura în jos. Din ploscă a început să curgă un fir de boabe de orez. Şi a tot curs aşa pînă ce plosca a rămas goală şi uşoară. Nu era nici un aparat de radio înăuntru.

---

* Da, am înţeles, în limba japoneză.

Yoshima a zvîrlit plosca din mînă.

— Unde este radioul ? a ţipat el.

— Nu există nici un..., a început Brough.

Spera din tot sufletul ca Yoshima să nu-l întrebe de ce oare englezul aflat în vizită a trebuit să-şi ţină plosca sub patul altuia.

— Să taci !

Împreună cu gardienii, Yoshima a cercetat personal baraca pentru a se asigura că nu mai există şi alte ploşti, pe urmă Yoshima le-a luat iar la mînă pe toate.

— Unde este plosca în care ţineţi radioul ? a strigat el încă o dată. Ştiu că este aici. Ştiu că îl are unul dintre voi ! Unde este ?

— Aici nu există nici un radio, a repetat Brough. Dacă vreţi, demontăm toată baraca, bucată cu bucată.

Yoshima îşi dădea seama că informaţiile pe care le deţinea aveau un defect. De această dată nu i se comunicase locul precis al ascunzătorii, ci doar faptul că aparatul era montat într-o ploscă sau în mai multe ploşti şi că în seara aceea unul dintre cei implicaţi se va găsi, chiar în momentul acela, în baraca americanilor. I-a cercetat din ochi pe fiecare, la rînd. Care o fi ? A, sigur că ar fi putut să-i încoloneze şi să-i ducă pe toţi la corpul de gardă, dar asta nu rezolvă nimic, dacă nu are şi radioul. Iar fără aparatul de radio...

Aşa că, de data asta, dăduse greş. S-a întors spre Grey.

— Îl informezi pe comandantul lagărului că se confiscă toate ploştile. Pînă diseară să fie aduse la corpul de gardă !

— Am înţeles, domnule căpitan, a spus Grey cu ochii ţintă la japonez.

Yoshima știa bine că, pînă se strîng toate ploștile și se duc la corpul de gardă, cele în care este ascuns radioul vor fi îngropate sau ascunse. Dar nici asta nu mai conta pentru că, oricum, noua situație va ușura cercetările; cineva va trebui să umble la ascunzătoare, iar oamenii lui vor fi cu ochii în patru. Cine ar fi crezut că un aparat de radio poate fi ascuns în interioul unei ploști ?

— Porci de yankei, a mîrîit el neputincios. Vă credeți deștepți. Vă credeți puternici. Vă credeți mari. Ei bine, luați aminte ! Chiar dacă războiul mai durează încă o sută de ani, noi tot vă vom înfrînge. Chiar dacă îi bateți pe germani. Putem duce lupta mai departe și singuri. Pe noi nu ne veți bate niciodată, niciodată. Puteți ucide mulți dintre ai noștri, dar tot noi vă vom omorî mai repede. Niciodată nu ne veți cuceri ! Pentru că noi avem multă răbdare și nu ne temem de moarte. Chiar dacă mai durează încă două sute de ani, pînă la urmă vă vom distruge !

Pufnind, Yoshima a ieșit din baracă.

Brough s-a apropiat de King.

— Te știam om cu băgare de seamă și tocmai tu să te lași surprins de bestia asta de japonez și o liotă de gardieni cu tot bănetul ăsta la vedere ? Intră aici oricine, așa, ca la el acasă ? Cred că trebuie să-ți faci un control la cap.

— Așa e, domnule căpitan. Îmi dau și eu seama.

— Și încă ceva. Unde este diamantul ?

— Care diamant, domnule căpitan ?

Brough și-a tras un scaun, s-a așezat.

— M-a convocat colonelul Smedly-Taylor și mi-a spus că dispune de informații de la căpitanul Grey cum că ai în posesie un diamant care n-ar trebui să fie la dumneata.

Asta te privește pe dumneata... și pe căpitanul de aviație Marlowe. Desigur, va trebui să fiu prezent la orice percheziție sau alte cercetări. Eu n-am nici o obiecție ca, sigur, căpitanul Grey să-și facă cercetările, atita timp cît sînt și eu de față. Tocmai ne îndreptam încoace cînd a dat buzna Yoshima și cu gardienii lui și s-a pus să tune și să fulgere că are să perchezițtioneze baraca asta la sînge, că unul dintre voi ar fi bănuit să țină un radio ascuns într-o ploscă. Spuneți și voi, pînă unde poate să meargă nebunia omului ! Ne-au luat cu ei, pe Grey și pe mine.

Acum, după ce percheziția fusese un fiasco, mulțumea Cerului că nu s-a găsit nici un aparat închis într-o ploscă, cu toate că știa el ce știa, că Peter Marlowe și cu Împăratul sînt băgați în chestia cu radioul. Altfel de ce ar fi pretins Împăratul că o ploscă din dotarea armatei americane poate să-i aparțină unui englez ?

— Bine, i-a spus Brough lui King. Acum dezbrăcarea. Vei fi perchezițîonat. La fel și patul, și cufărul acela negru. Voi ceilalți, și-a rotit el privirea în jur, vă țineți gura și puteți să vă continuați jocul. Decît dacă, și-a întors el iar ochii spre King, nu vrei să predai chiar acum diamantul.

— Care diamant, domnule căpitan ?

Împăratul a început să-și dea jos lucrurile de pe el. Brough s-a apropiat de Peter Marlowe.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva, Pete ?

— Un strop de apă, dacă se poate.

— Tex, adu tu niște apă, a ordonat Brough, apoi către Peter Marlowe : Arăți îngrozitor, ce-i cu tine ?

— Friguri cred... mi-e cam rău, a zîmbit chinuit Peter Marlowe, culcîndu-se în patul lui Tex. Bestia aia de japonez m-a băgat în sperieți.

— Şi pe mine.

Grey a cercetat cu minuţiozitate toate hainele lui King, conţinutul cufăraşului, raftul de pe perete, săculeţul cu boabe de cafea; spre marea uimire a tuturor, n-a găsit nici un diamant.

— Marlowe!

Grey stătea acum în dreptul patului. Peter Marlowe avea ochii injectaţi, abia dacă mai vedea ce-i în jur.

— Da?

— Vreau să-ţi fac percheziţie.

— Ascultă, Grey, l-a oprit Brough. Eşti în dreptul tău să percheziţionezi baraca, dacă sînt şi eu prezent. Dar nu dispui de autoritatea necesară ca să...

— Nu face nimic, a spus Peter Marlowe. Nu mă deranjează. Eu nu că... numai să nu-şi închipuie... Vrei să mă ajuţi să mă ridic?

Peter Marlowe şi-a scos sarongul, l-a aruncat pe pat, împreună cu teancul de bani.

Grey a pipăit cu grijă toate cusăturile. Pe urmă, supărat, i-a aruncat sarongul în braţe.

— De unde ai banii ăştia?

— De la cărţi, i-a răspuns liniştit Peter Marlowe, înnodîndu-şi sarongul.

— Dumneata, s-a răstit Grey la King. Şi cu ăştia ce e? a întrebat, ţinînd în mînă celălalt teanc de bani.

— De la cărţi, domnule căpitan, a răspuns nevinovat Împăratul, trăgîndu-şi hainele pe el.

Brough şi-a ascuns zîmbetul.

— Unde este diamantul?

— Care diamant? Domnule...

Brough s-a ridicat de pe scaun, s-a dus spre masa de joc.

— Se pare că nu-i pe-aici nici un diamant.

— Atunci de unde au apărut toți banii ăștia ?

— Omul spune că-s bani cîștigați la cărți. Nu există nici o regulă care să interzică jocurile de noroc. Desigur, nu aprob nici eu asemenea îndeletniciri, a adăugat el cu un zîmbet subțire, cu ochii la King.

— Dar știi și dumneata că nu e posibil ! a exclamat exasperat Grey.

— Nu este probabil, dacă asta ai în vedere, l-a întrerupt Brough.

Acum îi părea rău pentru Grey, cum stătea acolo cu ochii măriți de febră, cu buzele tremurînde și degetele chircite, îi era milă de el.

— Ai vrut să faci percheziție aici, ai făcut-o și nu e nici un diamant.

S-a oprit din vorbă, văzîndu-l pe Peter Marlowe cum pornește împleticit spre ușă. Împăratul l-a prins în brațe chiar cînd era pe punctul să cadă jos.

— Lasă că te ajut eu, a spus King. Cred că-i mai bine să-l conduc pînă la baracă.

— Tu rămîi aici, l-a oprit Brough. Grey, poate îi dai dumneata o mînă de ajutor.

— În ce mă privește, poate să și crape, a rînjit Grey, a întors apoi privirea spre Împărat. Și tu la fel ! Dar nu înainte de a te prinde. Și-am să te prind, să știi !

— Cînd îl prinzi, eu am să-l judec, a precizat Brough, s-a uitat scurt la King. E corect așa ?

— Da, domnule căpitan.

Brough s-a întors spre Grey.

— Dar pînă atunci — şi pînă cînd nu încalcă un ordin al meu — nu mai e nimic de făcut.

— Atunci ordonă-i să înceteze cu specula !

Brough şi-a ţinut firea.

— Facem totul ca să avem o viaţă liniştită...

Brough a simţit dispreţul din ochii oamenilor şi a zîmbit în sinea lui : „Mari potlogari îmi sînteţi, fir-aţi voi să fiţi !" S-a uitat încruntat la King.

— Îţi ordon să termini cu specula. Aşa cum înţeleg eu, speculă înseamnă să le vinzi tovarăşilor tăi alimente sau alte lucruri şi să obţii profituri în urma acestor tranzacţii. Ţi se interzice să obţii cîştiguri din vînzare-cumpărare.

— Comerţul cu obiecte de contrabandă se numeşte tot speculă.

— Domnule căpitan Grey, nu se numeşte speculă să vinzi în cîştig inamicului sau chiar să furi de la el. Un pic de comerţ nu face rău nimănui.

— Dar e contrar ordinului !

— Da, ordinului dat de japonezi ! Eu nu recunosc ordinele emise de inamic. Iar, cel puţin pentru mine, japonezii reprezintă inamicul, a spus răspicat Brough ; vroia să încheie odată discuţia asta penibilă. Să se termine cu specula. Am dat ordin.

— Voi, americanii, mereu vă acoperiţi unii pe alţii, recunosc asta. Dar...

— Acum să n-o iei iar de la început ! Îmi ajunge pentru o seară cîte am înghiţit de la Yoshima. Aici nu se face speculă şi nu se încalcă reguli, dacă sînt cu adevărat

reguli... în măsura în care cunosc eu. Cu asta punem punct. Dacă-l prind pe vreunul furînd sau vînzînd în cîştig alimente sau medicamente, îi rup eu mîna şi i-o bag pe gît. Eu sînt ofiţerul american cel mai înalt în grad, ăştia sînt ostaşii mei şi asta este ce am de spus. Ai înţeles ?

Grey s-a uitat fix la Brough, şi-a făgăduit ca de-acum înainte să fie cu ochii şi pe el. Oameni de nimic, ofiţeri de nimic. S-a răsucit scurt şi a ieşit din baracă.

— Ajută-l pe Peter să ajungă în patul lui, Tex, a spus Brough.

— S-a făcut, Don.

Tex l-a luat în braţe, i-a mai zîmbit o dată lui Brough în timp ce ieşea pe uşă.

— Ca un copilaş, dom' căpitan.

Brough s-a uitat lung la banii de pe masa de pocher.

— Da-a..., a mormăit ca pentru el. Nu-i frumos să joci pe bani. Ba chiar nu-i frumos deloc. Eu nu prea văd cu ochi buni jocurile de noroc, i s-a adresat el duios lui King. Dar tu ?

„Atenţie mărită, şi-a zis Împăratul, iar şi-a luat Brough aerele alea păcătoase de ofiţer. Cum de-şi iau doar ofiţerii, mama lor, aerele astea şi cum de-ţi dai seama totdeauna... şi poţi mirosi pericolul de la douăzeci de paşi distanţă ?"

— Vedeţi, a răspuns King, oferindu-i lui Brough o ţigară şi dîndu-i şi un foc, cred că depinde de modul în care priveşti lucrurile.

— Mulţumesc. Nimic nu se compară cu o ţigară de fabrică, a oftat Brough, apoi s-a uitat iar drept în ochii lui King. Şi tu cum priveşti lucrurile astea, caporale ?

— Dacă sînt în cîştig, e bine. Dacă sînt în pierdere, nu-i chiar aşa de bine.

Iar în sinea lui Împăratul îşi zicea : „Ce dracu' o fi în mintea ta, păcătosule ?"

Brough a mormăit ceva ininteligibil, uitîndu-se la grămada de bani din dreptul locului unde fusese aşezat Împăratul. Dînd gînditor din cap, a răsfirat banii, pe urmă i-a luat în mînă. Pe toţi. S-a uitat şi la mormanele de bani din faţa celorlalţi jucători.

— Se pare că la şcoala asta toată lumea e în cîştig, a rostit el dus pe gînduri, fără a se adresa cuiva anume.

Împăratul n-a zis nimic.

— S-ar părea că-ţi poţi permite să faci o donaţie.

— Cum ? !

— Ce „cum", n-ai priceput ? a ridicat tonul Brough, tot cu banii în mînă. Cam atîtica. Pentru oala comună. Ofiţerii şi trupa, în părţi egale pe cap de om.

Împăratul a gemut. Erau acolo aproape patru sute de dolari.

— Dar ascultă, Don...

— Jocurile de noroc sînt un obicei tare păcătos. Ca şi acela de a înjura, fir-ar nasul tău al dracului ! Dacă joci cărţi, s-ar putea să-ţi pierzi banii şi-atunci cu ce te-ai ales ? O donaţie îţi mîntuieşte sufletul şi-ţi îndreaptă năzuinţele spre lucruri mai de preţ...

„Tîrguieşte-te, nu fi prost, şi-a zis Împăratul. Te învoieşti să dai jumătate."

— Vezi, aş da bucuros, dar...

— Bravo ! a spus Brough şi s-a întors spre Max. Şi tu, Max.

— Dar, dom' căpitan..., a dat să intervină Împăratul.

— Tu ai spus ce-ai avut de spus !

Max se chinuia acum să nu se uite la Împărat.

— Haide, Max, l-a îndemnat Brough. Ia uită-te la el. Bun băiat ! El a făcut o donație, tu de ce dracului să nu poți ?

Brough a luat cîte trei sferturi din fiecare morman de bani, a numărat repede cît s-a adunat. De față cu toți. Împăratul n-a mai avut altceva de făcut decît să stea și să se uite la el.

— Asta face cam zece marafeți de cap de om pe săptămînă pe timp de șase săptămîni, a anunțat vesel Brough. Joi e zi de soldă. A, da... Max ! Culege tu toate ploștile și du-le la corpul de gardă. Acum !

A îndesat banii prin buzunare și a pornit spre ușă. Cînd să iasă i-a mai venit o idee. A scos banii din buzunar și a desprins o singură hîrtie de cinci dolari. Cu ochii la King, a aruncat-o în mijlocul mesei.

— Taxa de îngropăciune, a precizat el cu un zîmbet angelic. Noapte bună, copii.

Pe tot cuprinsul lagărului operațiunea de adunare a ploștilor era în plină desfășurare.

Mac, Larkin și Peter Marlowe erau în bungalov. Pe pat, lîngă Peter Marlowe, se aflau cele trei ploști.

— Am putea să scoatem radioul și să aruncăm ploștile în closet, a propus Mac. Nenorocitele astea de ploști o să fie ceva mai greu de ascuns acum.

— Le-am putea da drumul în budă așa cum sînt, și-a dat cu părerea Larkin.

— Nu-i așa că nici tu nu crezi ce spui, coloneле ? a întrebat Peter Marlowe.

— Nu, camarade. Dar am spus-o și trebuie să hotărîm cu toții ce avem de făcut.

Mac a luat una dintre ploști, a cîntărit-o în mînă.

— Poate c-au să le înapoieze pe celelalte într-o zi sau două. Nu putem ascunde ce-i înăuntru mai bine decît e ascuns acum, a spus el, adăugînd apoi cu glas otrăvit : Dar cine-o fi ticălosul care știe ?

S-au uitat cu toții la cele trei ploști.

— N-ar cam fi timpul să ascultăm știrile ? a spus într-un tîrziu Peter Marlowe.

— Ba da, băiete, a rostit încet Mac și s-a uitat la Larkin.

— Sînt de acord.

Împăratul era încă treaz cînd a băgat Timsen capul pe fereastră.

— Camarade ?

— Ce-i ?

Timsen i-a arătat un teanc gros de bani.

— Avem cele zece miare pe care i le-ai plătit.

Oftînd, Împăratul a descuiat cufărul și i-a plătit lui Timsen cît îi datora.

— Mulțumesc, camarade. Aud, a rîs scurt Timsen, că ai avut o ciocnire cu Grey și cu Yoshima.

— Și ce-i cu asta ?

— Nimic. Păcat doar că Grey n-a găsit pietricica. Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău... sau al lui Pete, dacă tot veni vorba. Chiar deloc, să știi. Mare primejdie, corect ?

— Du-te dracului, Timsen.

Timsen a rîs cu poftă.

— Doar un fel de avertisment prietenesc, nu ? A, da, exact. Primul transport de plasă de sîrmă e sub baracă, destul pentru o sută şi ceva de cuşti, a precizat el, desprinzînd din teanc o sută douăzeci de dolari. Am vîndut prima serie la treizeci de carboave piciorușul. Aici e partea ta : jumătate din cîştig.

— Cui le-ai dat ?

Timsen i-a făcut cu ochiul.

— Nişte prieteni de-ai mei. Noapte bună, camarade.

Împăratul s-a întins la loc în pat, a mai verificat o dată dacă pologul stă bine prins sub saltea. Simţea cum pluteşte în aer pericolul. Ştia că încă două zile nu va putea merge în sat, iar pînă atunci va fi iscodit şi pîndit de mulţi ochi. În noaptea aceea a dormit iepureşte, din bucăţi, iar în ziua următoare a rămas în baracă, înconjurat de oamenii lui.

După prînz a avut loc o razie neaşteptată în zona bungalovurilor. De trei ori au scotocit gardienii cămăruţele înainte de a fi rechemaţi.

Cînd s-a lăsat noaptea Mac a bîjbiit pînă în zona latrinelor şi a tras afară cele trei ploşti care atîrnau de o sfoară într-una dintre gurile de foraj. Le-a spălat bine, le-a adus înapoi acasă şi le-a conectat. Au ascultat ştirile, el, Larkin şi Peter Marlowe, le-au învăţat pe dinafară. După aceea nu a mai dus ploştile înapoi în ascunzătoare pentru că, deşi fusese foarte prudent, ştia că a fost observat.

Cei trei au hotărît să nu mai ascundă ploştile. Îşi dădeau seama, fără disperare, că foarte curînd vor fi prinşi.

Împăratul mergea cu pas grăbit prin junglă. Pe măsură ce se apropia de lagăr, păşea cu tot mai multă grijă. A ajuns, în sfîrşit, la postul de trecere, chiar în dreptul barăcii americane. S-a culcat la pămînt şi a căscat cu poftă, aşteptînd momentul potrivit ca să sară dincolo de potecă, să se strecoare pe sub sîrma ghimpată, să ajungă cu bine la el în baracă. Diferenţa de bani îi umfla buzunarele.

De data asta se dusese singur în sat. Peter Marlowe nu era încă destul de înzdrăvenit ca să vină cu el. Se întîlnise cu Cheng San şi îi dăduse diamantul. După aceea s-au ospătat bine, el s-a dus la Kasseh şi ea l-a primit cu drag.

Cerul începea deja să se coloreze spre răsărit cînd Împăratul s-a furişat pe sub sîrmă şi apoi în baracă. Abia după ce s-a culcat în pat a băgat de seamă că-i lipseşte cufăraşul negru.

— Timpiţilor, dracu' să vă ia ! a urlat el atunci. Nici atîta încredere nu pot să am în voi ? !

— Fir-ar să fie de treabă, s-a căinat Max. Acum cîteva ceasuri era aici. M-am uitat eu cînd m-am dus după nevoi.

— Şi acum unde mă-sa este ?

Nici unul însă nu văzuse şi n-auzise nimic.

— Adu-mi-i pe Samson şi pe Brant, i-a poruncit Împăratul lui Max.

— Doamne fereşte, s-a bîlbîit Max, nu-i niţel cam devreme să...

— Am zis să-i aduci aici !

După o jumătate de oră a sosit colonelul Samson, ud tot de frică.

— Ce s-a întîmplat ? Știi doar că nu trebuie să fiu văzut pe aici.

— Nu știu ce nemernic mi-a furat cufărul. Puteți să mă ajutați să aflu cine mi-a făcut-o.

— Dar cum pot eu să...

— Nu mă interesează cum, i-a retezat vorba Împăratul. Doar ceva mai multă atenție la ce vorbesc ofițerii între ei. Nu mai primiți un sfanț pînă nu știu cine m-a prădat.

— Dar, caporale, eu n-am nici un amestec...

— De îndată ce primesc informația, se reia și indemnizația săptămînală. Acum valea !

Cîteva minute mai tîrziu s-a arătat și maiorul Brant care a fost tratat în același fel. De îndată ce a plecat, Împăratul și-a făcut ceva de mîncare, în timp ce majoritatea celor din baracă băteau lagărul în lung și-n lat ca să afle ceva despre făptaș. Tocmai terminase de mîncat cînd a apărut Peter Marlowe. King i-a povestit despre furtul cufărului negru.

— Mare ghinion, l-a compătimit Peter Marlowe.

King a dat din cap a jale, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Dar nu importă. Am primit restul de lovele de la Cheng San, așa că acum avem o grămadă. Mi-am zis doar c-ar cam fi timpul să pun nițeluș piciorul în prag. Băieții mei și-au cam pierdut vigilența... și e și-o chestiune de principiu. Ia aici, asta-i partea ta din vînzarea diamantului, a adăugat el, întinzîndu-i un teanculeț mai subțire de bani.

Peter Marlowe ar fi avut mare nevoie de ei. Dar a clătinat din cap.

— Păstrează-i tu. Îţi datorez mult mai mult decît ţi-aş putea plăti vreodată. Şi mai sînt şi banii pe care i-ai dat pe medicamente.

— Bine, Peter. Dar sîntem tot tovarăşi la parte.

— E-n regulă, a zîmbit Peter Marlowe.

În momentul acela s-a deschis chepengul şi s-a ivit Kurt, venind din subterană.

— Pînă acum şaptezeci, a raportat el.

— Cum ? n-a priceput Împăratul.

— E ziua de fătare.

— Fir-ar să fie... Uitasem.

— Bine că n-am uitat eu, nu ? Peste cîteva zile mai tai vreo zece. N-are rost să mai stricăm mîncarea pe masculi. Vreo cinci sau şase sînt de-acum destul de mărişori.

Împăratului i-a venit cu greaţă, dar s-a abţinut.

— Bine. Am să-i spun lui Timsen.

După ce a plecat Kurt, Peter Marlowe s-a hotărît, în sfîrşit să-i spună pentru ce venise.

— Cred că n-am să mai trec pe-aici cîteva zile.

— Ce spui ?

— E mai bine aşa. Nu mai avem cum să ascundem radioul. Ne-am hotărît, toţi trei, să rămînem mai mult în bungalov.

— Vrei să-ţi bagi singur capul în ştreang ? Dacă aveţi impresia că au pus ochii pe voi, aruncaţi dracului porcăria aia. Pe urmă, dacă vă ia la întrebări, negaţi totul.

— Ne-am gîndit şi la asta, dar n-a mai rămas în tot lagărul decît aparatul nostru, aşa că vrem să-l menţinem

în funcțiune cît se poate de mult. Dacă avem și puțin noroc, s-ar putea să nu ne prindă.

— Important e să ai grijă de persoana numărul unu, prietene.

— Da, știu, i-a zîmbit Peter Marlowe. Tocmai de aceea n-am să mai vin pe-aici o vreme. Nu vreau să te trag după mine în cine știe ce pacoste.

— Ce-ai de gînd să faci dacă-l vezi pe Yoshima venind spre voi ?

— Încerc să fug.

— Unde să fugi, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Mai bine așa decît să mă ia ca din oală.

Dino, care era de strajă în ziua aceea, a băgat capul pe ușă.

— Mă scuzați, dar îl văd pe Timsen venind încoace.

— Okay, a făcut Împăratul. Am să mă văd cu el, a mormăit el, întorcîndu-se iar spre Peter Marlowe. E capul tău în joc, Peter. Sfatul meu e să vă scăpați de radio.

— Nu putem, chiar dacă am vrea.

King și-a dat seama că nu mai era nimic de făcut.

— Salut, camarade, a spus Timsen, intrînd în baracă, crispat de supărare. Am auzit că ai avut un ceva ghinion, corect ?

— Am nevoie de altă haită de cîini de pază, asta-i sigur.

— Amîndoi avem nevoie, a izbucnit furios Timsen. Hoții ăia au aruncat cufărul tău sub baraca mea. Auzi, la mine sub baracă !

— Cum ?

— Chiar așa. E acolo, sub baraca mea, curățat lună

Niște ticăloși, ăsta-i adevărul. Nici un australian n-ar fi făcut asta : să-l fure și pe urmă să-l lase sub baraca mea. În nici un caz. Trebuie să fie un englez sau un yankeu.

— Ca de pildă ?

— Nu știu. Tot ce știu e că n-au făcut-o oamenii mei. Mă jur pe ce vrei tu.

— Te cred. Dar poți să dai de veste că ofer o recompensă de o mie de dolari celui care-mi indică hoțul, dar cu dovezi.

Împăratul a băgat mîna sub pernă și, cu o încetineală voită, a scos la iveală mormanul de bani pe care-l primise de la Cheng San la încheierea tranzacției. A tras din teanc trei sute de dolari și i-a întins lui Timsen care rămăsese cu ochii holbați la grămada de bani.

— Am nevoie de niște zahăr, cafea și ulei... poate și vreo două nuci de cocos. Poți să te ocupi tu ?

Timsen a luat banii, dar tot nu putea să-și rupă privirea de la grămadă.

— Ai încheiat afacerea, corect ? Pe cinstea mea, n-am crezut c-ai să reușești. Dar totuși ai scos-o la capăt, nu ?

— Sigur, a spus nepăsător Împăratul. Am aici destul ca să mă țină o lună sau două.

— Ba un an întreg, camarade, a spus excedat Timsen a pornit încet spre ușă, după cîțiva pași a întors capul, rîzînd : Un miar, ai ? Asta poate da ceva rezultate, corect ?

— Corect. E numai o chestiune de timp.

În mai puțin de un ceas vestea despre recompensă s-a răspîndit în tot lagărul. Ochii multora au căpătat o lucire iscoditoare. Urechile pîndeau orice șoaptă adusă de

vînt. Oamenii cercetau amintirea celor mai mici gesturi. Într-adevăr, nu mai era decît o problemă de timp pînă va veni cineva să-şi încaseze mia.

În seara aceea, plimbîndu-se prin lagăr, Împăratul a simţit ca niciodată ura şi invidia din privirile ce-l urmăreau. Asta îi dădea un simţămînt de bine, chiar mai mult decît bine, pentru că îşi dădea seama că toţi ştiu că el are un morman mare de bani în vreme ce ei nu au nimic, că dintre toţi numai el e în stare să dea o asemenea lovitură.

L-au căutat şi Samson, şi Brant, şi mulţi alţii şi, cu toate că-i era lehamite de linguşelile lor, faptul i-a făcut o imensă plăcere pentru că, pentru prima oară, o făceau în public. Cînd a trecut prin dreptul colibei poliţiei militare, pînă şi Grey, care stătea în uşă, i-a răspuns corect la salut şi nu l-a mai chemat înăuntru să-i facă percheziţie. Împăratul a zîmbit în sinea lui la gîndul că Grey, chiar şi el, visează la grămada lui de bani şi la recompensă.

Acum nimic nu-l mai putea atinge pe Împărat. Teancul de bani însemna siguranţă, viaţă, putere. Şi toţi erau numai ai lui.

25

De data aceasta Yoshima a acţionat în mare taină, dar fulgerător. Nu a intrat în lagăr, ca de obicei, pe drum, ci a trecut, împreună cu mai mulţi gardieni, prin reţeaua de sîrmă ghimpată, iar cînd Peter Marlowe a zărit primul gardian, bangalovul era deja înconjurat şi nu mai era

rost să scape cu fuga. Mac era încă sub polog, cu casca la ureche, cînd Yoshima a dat buzna în bungalov.

Peter Marlowe, Larkin şi Mac au fost înghesuiţi într-un colţ. Yoshima a dus casca la ureche, a ascultat cîteva clipe. Aparatul mai era conectat, aşa că a auzit o parte din sumarul ştirilor de la sfîrşitul emisiunii.

— Foarte ingenios, a spus el, lăsînd casca din mînă. Numele dumneavoastră, vă rog ?

— Eu sînt colonelul Larkin, dînsul este maiorul McCall, iar dînsul căpitanul de aviaţie Marlowe.

— Doriţi o ţigară ? le-a zîmbit Yoshima.

Au luat fiecare cîte o ţigară, Yoshima le-a oferit foc, a aprins şi el o ţigară. Au fumat cu toţii în tăcere.

— Deconectaţi radioul şi veniţi cu mine, a spus după un timp Yoshima.

Cînd s-a aplecat asupra aparatului, lui Mac îi tremurau miinile. A tresărit şi a întors capul în momentul în care s-a ivit pe neaşteptate în uşă un alt ofiţer japonez. Acesta s-a dus drept la Yoshima, i-a şoptit ceva la ureche. Cîteva clipe Yoshima l-a privit mut, cu ochii măriţi, apoi i-a dat un ordin scurt unui gardian care s-a postat imediat în uşă şi a plecat în grabă împreună cu ofiţerul şi ceilalţi gardieni.

— Ce s-o fi întîmplat ? s-a întrebat Larkin, cu ochii la gardian, care stătea cu arma îndreptată spre ei.

Mac rămăsese lîngă pat, cu radioul în mînă ; i se muiaseră genunchii, respira greu. Cînd, în sfîrşit, a putut vorbi, a spus cu glas răguşit :

— Cred că ştiu eu. E vorba de ştiri. N-am mai avut timp să vă spun. Avem... avem un nou tip de bombă. Bomba atomică. Ieri, la ora opt şi cincisprezece minute

dimineața, o singură bombă a fost aruncată asupra orașului Hiroshima. Întreg orașul a dispărut. S-a anunțat că victimele se numără cu sutele de mii... bărbați, femei și copii !

— Dumnezeule !

Larkin s-a așezat brusc pe pat. Gardianul nervos a ridicat carabina, cu degetul pe trăgaci.

— Nu trage, s-a așezat doar ! i-a strigat repede Mac în malaieză.

— Stați jos toți ! a răcnit gardianul tot în malaieză, apoi, după ce ei s-au supus, i-a înjurat și a mai zis : Niște proști, asta sînteți ! Fiți mai cu grijă cum vă mișcați, pentru că eu am ordin să nu vă las să scăpați de-aici. Stați la locurile voastre. Și acolo să rămîneți ! Altfel trag fără somație.

S-au așezat toți trei pe cele două paturi și n-au mai vorbit. După un timp au ațipit, s-au cufundat într-un somn neliniștit în lumina aspră a becului electric, mai plesnind în vis cîte un țînțar pînă cînd venirea zorilor a alungat și țînțarii.

La răsăritul soarelui gardianului i-a venit schimbul. Cei trei prieteni au rămas tot acolo. Pe poteca din fața bungalovului mai trecea, din cînd în cînd, cîte un prizonier, dar fiecare se uita în altă parte pînă trecea de „celula condamnaților".

Cerul era ușor înnorat, căldura înăbușitoare. Timpul se scurgea încet, mai încet decît în oricare altă zi.

Pe la mijlocul după-amiezii, l-au văzut pe Grey că se apropie de gardian, îl salută. Avea în mîini două gamele.

— Pot să le dau asta ? *Makan* ?

A ridicat capacele de pe gamele ca să-i arate gardianului că nu e altceva decît mîncare.

Gardianul a ridicat din umeri şi i-a făcut semn să treacă.

Grey a traversat terasa şi a pus gamelele în pragul uşii. Avea ochii roşii, privirea piezişă.

— Îmi pare rău dacă e cam rece, a spus el îmbufnat.

— Ai venit să te bucuri, Grey, bătrîne? l-a întrebat Peter Marlowe cu un zîmbet lipsit de veselie.

— N-am nici o satisfacţie cînd ştiu că ei sînt cei care au să te închidă. Am vrut să te prind încălcînd legea, nu să te văd prins riscîndu-ţi viaţa pentru binele nostru, al tuturor. Norocul tău c-ai să pleci dintre noi încununat de glorie.

— Peter, i-a şoptit Mac. Distrage-i atenţia gardianului!

Peter Marlowe s-a ridicat şi a pornit repede spre uşă. L-a salutat pe gardian şi a cerut permisiunea să meargă la privată. Gardianul i-a arătat un petic de pămînt, chiar lîngă peretele bungalovului. Peter Marlowe n-a avut încotro; îi era nesuferit să-şi facă nevoile în văzul tuturor, dar totuşi era mai bine aşa decît dacă nu i-ar fi lăsat deloc să iasă din micuţa încăpere. În timp ce gardianul era cu ochii la Peter Marlowe, Mac i-a comunicat în şoaptă ştirile lui Grey. Acesta a pălit, s-a ridicat de jos, i-a făcut semn din cap lui Peter Marlowe, l-a salutat încă o dată pe gardian. Gardianul i-a arătat lui Grey roiul de muşte care începea să se adune lîngă zid şi i-a poruncit să vină cu o lopată ca să cureţe locul.

Grey i-a transmis ştirile lui Smedly-Taylor, care le-a şoptit şi la alţii; curînd tot lagărul de la Changi era la

curent, cu mult înainte ca Grey să vină înapoi cu lopata și o căldare pe care a lăsat-o în același loc.

Cea dintîi dintre marile frici a cuprins lagărul. Frica de represalii.

La apusul soarelui iar s-a schimbat paza. Acum era de gardă Shagata. Peter Marlowe a încercat să-i vorbească, dar Shagata i-a făcut semn cu baioneta să se întoarcă în cămăruță.

— Nu pot să vorbesc cu dumneata. Ai fost prins cu un radio, iar acest lucru e interzis. Am să te împușc chiar și pe dumneata dacă vreunul dintre voi încearcă să scape. N-aș vrea să trag în dumneata.

Și cu aceasta s-a întors la locul lui din fața ușii.

— Zău dacă mai am răbdare, a spus Larkin. Să termine odată cu noi și gata.

Mac i s-a adresat lui Shagata, arătînd cu mîna spre pat.

— Domnule, v-aș cere o favoare. Permiteți să mă întind aici ? Am dormit cam puțin azi noapte.

— Sigur că da. Odihnește-te cît se mai poate, om bătrîn.

— Îți mulțumesc. Pace ție.

— Și ție pace.

Mac s-a culcat în patul lui, a pus capul pe pernă.

— E încă legat la rețea, a comunicat el, străduindu-se să-și stăpînească tremurul vocii. Ceva muzică clasică, un recital. Se aude foarte clar.

Larkin a văzut casca lîngă tîmpla lui Mac și deodată, inexplicabil, l-a pufnit rîsul. În clipa următoare rîdeau toți trei în hohote. Shagata a ridicat arma spre ei.

— Încetați ! a strigat, înspăimîntat de rîsul lor.

— Ne cerem iertare, l-a îmbunat Peter Marlowe. Ciudat lucru, dar noi, care ne aflăm atît de aproape de veșnicie, putem rîde și din te miri ce.

— Cu adevărat te afli aproape de moarte și mare prost ai fost să fii prins călcînd legea. Nădăjduiesc să am și eu curajul de a rîde atunci cînd are să-mi sune ceasul. Poftim ! a aruncat el în încăpere un pachet de țigări. Îmi pare rău că ai fost prins.

— Mie îmi pare și mai rău, a spus Peter Marlowe.

În timp ce împărțea țigările s-a uitat spre Mac.

— Ce se cîntă ?

— Bach, băiatule, i-a spus Mac, ținîndu-se să nu izbucnească iar într-un rîs isteric. Gata, fără gălăgie, și-a mutat el capul mai aproape de cască. Tăceți naibii, nu vă mai hliziți. Vreau să savurez muzica.

— Poate facem cu rîndul, a propus Larkin. Cu toate că, după părerea mea, cei cărora le place Bach sînt niște ipohondri.

Trăgînd din țigară. Peter Marlowe i-a zîmbit amabil lui Shagata.

— Mulțumim frumos pentru țigări.

Roiau muștele în jurul căldării cu capac de lemn. În după-amiaza aceea ploaia a venit ceva mai devreme, a mai limpezit aerul greu ; pe urmă s-a ivit iar soarele și a zvîntat noroiul din Changi.

King a străbătut zona bungalovurilor, conștient de privirile curioase care-l însoțeau. S-a oprit prevăzător în dreptul colibei condamnaților.

— *Tabe*. Shagata-san. Ziua *ichi-bon* astăzi este, nu ? Pot vorbi cu prietenul meu *ichi-bon* ?

Shagata a rămas cu ochii la el ; se vedea că n-a priceput nimic.

— Te roagă să-i dai permisiunea să vorbească cu mine, a tradus Peter Marlowe.

Shagata a stat pe gînduri cîteva clipe, pe urmă a făcut semn din cap că da.

— Pentru că am făcut ceva bani din vînzarea cunoscută am să te las să stai de vorbă, a zis el, apoi s-a întors spre Peter Marlowe : Dacă îmi dați cuvîntul că nu încercați să scăpați.

— Ai cuvîntul nostru.

— Să terminați repede. Stau eu de pază.

Fără să-i piardă din ochi, Shagata s-a mutat mai incolo ca să poată supraveghea mai bine drumul.

— Se zvonește că aduc mereu noi gardieni la corpul de gardă, a început King cu glasul întretăiat de emoție. Al naibii să fiu dac-am să dorm la noapte. Ticăloșii ăștia sînt în stare să ne facă de petrecanie chiar în timpul nopții.

Avea buzele arse ; toată ziua stătuse cu ochii la junglă, sperînd să surprindă un semnal din partea luptătorilor de gherilă ca să poată lua o hotărîre în privința evadării. Dar n-a venit nici un semn.

— Ascultați..., a coborît el vocea ca să le explice planul de acțiune. Cînd încep ăștia să tragă, atacați gardianul și ieșiți din lagăr prin dreptul barăcii noastre. Am să încerc o manevră ca să vă acopăr pe voi trei, dar să nu sperați la mare lucru.

Apoi s-a sculat, l-a salutat pe Shagata și a plecat. Odată ajuns în baraca americanilor, a convocat un consiliu de război. Le-a comunicat planul, dar nu le-a spus

că pot scăpa numai zece oameni. Au discutat cu toții planul și au hotărît să mai aștepte.

— Mai mult nu putem face acum, a spus Brough, făcîndu-se ecoul temerilor care îi munceau pe toți. Dacă încercăm ceva acum, ne împușcă și gata, cît ai clipi.

În noaptea aceea au dormit numai cei ce erau foarte bolnavi. Sau cei, doar cîțiva, care și-au putut găsi liniștea încredințîndu-se voinței lui Dumnezeu ori destinului. Dave Daven a putut să doarmă.

— Azi după-amiază l-au adus înapoi pe Dave de la Utram Road, le șoptise Grey cînd le-a adus masa de seară.

— Cum arată ? a întrebat atunci Peter Marlowe.

— Nu mai cîntărește decît treizeci și ceva de kilograme.

Daven a dormit în noaptea aceea și în ziua de groază care a urmat și a murit fără să-și revină din comă chiar în timp ce Mac asculta vocea crainicului „O a doua bombă atomică a distrus orașul Nagasaki. Președintele Truman a adresat Japoniei un ultimatum final : capitulare necondiționată sau distrugere totală."

În ziua următoare echipele desemnate au ieșit la lucru și, de necrezut, s-au și întors. Rațiile de alimente au continuat să vină în lagăr, Samson cîntărea porțiile în public și le ducea diferența stabilită celor care îl puseseră stăpîn peste manutanță. În depozit mai erau rații pentru două zile, bucătăriile lucrau ca de obicei, muștele se adunau în roiuri, într-un cuvînt totul era neschimbat.

Ploșnițele și țînțarii îi înțepau pe oameni, femelele de șobolan își alăptau puii. Au mai murit cîțiva prizonieri. Salonul șase a mai primit trei pacienți.

Încă o zi şi încă o noapte şi încă o zi. Şi atunci Mac a auzit cuvintele sfinţite : „Vă vorbeşte Calcutta. Postul de radio Tokyo a anunţat acum cîteva minute că guvernul Japoniei a acceptat capitularea necondiţionată. După trei ani, după două sute cincizeci de zile de cînd japonezii au atacat baza de la Pearl Harbour, războiul a luat sfîrşit Trăiască regele !"

Curînd a aflat întregul Changi. Iar cuvintele acelea s-au încrustat în pămîntul, cerul, zidurile şi celulele din Changi.

Şi totuşi, timp de încă două zile şi două nopţi, nu s-a schimbat nimic. În a treia zi comandantul lagărului s-a îndreptat spre zona bungalovurilor însoţit de Awata, sergentul japonez.

Peter Marlowe, Mac şi Larkin i-au văzut şi au murit de o mie de ori la fiecare pas făcut de cei doi. Atunci au ştiut că soarta le este pecetluită.

26

— Păcat, a spus Mac.

— Da, l-a îngînat Larkin.

Peter Marlowe n-a spus nimic, a rămas îngheţat, cu ochii la Awata.

Chipul comandantului era adînc brăzdat de oboseală, dar îşi ţinea umerii drepţi şi păşea hotărît. Era îngrijit îmbrăcat, ca de obicei, cu mîneca stîngă a cămăşii prinsă sub centiron. Avea galenţi de lemn în picioare, iar caschetа de pe cap era mai mult cenuşie decît verde din cauza umezelii tropicale. A urcat treptele care dădeau spre terasă, a zăbovit o clipă la uşă.

— Bună dimineaţa, le-a spus el cu glas răguşit în momentul în care cei trei s-au ridicat în picioare.

Awata i-a ordonat ceva gardianului, pe limba lui. Gardianul s-a înclinat scurt şi a trecut în spatele lui Awata. Altă comandă. Cei doi japonezi şi-au luat armele în bandulieră şi au pornit spre poartă.

— S-a terminat, a gîjîit comandantul. Luaţi aparatul şi veniţi cu mine.

Cu mintea amorţită, au executat ordinul, l-au urmat afară, în soare. Soarele şi aerul erau acum ceva nou pentru ei, chiar plăcut. Au mers aşa, în urma comandantului lagărului, însoţiţi de miile de priviri curioase din Changi.

Cei şase colonei cu funcţii superioare aşteptau în biroul comandantului. Brough era şi el acolo. S-au ridicat cu toţii să-l salute.

— De voie, vă rog, a spus comandantul, răspunzînd la salut, apoi s-a adresat celor trei Luaţi loc. Vă sîntem cu toţii îndatoraţi.

Într-un tîrziu, Larkin s-a hotărît să întrebe

— S-a terminat totul, cu adevărat ?

— Da. Am stat chiar acum de vorbă cu generalul, a anunţat comandantul, şi-a plimbat privirea pe chipurile amuţite ale celor de faţă, adunîndu-şi gîndurile. Cel puţin cred că s-a terminat. Yoshima era şi el la general. I-am spus... am spus „Războiul s-a sfîrşit". Cînd i-a tradus Yoshima, generalul a rămas cu ochii la mine, atît. Am aşteptat un timp şi, pentru că nu spunea nimic, am mai zis o dată „Războiul a luat sfîrşit. Vă cer să depuneţi armele... să vă predaţi !" Nu ştiam ce să mai spun altceva, a zîmbit obosit comandantul, trecîndu-şi mîna peste chelie. Multă vreme generalul a rămas aşa, uitîndu-se la mine. Yoshima nu zicea nimic, tăcea şi el. Pe

urmă generalul a început să vorbească și Yoshima mi-a tradus : „Da. Războiul a luat sfîrșit. Vă veți întoarce în lagăr, la postul dumneavoastră. Le-am ordonat gardienilor să se întoarcă acum cu spatele la lagăr și să vă apere împotriva oricui ar încerca să pătrundă în lagăr pentru a vă face vreun rău. Acum sînt gardienii dumneavoastră, puși să vă apere pînă cînd primésc noi dispoziții. Dumneavoastră purtați în continuare răspunderea pentru asigurarea disciplinei în interiorul lagărului." N-am știut ce să spun, așa că i-am cerut să dubleze rațiile și să ne trimită medicamente. El mi-a răspuns în felul următor : „Mîine veți primi rații duble. Veți primi și unele medicamente. Din păcate, nu avem nici noi prea multe. Dar sînteți răspunzător pentru disciplină. Gardienii mei vă vor apăra de cei care vor să vă lichideze." Atunci l-am întrebat „Cine sînt aceștia ?" Generalul a dat din umeri și a spus doar atît : „Dușmanii dumneavoastră. Intrevederea a luat sfîrșit."

— La naiba ! a mormăit Brough. Poate că asta și urmăresc... să ieșim din lagăr ca să aibă un pretext să tragă în noi.

— Nu putem permite părăsirea lagărului, a spus temător Smedly-Taylor. Pierdem controlul, ajungem la răzmeriță. Dar totuși trebuie să facem ceva. Poate că ar trebui să le cerem să ne predea nouă armele...

Comandantul lagărului a ridicat mîna.

— Cred că tot ce putem face este să așteptăm. Am inf... cred că trebuie să sosească cineva. Pînă atunci, consider că cel mai bine este să menținem ordinea existentă. A, da, încă ceva. Ni se permite să lăsăm oamenii să se scalde în mare, pe grupuri. Cîte cinci oameni din fiecare baracă. Prin rotație. O, Doamne, a rosit el recules, de parcă s-ar

fi rugat. Sper să n-o ia nimeni razna de bucurie. Nu avem nici o garanţie că japonezii de aici vor accepta ordinul de capitulare. Ar putea chiar să lupte mai departe Tot ce putem acum e să sperăm să iasă bine... şi să ne pregătim de ce-i mai rău.

A tăcut un timp, apoi s-a uitat la Larkin.

— Cred că aparatul de radio trebuie să rămînă aici, a spus el, făcîndu-i semn lui Smedly-Taylor : Aveţi grijă să asiguraţi paza permanentă.

— Am înţeles !

— Desigur, i s-a adresat comandantul lui Larkin, incluzîndu-i însă şi pe Peter Marlowe şi pe Mac, tot dumneavoastră asiguraţi funcţionarea aparatului.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule comandant, a intervenit Mac. Poate să se ocupe altcineva de treaba asta. Îl repar eu dacă apare vreo defecţiune, dar, vedeţi, îmi închipui că veţi dori să funcţioneze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Numai noi nu sîntem în măsură să facem asta... şi oricum... dacă e să spun ce gîndesc, acum, cînd e la vedere, să mai aibă şi alţii prilejul să asculte.

— Vă îngrijiţi de treaba asta, domnule colonel !

— Am înţeles, domnule comandant.

— Acum cred că e timpul să discutăm despre partea operativă.

În faţa biroului comandantului se adunase de-acum un grup de curioşi, printre care şi Max, nerăbdători să afle ce se mai ştie, ce se discută, ce s-a întîmplat şi de ce a plecat gardianul japonez care-i păzea pe cei cu radioul.

Cînd n-a mai putut îndura tensiunea, Max a alergat înapoi la baraca americanilor.

— Hei, ascultaţi, băieţi ! a apucat el să strige.

— Vin japonezii ?

Împăratul era gata să sară pe fereastră şi să se repeadă la gardul de sîrmă ghimpată.

— Nu ! Mamă, Doamne..., a gîfîit Max ; nici nu putea să vorbească.

— Spune, ce dracu' se întîmplă acolo ? a urlat la el Împăratul.

— I-au luat de acolo pe gardienii care stăteau pe capul lui Pete ! a reuşit Max să-şi recapete răsuflarea. Pe urmă comandantul lagărului i-a luat pe Pete, pe Larkin şi pe scoţian — împreună cu radioul ! — la el în birou. Acum sînt toţi acolo, mare consiliu mare. Toţi ştabii, coloneii... pînă şi Brough e acolo !

— Eşti sigur ? a întrebat Împăratul.

— Îţi spun ce-am văzut cu ochii mei, dar nici mie nu-mi vine să cred.

În tăcerea grea care s-a lăsat, Împăratul şi-a scos o ţigară din buzunar, iar Tex a rostit ceea ce, de fapt, pricepuseră cu toţii.

— Atunci s-a terminat. S-a sfîrşit cu adevărat. Ce altceva poate să însemne... dacă au luat de-acolo gardianul care păzea radioul ! a exclamat Tex, rotindu-şi privirea în jur. Voi ce ziceţi ?

Max s-a aşezat greoi pe patul lui, şi-a şters sudoarea de pe faţă.

— Cam aşa zic şi eu. Dacă şi-au luat gardianul, înseamnă că se dau bătuţi şi-aici... nu mai luptă. Nu-i aşa ? s-a uitat el întrebător la Tex.

Dar Tex era rătăcit de propria lui uimire.

— Ba s-a terminat, a spus el după o vreme, impasibil.
Domolit, Împăratul a mai pufăit o dată din ţigară.

— Eu nu cred pînă nu văd.

Şi deodată, în tăcerea aceea ciudată, i s-a făcut frică. Cu gesturi automate, Dino dădea să prindă muşte. Byron Jones III a mutat nebunul la întîmplare. Miller l-a luat, lăsîndu-şi regina descoperită. Max şedea cu capul în piept. Tex se scărpina.

— Ei bine, eu nu simt nici o diferenţă, a declarat Dino, ridicîndu-se în picioare. Mă duc pîn-afară, treabă mică.

— Nici nu ştiu dacă-mi vine să rîd sau să plîng, a spus Max. Tot ce ştiu e că mă ia cu greaţă.

— Nu se leagă, a zis Tex cu voce tare ; vorbea în gînd, nici nu şi-a dat seama că a spus ceva. Cu nimic nu se leagă.

— Hei, Max, a spus Împăratul. Nu vrei să pui de-o cafea ?

Mişcîndu-se ca un automat, Max a ieşit să umple ibricul cu apă. S-a întors, a băgat reşoul în priză, a pus ibricul la încălzit. A luat-o înapoi spre patul lui, s-a oprit brusc, s-a răsucit în loc şi a rămas cu ochii la Împărat.

— Ce-i cu tine, Max ? l-a întrebat îngrijorat King.

Dar Max nu-şi lua privirea de la el, mişca doar din buze, fără să scoată vreun sunet.

— Ce dracu' te holbezi aşa ?

Pe neaşteptate, Max a pus mîna pe ibric şi l-a azvîrlit pe fereastră.

— Ce dracu', ai sărit de pe fix ? a explodat King. M-ai umplut tot cu apă !

— Atîta pagubă ! i-a strigat Max, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Vezi să nu-ți dau eu o mamă de bătaie ! Ai căpiat ?

— S-a terminat cu războiul. N-ai decît să-ți faci singur cafeluța ! a țipat Max, făcînd spume în colțul gurii.

King a sărit în picioare, amenințător, cu chipul boțit de furie.

— Șterge-o de-aici că te pocesc !

— Încearcă tu, doar încearcă, dar să nu uiți că sînt plutonier ! Te dau la curtea marțială !

Max a izbucnit într-un rîs isteric, pe urmă rîsul s-a transformat brusc în plîns, un plîns disperat, cu sughițuri. Max a fugit din baracă, lăsînd în urma lui o tăcere grea, încordată.

— Asta s-a sonat de tot, a mormăit King. Adu tu niște apă, dacă vrei, Tex, a spus el încet, întorcîndu-se în colțul lui.

Tex stătea în ușă, se uita după Max. A întors încet capul, chinuit de nehotărîre.

— Am treabă.

Lui King i s-a pus un nod în gît. Și-a depășit cu greu senzația de greață, dar chipul i-a rămas calm, imobil.

— Da-a..., a rostit el cu un zîmbet sumbru. Se și vede.

Simțea acum adîncurile liniștii din jur. Și-a scos portofelul, a ales o hîrtie, a pus-o pe masă.

— Ai aici zece dolari. Lasă-ți treburile și adu niște apă.

Stăpînindu-și tremurul interior, a rămas cu ochii la Tex. Dar Tex nu i-a răspuns, a dat doar nervos din umeri și s-a uitat în altă parte.

— Tot o să vreți să mîncați... pînă nu se sfîrșește cu adevărat povestea asta, a spus disprețuitor King, rotindu-și privirea prin baracă. Vrea careva din voi niște cafea ?

— Mie parcă mi-ar prii o cafeluță, s-a ridicat de la locul lui Dino, fără să-i pese de privirile celorlalți.

A adus de afară ibricul, l-a umplut cu apă, l-a pus pe reșou.

King i-a arătat hîrtia de zece dolari de pe masă. Dino s-a uitat lung la ea.

— Nu, mulțumesc, a spus el cu glas hîrîit, clătinînd din cap. Doar o gură de cafea.

S-a întors cu pas șovăit la patul lui, în celălalt capăt al barăcii.

Toți ceilalți își fereau acum ochii de privirea disprețuitoare a lui King.

— Sper... pentru binele vostru sper, nenorociților, că războiul s-a sfîrșit cu adevărat, a spus răspicat King.

*

Cum a ieșit din biroul comandantului de lagăr, Peter Marlowe a pornit în grabă spre baraca americanilor. Răspundea automat la salutul celor pe care-i cunoștea, simțea cum îl urmăresc din toate părțile priviri curioase, neîncrezătoare. „Da, și-a zis, nici mie nu prea-mi vine să cred. Să ajung acasă, să pot zbura din nou, să-l revăd pe tata, să beau un pahar cu el, să rîd cu el ! Și toți, toată familia... ce ciudat are să ne pară. Trăiesc. Sînt în viață ! Am scăpat !"

— Salut, băieți ! a strigat el zîmbitor, intrînd în baracă.

— Salut, Peter, a sărit primul Tex să-i strîngă mîna cu căldură. Nici nu știi ce ne-am bucurat cînd am aflat că au luat gardianul de acolo, prietene !

— Pot să-ți spun că nici nouă nu ne-a părut prea rău după el, a rîs Peter Marlowe.

Înconjurat de chipuri prietenoase, zîmbitoare, Peter Marlowe şi-a dat seama abia acum cît de tare i-au lipsit în aceste ultime zile.

— Dar şefii noştri ce zic ? a întrebat Dino.

După ce Peter Marlowe le-a povestit totul, o umbră de îngrijorare s-a aşternut pe feţele tuturor. Numai Tex a rămas vesel.

— La naiba, nu cred că trebuie să ne pregătim de ce-i mai rău. S-a terminat ! a declarat el cu încredere în glas.

— Asta-i sigur că s-a terminat, a spus morocănos Max, păşind pragul barăcii.

— Hello, Max ! Eu..., n-a mai continuat Peter Marlowe, şocat de licărul crunt din ochii lui Max.

— Ai păţit ceva ? l-a întrebat el îngrijorat.

— Ba n-am nimic ! s-a răstit la el Max, l-a dat la o parte şi s-a lăsat în patul lui. Şi ce dracu' vă holbaţi la mine ? N-are voie omul să-şi iasă din fire ca voi să vă şi holbaţi ca nişte bufniţe ?

— Ia-o mai moale, l-a sfătuit Tex.

Obrazul lui Max căpătase o tentă cenuşie, buzele îi tremurau spasmodic.

— Slavă Domnului că scap curînd din porcăria asta. Păcat că scăpaţi şi voi, blestemaţilor !

— Taci din gură, Max !

— Duceţi-vă dracului !

Max şi-a şters scuipatul scurs pe bărbie. A scos din buzunar un teanc de hîrtii de cîte zece dolari, le-a rupt bucăţele, cu înverşunare, le-a aruncat în sus ca pe nişte confeti.

— Ce naiba te-a apucat, Max ? a sărit la el Tex.

— Nu vezi ? Tîmpitule, banii ăştia nu mai sînt buni de nimic !

— Ce spui ?

— Acuşi vin de la prăvălie. Da-a... Am vrut să-mi iau o nucă de cocos. Dar nenorocitul ăla de chinez n-a vrut să-mi primească banii. A zis că nu-s buni. I-a vîndut tot stocul chiar azi comandantului. Pe o simplă hîrtie. Mi-a arătat-o : „Guvernul britanic se angajează să plătească *n* dolari veritabili emişi pentru zona Strîmtorii !" Acum puteţi să vă ştergeţi undeva cu tot bănetul ăsta scos de japonezi... Numai de asta mai e bun !

— Mamă-ă..., a făcut Tex. Asta pune capac la toate. Dacă nici chinezul nu mai ia marafeţi din ăştia, inseamnă că, într-adevăr, s-a lămurit treaba. Ce zici, Peter ?

Peter Marlowe se bucura să se afle din nou printre prieteni. Nici măcar privirea duşmănoasă a lui Max nu-i putea strica bucuria.

— Da, acum e limpede. N-am vorbe să vă spun cît m-aţi ajutat, băieţi. De-aţi şti ce înseamnă o glumă, o vorbă bună...

— Ei, lasă, l-a împins în glumă Dino. Tu eşti de-ai noştri. Nu eşti chiar atît de rău pentru un păcătos de englezoi !

— Cînd scapi de-aici, să faci bine să te prezinţi la noi, în State. S-ar putea chiar să te primim in rîndul americanilor ! l-a bătut pe spate Byron Jones III.

— Să vii întîi în Texas, Peter, băiete. Dintre toate Statele e singurul care merită osteneala !

— 'Hai să nu ne facem planuri de-acum, a spus Peter Marlowe printre strigăte şi fluierături. Dar dacă ajung vreodată acolo, n-am să vă ocolesc, a promis el ; s-a uitat apoi spre colţul lui King. Unde vă este şeful cel neînfricat ?

— E mort ! a rîs grosolan Max.

Peter Marlowe a simţit că-l pătrunde un fior de gheaţă.

— Cum ? !

— Trăieşte, n-avea grijă, l-a liniştit Tex. Dar e ca şi mort, totuna.

Peter Marlowe s-a uitat întrebător la Tex. A înţeles şi s-a întristat.

— Nu vi se pare cam brusc ?

— Nu-i nici un brusc, a scuipat Max. E mort. Am muncit de ne-am speţit pentru ticălosul ăla, iar acum e mort !

Indignat, Peter Marlowe s-a răsucit scurt spre Max.

— Totuşi, atunci cînd era greu, el vă dădea de mîncare, şi bani, şi...

— Pentru asta am muncit ! a ţipat Max ; i se umflaseră vinele de la gît, era roşu la faţă. Am înghiţit destule de la animalul ăla ! s-a înflăcărat el şi mai tare, a dat cu ochii de banderola de la braţul lui Peter Marlowe. Şi de la tine, englezoi împuţit ! N-ai vrea să mă pupi şi pe mine unde-l pupai pe el ?

— Încetează, Max ! l-a prevenit Tex.

— Tu vorbeşti, codoşule ! l-a scuipat în faţă Max.

Lui Tex i-a venit sîngele în obraz. Cu un dos de palmă, l-a trîntit pe Max de perete. Max a alunecat din pat, a sărit imediat în picioare, a înşfăcat un cuţit de pe raft şi s-a năpustit asupra lui Peter Marlowe. Tex abia a apucat să-i devieze mîna, cuţitul a trecut strîmb, zgîriindu-l doar pe Marlowe de-a curmezişul burţii. Venind de la spate, Dino l-a prins pe Max cu braţul pe sub bărbie şi l-a tras înapoi spre pat.

— Eşti nebun ? ! a gîfîit Dino, ţinîndu-l strîns.

Max își rotea furios ochii, și-a oprit privirea tulbure asupra lui Peter Marlowe. Și, deodată, a început să zbiere ca un turbat, să se zbată, să dea disperat din mîini și din picioare, cu dinții rînjiți, cu degetele chircite ca niște gheare. Peter Marlowe l-a apucat de un braț, au sărit și alții și l-au trîntit în pat. Trei inși abia puteau să-l țină, iar el tot mai încerca să muște și să zgîrie.

— A dat strechea-n el ! a strigat Tex. Dați-i una la cap

— Caută niște sfoară ! a răcnit la el Peter Marlowe, luptîndu-se să-l țină în loc pe Max, cu brațul sub bărbie ca să se ferească de mușcături.

Dino a izbutit să-și elibereze o mînă, l-a izbit pe Max direct în falcă, de jos în sus, potolindu-l pe dată.

— Uf ! a făcut Dino către Peter Marlowe, indreptîndu-se încet de șale. N-a lipsit mult să te înjunghie !

— Repede ! i-a făcut semn Peter Marlowe. Trebuie să-i punem ceva între dinți, altfel își mușcă limba.

Dino a găsit un lemn, l-au băgat cu greu între dinții încleștați ai lui Max. Pe urmă l-au legat fedeleș. Cînd au terminat, Peter Marlowe a suflat ușurat ; abia atunci și-a dat seama că i se muiaseră genunchii.

— Mulțumesc, Tex. Dacă nu-i dădeai tu peste mînă, mă făcea îngeraș.

— N-ai pentru ce. Înseamnă doar că mai am reflexe. Acum ce facem cu el ?

— Chemăm un doctor. A făcut o criză, asta-i tot. N-a existat nici un cuțit, a spus Peter Marlowe, pipăindu-și zgîrietura de pe stomac ; s-a uitat la Max care începea să-și revină din leșin, zgîlțîit de convulsii. Vai de capul lui !

— Mare noroc am avut că ai fost pe fază, Tex, a oftat Dino. Mă trec toate sudorile cînd mă gîndesc ce-ar fi putut să se întîmple.

Peter Marlowe a aruncat o privire spre colțul Împăratului. Acum îi părea mai însingurat ca oricînd. Fără să-și dea seama, și-a încordat brațul stîng, l-a îndoit, minunîndu-se cît de repede își recăpătase forța.

— Cum e acuma, Peter ? l-a întrebat Tex.

Peter Marlowe a zăbovit o vreme, cît să găsească vorbele cele mai potrivite.

— Sînt viu, Tex, trăiesc, n-am murit.

S-a întors apoi și a ieșit afară din baracă, în bătaia soarelui.

Cînd l-a găsit, în sfîrșit, pe King, începea deja să se însereze. King ședea pe un ciot de cocotier, dincolo de grădina din nordul lagărului, pe jumătate ascuns de vrejurile de legume. Avea privirea pierdută spre junglă ; nu s-a întors la apropierea lui Peter Marlowe, n-a dat nici un semn.

— Salut, bătrîne ! a spus vesel Peter Marlowe.

Dar i-a înghețat surîsul pe buze cînd a zărit privirea din ochii lui King.

— Ce vreți de la mine, domnule căpitan ? a întrebat King pe un ton ofensator.

— Am vrut să văd ce faci. Atîta tot, doar să te văd.

„O Doamne", și-a zis Peter Marlowe pătruns de milă, ghicind ce se petrece în sufletul prietenului său.

— Gata, m-ai văzut. Acum ce mai vrei ? s-a întors King cu spatele. Pleacă !

— Sînt prietenul tău. Ai uitat ?

— Eu n-am prieteni. Acum pleacă !

Peter Marlowe s-a lăsat jos lîngă ciotul de palmier, a tras cu grijă din buzunar cele două ţigări de fabrică pe care le mai avea.

— Avem cîte-o ţigară. Le am de la Shagata.

— Fumează-le singur ! Domnule căpitan !

Pentru o clipă Peter Marlowe a regretat că l-a găsit pe King. Dar n-a plecat. A aprins ambele ţigări, i-a întins şi lui una. King n-a făcut nici o mişcare să o ia.

— Ia aici, te rog.

King i-a zburat ţigara din mînă.

— Să te ia naiba cu ţigara ta cu tot ! Vrei să stai aici ? N-ai decît.

S-a ridicat şi a dat să plece de acolo. Peter Marlowe l-a prins de braţ.

— Aşteaptă ! Azi e cea mai mare zi din viaţa noastră. Nu strica totul numai pentru că tovarăşii tăi de „celulă" şi-au pierdut niţeluş cumpătul.

— Ia mîna de pe mine, a scrîşnit printre dinţi King. Că altfel rămîi fără ea !

— Nu-ţi pune mintea cu ei, a început repezit Peter Marlowe. S-a sfîrşit cu războiul, ăsta-i lucrul cel mai important. S-a terminat, iar noi am rămas în viaţă. Ţii minte ce încercai să-mi bagi în cap tot timpul ? Că trebuie să-i porţi de grijă personajului numărul unu ? Ei bine, s-a făcut ! Ai scăpat cu bine ! Ce mai contează ce zic ei ?

— Nu-mi pasă de ei ! Şi n-au nici un amestec în treaba asta. Nici de tine nu-mi pasă, dacă vrei să ştii ! i-a strigat în faţă King, smulgîndu-şi mîna.

Peter Marlowe a rămas pe loc, îl privea neajutorat pe King.

— Sînt prietenul tău, înţelegi ? Lasă-mă să te ajut !

— N-am nevoie de ajutorul tău !

— Ştiu. Dar vreau să rămînem prieteni. Ascultă..., a continuat el cu greu, căutîndu-şi cuvintele. Curînd vei fi iar acasă...

— Pe dracu' ! a ţipat King ; îi vîjîiau urechile, simţea că-i plesneşte capul. Nici n-am casă !

Foşnea vîntul printre frunze. Ţîrîiau monoton greierii. Bîzîiau ţînţarii în stoluri. Umbre lungi s-au întins în urma barăcilor sub razele lunii care s-a ivit deodată, plutind pe cerul de catifea.

— Nu-ţi mai face sînge rău, prietene, a rostit blînd Peter Marlowe. O să fie bine, ai să vezi.

N-a tresărit, citind groaza din ochii lui King.

— Crezi tu ? a întrebat chinuit King.

— Da, a spus Peter Marlowe, apoi, după o scurtă ezitare Îţi pare rău că s-a terminat, nu ?

— Lasă-mă-n pace ! Lasă-mă odată, lasă-mă ! a strigat King cu glasul schimbat, s-a întors cu spatele, s-a aşezat iar pe ciotul de palmier.

— Are să-ţi treacă. Sînt prietenul tău. Să nu uiţi asta... niciodată.

A întins mîna stîngă şi a pus-o pe umărul lui King a simţit cum acesta tresare la atingere.

— Noapte bună, bătrîne, a spus el încet. Ne vedem mîine.

Trist, îngîndurat, a plecat de acolo. „Mîine, şi-a promis el în gînd, mîine am să-l pot ajuta."

King s-a aşezat mai bine pe ciotul de cocotier, bucuros să fie singur, îngrozit de singurătate.

Colonelul Smedly-Taylor, Jones şi Sellars îşi adunau ultimele fărîmiţe din farfurii.

— Magnific ! a declarat Sellars, lingîndu-şi degetele.

Smedly-Taylor a mai supt o dată osciorul bine curăţat.

— Jones, băiete, trebuie să recunosc acum că eşti mare, a rîgîit el satisfăcut. O minunată încheiere pentru o zi de pomină. Delicios ! Exact ca iepurele de casă ! Puţin mai aţos, poate nu atît de fraged, dar delicios !

— De ani de zile n-am mai mîncat aşa de bine, a rîs gros Sellars. Cam grasă carnea ce-i drept, dar, pe onoarea mea, a fost o minune. Crezi că mai poţi face rost ? s-a uitat el spre Jones. Doar cîte-o pulpă parcă nu-i prea mult !

— S-ar putea, şi-a dat importanţă Jones, ducînd delicat la gură ultimul grăunte de orez. Am avut ceva noroc, nu ?

Farfuria era acum goală. iar el se simţea sătul şi împăcat.

— De unde le-ai procurat ?

— M-a informat Blakely. Le avea de vînzare un australian. Am cumpărat tot ce-avea. Norocul nostru că aţi avut banii, i-a zîmbit el lui Smedly-Taylor.

— Da. a mormăit acesta, scoţînd portofelul şi aruncînd pe masă trei sute şaizeci de dolari. Avem aci pentru încă şa. bucăţi. N-are rost să ne strîmtorăm, nu-i aşa, domnilor ?

Sellars a rămas cu ochii la hîrtiile de pe masă.

— Dacă aţi avut ascunşi toţi banii ăştia, de ce nu i-aţi folosit încă de-acum cîteva luni ?

— Mă întreb şi eu..., s-a ridicat Smedly-Taylor ca să-şi dezmorţească mădularele. Pentru că i-am păstrat pentru

ziua de azi ! Şi cu asta am încheiat, a adăugat el, ţintindu-şi ochii de granit asupra lui Sellars.

— O, Doamne fereşte, n-am vrut să vă trag de limbă. Pur şi simplu nu pricepeam cum de aţi reuşit, asta-i tot.

Jones a zîmbit suav.

— Trebuie să se fi acţionat prin cineva aflat chiar în miezul lucrurilor. Aud că Împăratul a fost cît pe ce să facă o criză de inimă !

— Ce are de-a face Împăratul cu banii mei ? a ridicat din sprîncene Smedly-Taylor.

— A, nimic.

Jones s-a apucat să numere banii. Erau, într-adevăr, trei sute şaizeci de dolari, destul pentru o duzină de pulpiţe de *Rusa tikus* la treizeci de dolari bucata, cît era preţul real, iar nu şaizeci cît credea Smedly-Taylor. Jones a zîmbit în sinea lui la gîndul că Smedly-Taylor îşi poate permite foarte bine să plătească şi dublu, la banii pe care-i are el acum. Se întreba cum izbutise oare Smedly-Taylor să efectueze spargerea, dar ştia că bătrînul colonel are perfectă dreptate să-şi păstreze secretele cu sfinţenie. Cum a fost şi cu celelalte trei pulpiţe de *Rusa tikus*. Cele pe care el şi cu Blakely le gătiseră şi le mîncaseră în secret chiar în după-amiaza aceea. Îi dăduse una lui Blakely, le mîncase el pe celelalte două. Cu cele două de dinainte şi una pe care o devorase acum, avea toate motivele să se simtă sătul.

— Doamne, a zis el cu glas tare, frecîndu-se pe burtă. Nu cred că aş putea mînca atîta în fiecare zi !

— Ai să te obişnuieşti, l-a consolat Sellars. Mie, să spun drept, mi-e încă foame. Încearcă să mai faci rost, fă şi tu un efort.

— Ce-ați zice de-o partidă de bridge ? a întrebat după un timp Smedly-Taylor.

— Admirabil ! a sărit din loc Sellars. Cine să fie al patrulea ?

— Samson ?

— Pun rămășag, a rîs Jones, că săracul ar fi tare supărat dacă ar afla de friptura noastră.

— Cît timp credeți că mai durează pînă ajung ai noștri la Singapore ? a întrebat Sellars, încercînd să-și ascundă îngrijorarea.

Smedly-Taylor i-a aruncat o privire scurtă lui Jones.

— Cîteva zile. Cel mult o săptămînă. Dacă japonezii sînt cu adevărat hotărîți să se predea.

— Faptul că ne-au lăsat aparatul de radio ar fi un indiciu în acest sens.

— Sper. Nu putem decît să sperăm.

S-au uitat unul la altul, uitînd de bunătatea mîncării, copleșiți de grija zilei de mîine.

— Nu avem motive de îngrijorare. Sînt... cred că are să se sfîrșească totul cu bine, a spus Smedly-Taylor.

Părea calm și plin de încredere, dar în sinea lui era ros de îndoială, se gîndea cu groază la Maisie, la cei doi fii și la fată, întrebîndu-se dacă or mai fi oare în viață.

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui a trecut pe deasupra lagărului un avion cvadrimotor. Nu știa nimeni dacă e de-al aliaților sau japonez, căci la auzul huruitului de motoare toți au intrat în panică, se așteptau, din clipă în clipă, la o ploaie de bombe. Iar cînd n-a căzut nici o

bombă şi huruitul s-a îndepărtat, i-a cuprins din nou frica. „Poate că ne-au uitat... N-au să mai vină."

Ewart a intrat bijbîind în baracă, l-a trezit pe Peter Marlowe care nu auzise nimic.

— Peter, umblă zvonul că a trecut un avion, a dat ocol aeroportului... că a sărit din el un paraşutist !

— Tu l-ai văzut ?

— Nu.

— Ai vorbit cu cineva care l-a văzut ?

— Nu. E doar un zvon. a spus Ewart, străduindu-se să-şi ascundă spaima. Mi-e o frică de mor că, de cum se arată flota noastră în largul portului, japonezii se smintesc de tot.

— Nici vorbă !

— Am fost chiar acum la biroul comandantului de lagăr. Sînt mai mulţi adunaţi acolo, pentru că se anunţă mereu buletinele de ştiri. În ultimul dintre ele se spunea că..., s-a oprit o clipă Ewart, incapabil să continue, apoi a reluat firul :... că numărul victimelor de la Hiroshima şi Nagasaki se ridică la peste trei sute de mii. Se spune că oamenii mor în continuare ca muştele... că bomba aceea infernală nu ştiu ce face cu aerul de omoară lumea şi după aceea. Doamne, dacă s-ar fi întîmplat asta la Londra, iar eu aş avea pe mîini un lagăr ca ăsta... aş... i-aş măcelări pe toţi. Aş face-o, zău c-aş face-o !

Peter Marlowe l-a calmat cît a putut, pe urmă a ieşit din baracă şi s-a îndreptat spre poartă sub primele raze ale dimineţii. Avea şi el încă o strîngere de inimă. Ştia că Ewart are dreptate. Bomba asta infernală e deja prea mult. Pe neaşteptate, însă, şi-a dat seama de un mare adevăr şi atunci i-a binecuvîntat pe cei care au inventat

bomba. Căci numai bombele acelea au scos lagărul de la Changi din uitarea veşniciei. „Da, îşi spunea el acum, orice s-ar întîmpla din cauza bombelor, n-am să blestem nici primele două, nici pe cei care le-au creat. Numai datorită lor mai trăiesc atunci cînd, practic, nu mai era nici o speranţă. Şi cu toate că primele două au ucis, poate, o mulţime de oameni, dimensiunea însăşi a dezastrului trebuie să fi salvat alte nenumărate sute de mii de vieţi. Ale noastre. Şi ale lor. Oricum ai întoarce-o, acesta este adevărul."

Luat de gînduri, s-a trezit că a ajuns la poarta principală. Gardienii erau la posturi, ca de obicei. Stăteau întorşi cu spatele spre lagăr, dar aveau aceleaşi carabine în mîini. Peter Marlowe se uita acum la ei cu o nouă curiozitate. Era convins că oamenii aceştia vor muri orbeşte, pînă la unul, ca să-i apere pe cei pe care, pînă mai ieri, îi dispreţuiseră ca duşmani. „Nemaipomenit, şi-a zis în gînd, cît de incredibili pot fi unii oameni."

Şi atunci, pe neaşteptate, prin boarea străvezie a zorilor, a văzut o stafie. Un om ciudat, un om real, un trup care avea carne pe el, un om care arăta a om. Un om alb. Purta o uniformă verde mai neobişnuită, ghetele de paraşutist erau bine lustruite, insigna de pe beretă îi lucea ca focul, avea un revolver la centiron şi o raniţă nouă-nouţă în spate.

Venea drept pe mijlocul drumului, călcînd apăsat pe asfalt ; s-a oprit în faţa corpului de gardă.

Omul — Peter Marlowe putea distinge acum că avea gradul de căpitan — căpitanul, deci, s-a uitat încruntat la gardieni şi a spus :

— Daţi salutul, ticăloşilor !

Şi, pentru că gardienii îl priveau tîmpi, căpitanul s-a dus spre cel mai apropiat gardian, i-a smuls arma din mînă, a înfipt-o cu baioneta în pămînt şi a mai spus o dată :

— Salutaţi-mă, ticăloşilor !

Total descumpăniţi, gardienii se uitau mai departe la el. Atunci căpitanul a scos revolverul, a tras un singur foc în pămînt, la picioarele gardienilor şi a repetat

— Daţi salutul, ticăloşilor !

Awata, sergentul japonez, Awata cel cumplit, transpirat acum tot şi nedumerit, a făcut un pas înainte şi s-a înclinat. S-au înclinat şi ceilalţi.

— Aşa mai merge, ticăloşilor ! a spus atunci căpitanul.

Le-a smuls, pe rînd, armele din mîini, le-a azvîrlit la pămînt.

— Acum treceţi la loc în corpul de gardă !

Awata i-a priceput gestul mîinii. Le-a ordonat gardienilor să se alinieze. Pe urmă, la comanda lui, s-au mai înclinat o dată.

Căpitanul s-a uitat lung la ei. Apoi a dus şi el mîna la chipiu.

— Daţi salutul, ticăloşilor ! a spus el încă o dată.

Gardienii s-au înclinat din nou.

— Bun ! a zis mulţumit căpitanul. Data viitoare cînd salut, salutaţi şi voi !

Awata şi oamenii lui s-au înclinat. Căpitanul s-a răsucit scurt pe călcîie şi a pornit spre poartă.

Peter Marlowe a simţit privirea căpitanului aţintită asupra lui şi a celor din apropiere, a tresărit de frică şi s-a tras înapoi. A citit în ochii căpitanului întîi repulsie, apoi compasiune.

— Deschideți poarta aia, ticăloșilor ! a strigat căpitanul către gardieni.

Awata l-a priceput iar după mișcarea mîinii, s-a repezit împreună cu alți trei gardieni, au tras poarta în lături.

Cînd a trecut căpitanul de poartă, ei s-au grăbit să o închidă la loc. El s-a oprit și le-a strigat

— Lăsați-o dracului deschisă !

Ei au lăsat-o cum era și s-au înclinat supuși.

Peter Marlowe a încercat să se concentreze. Ceva nu se prea potrivea. Ba nu era chiar deloc în regulă. Așa ceva nu putea să se întîmple !

În clipa următoare căpitanul se afla în fața lui.

— Hello, a spus el. Sînt căpitanul Forsyth. Cine e șeful pe aici ?

Îi vorbise încet, cu multă blîndețe. Dar Peter Marlowe nu simțea decît privirea sfredelitoare a căpitanului, din creștet pînă-n tălpi. „Ce se întîmplă ? Ce-a văzut la mine ? se întreba disperat Peter Marlowe. Ce nu-i place la mine ?“ Îngrozit, s-a mai retras un pas.

— Nu trebuie să vă temeți de mine, a vorbit iar căpitanul cu o voce profundă, plină de compasiune. Războiul s-a terminat. Am fost trimis să am grijă de dumneavoastră, de toți.

Căpitanul a făcut un pas spre el. Peter Marlowe s-a tras înapoi și căpitanul s-a oprit. Ferindu-se să facă vreo mișcare bruscă, ofițerul a scos un pachet de „Players“. Țigări bune, adevărate, englezești.

— Doriți o țigară ?

Căpitanul a mai făcut un pas înainte. Peter Marlowe a fugit îngrozit.

— Stați o clipă ! a strigat după el căpitanul, în zadar.

A dat să se apropie de alt prizonier, dar a fugit și acela. Toți prizonierii fugeau acum din calea căpitanului.

A doua mare spaimă a cuprins lagărul de la Changi. Frica omului de el însuși.

„Mai sînt oare cum am fost ? S-ar mai putea, după atîta amar de timp ? Adică, să nu mă fi scrîntit la cap ? Totuși, au trecut trei ani și jumătate. Și, Doamne, acum îmi amintesc ce-a scris Van der Zelt pe tema impotenței... Oi mai fi în stare ? Voi mai putea oare să fac dragoste ? Mai sînt oare om întreg ? Am citit aversiunea din ochii căpitanului atunci cînd s-a uitat la mine. De ce ? Ce l-o fi dezgustat ? Crezi că aș putea îndrăzni să-l întreb dacă... dacă mai sînt om ?"

Cînd a auzit prima dată despre sosirea ofițerului, King zăcea în patul lui, muncit de gînduri negre. E adevărat că-și păstra încă locul privilegiat de sub fereastră, dar acum dispunea de același spațiu ca și ceilalți șase picioare pe patru picioare. Cînd s-a întors de la grădina de legume a constatat că patul și scaunele fuseseră mutate din loc și acum alte paturi ocupau din spațiul ce i se cuvenea de drept. N-a spus nimic atunci, n-au spus nici ei, doar s-a uitat, pe rînd, la fiecare, iar ei, toți, și-au ferit ochii.

Și încă ceva : nimeni nu-i oprise porția de la masa de seară. O împărțiseră între ei.

— A, da, a făcut indiferent Tex. Mă tem că am uitat de tine. Data viitoare e mai bine să fii prezent. Fiecare îngrijește de rația lui.

Așa că și-a tăiat una dintre găini. A curățat-o de fulgi, a fript-o și a mîncat-o. Adică a mîncat jumătate și a păs-

trat cealaltă jumătate pentru a doua zi dimineața. Acum nu-i mai rămîneau decît două găini. Celelalte fuseseră consumate în cursul ultimelor zile, le împărțise cu cei care-l ajutaseră la gătit.

Cu o zi mai înainte încercase să cumpere toată marfa de la prăvălia lagărului, însă mormanul de bani pe care i-l adusese diamantul s-a dovedit lipsit de orice valoare. Mai avea în portofel unsprezece dolari americani, bani buni. Dar își dădea seama — și-l îngrozea gîndul — că nu poate s-o ducă o veșnicie cu unsprezece dolari și două găini.

În noaptea aceea a dormit puțin și rău. De veghe ceasul cenușiu de dinaintea zorilor, a ajuns să privească, însă, adevărul în față și atunci și-a zis că e o dovadă de slăbiciune și tîmpenie să pună la inimă, că asta nu-i demn de el, de Împărat, că nu contează faptul că alții trec pe lîngă el ca și cum nu l-ar vedea, că Brant, Prouty, Samson și toți ceilalți nici nu-i mai răspund la salut. Și cu alții se întîmplase tot la fel. Cu Tinker Bell, cu Timsen, cu gradații din poliția militară, cu informatorii și angajații lui, oameni pe care-i ajutase, îi cunoscuse, pentru care vînduse lucruri sau cărora le dăduse alimente, țigări sau bani. Toți se uitau prin el, ca și cum nici n-ar exista. În vreme ce înainte simțise privirile care îl urmăreau, ura care-l învăluia cînd trecea prin lagăr, acum nu mai era nimic. Nici priviri, nici ură, nici recunoaștere.

Era o senzație zdruncinătoare să umbli prin lagăr ca o stafie. Să te întorci în baracă, la tine acasă, ca o stafie. Să stai lungit în pat ca o stafie.

Un vid imens.

Acum asculta cum le povestește Tex celor din baracă despre senzaționala sosire a căpitanului și se simțea cuprins de o nouă spaimă, pe care o împărtășea și cu ei.

— Și care-i problema ? a întrebat el atunci. Ce v-ați posomorît acum cu toții ? A venit un tip de-afară, asta-i tot.

Nimeni n-a mai spus nimic.

King s-a sculat din pat mohorît, iritat de tăcerea celorlalți. Și-a pus pe el cămașa cea mai bună, pantaloni curați, a șters urmele de praf de pe ghetele bine date cu cremă. Și-a tras chipiul mai pe-o sprînceană, s-a oprit o clipă în ușă.

— Cred că azi am să-mi fac de mîncare, a spus fără a se adresa cuiva anume.

Cînd s-a uitat în jur n-a văzut decît foame pe fețe și speranță abia ascunsă în priviri. S-a simțit iar în largul lui, normal, i-a cercetat pe fiecare, făcîndu-și alegerea.

— Ești tare ocupat astăzi, Dino ? s-a hotărît el, în sfîrșit.

— Ă-ă... nu prea. Adică nu, a răspuns Dino.

— Ar trebui făcut patul și mai am și ceva rufe la spălat.

— Vrei, ă-ă... să mă ocup eu de ele ? a întrebat stingherit Dino.

— Dacă vrei...

Dino a tras în gînd o înjurătură, dar amintirea aromei găinii de aseară i-a spulberat orice rezistență.

— Bine.

— Mulțumesc, prietene, a spus King pe un ton batjocoritor, rîzîndu-și de lupta pe care, cît se poate de evident, o purtase Dino cu propria-i conștiință.

S-a întors şi a luat-o în jos pe trepte.

— Ă-ă... care dintre găini vrei s-o tai azi ? a strigat Dino după el.

King nu s-a oprit din mers.

— Mă mai gîndesc eu la asta. Ocupă-te tu de pat şi de rufe.

Sprijinit de marginea uşii, Dino l-a urmărit din ochi pe King cum trece prin soare pînă la zidul închisorii, cum dă colţul...

— Mama ta de...

— Du-te de ia rufele, l-a îndemnat Tex.

— La naiba ! Mi-e foame.

— Te-a pus să-i faci treaba, dar n-a zisi nici pîs despre găina aia.

— Are să taie el azi una, a spus îndărătnic Dino. Iar eu am să-l ajut s-o mănînce. Niciodată n-a mîncat el singur vreo găină fără să-i dea şi celui care l-a ajutat.

— Şi aseară cum a fost ?

— Ei, asta-i, aseară era bun de legat de supărare că i-am luat din spaţiu.

De fapt, Dino era acum cu gîndul la căpitanul englez, la cei de acasă, la fata pe care-o iubea... se întreba dacă-l mai aşteaptă sau s-o fi măritat. „Lucru sigur, şi-a zis el îmbufnat, s-a măritat şi nu mai găsesc pe nimeni. Cum dracu-mi mai fac eu acum rost de-o slujbă ?"

— Aşa era pe vremuri, s-a trezit vorbind şi Byron Jones III. Pun pariu că nemernicul o frige şi-o mănîncă în faţa noastră, singur.

Dar şi el se gîndea tot la ale lui. „Al dracului să fiu dacă mai stau cu bătrînii. Trebuie să-mi iau un aparta-

ment numai al meu. Aşa am să fac. Dar de unde naiba fac eu rost de lovele ?"

— Şi ce dacă o mănîncă ? a ridicat din umeri Tex. Oricum, nu mai avem decît două, poate trei zile de stat pe-aici.

„Şi pe urmă acasă, în Texas, îşi zicea în sinea lui. Am să primesc oare slujba pe care-o aveam ? Şi unde dracu' am să locuiesc ? Cum fac rost de nişte bani ? Şi cînd pică ceva la aşternut, am să mai fiu oare în stare ?"

— Ce zici de ofiţerul ăla englez, Tex ? N-ai crede că trebuie să stăm de vorbă cu el ?

— Da, cam aşa ar trebui. Dar mai bine lasă-l dracului mai încolo pe după masă, eventual mîine. Trebuie să ne mai obişnuim cu gîndul, a spus Tex, stăpînindu-şi tremurul buzelor. Cînd s-a uitat o dată la mine... mi-a părut, nu ştiu cum, aşa, parcă s-ar fi uitat la unul care... la un sonat ! Să mă ia gaia dacă ştiu ce-o fi văzut aşa sucit la mine. Ia uitaţi-vă, e ceva-n neregulă ?

L-au examinat cu toţii pe Tex, încercînd să se lămurească ce anume putuse să vadă ofiţerul. Dar nu-l vedeau decît pe Tex, cel pe care-l ştiau de trei ani şi jumătate.

— Mie îmi pari în perfectă regulă, a decis în final Dino. Dacă e vreunul sucit, apăi el trebuie să fie. Al dracului să fiu dacă aş avea tupeul să sar singur cu paraşuta la Singapore. Cu toată adunătura de japonezi care mişună pe-aici. Asta nu ! Lui trebuie că-i lipseşte un şurubel.

King mergea în lungul zidului închisorii. „Eşti tîmpit, zău dacă nu eşti idiot, îşi zicea mereu în gînd. De ce

să-ți faci tu sînge rău ? Lumea merge ca pe roate. Astaclar. Iar tu tot Împărat ai rămas. Singurul care știe să se descurce în toate împrejurările."

A tras cozorocul mai pe frunte, și-a rîs pe sub mustață amintindu-și de Dino. „Da, nefericitul ăla stă acum și-njură, se întreabă dacă o să se-aleagă cu ceva d: găina aia, dar un lucru îl știe sigur : că treaba tot va f silit s-o facă. Să-l ia naiba, n-are decît", și-a zis ves King.

A trecut poteca dintre două barăci. În jurul barăcil se adunaseră pîlcuri de oameni. Se uitau cu toții sp: nord, către poartă, tăcuți, nemișcați. A mai ocolit o baracă și l-a zărit pe ofițer stînd cu spatele la el, singur, nedumerit, incapabil să priceapă ce se întîmplă. L-a văzut cum încearcă să se apropie de un grup de prizonieri și a rîs sardonic atunci cînd aceștia s-au retras din calea lui.

„E o nebunie, își zicea el acum cu cinism. Nebunie curată. De ce să te temi ? Tipul nu-i decît un amărît de căpitan. Sigur c-are să aibă nevoie de o mînă de ajutor Dar de ce o fi atît de speriat să mă ia dracul dacă țeleg !"

A grăbit pasul, dar fără să facă zgomot.

— Bună dimineața, domnule căpitan, a spus el răspicat salutînd reglementar.

Căpitanul Forsyth s-a întors în loc ca ars.

— A, hello ! i-a răspuns el la salut cu un oftat de ușurare. Slavă Domnului că mai e și cineva normal pe-aici... Vai, îmi cer scuze, și-a dat el seama de ce-i scăpase pe gură. N-am vrut să spun că...

— Nici o problemă, l-a liniștit King. Cocina asta e destul de rea ca să scoată pe oricine din minți. Sîntem

foarte bucuroşi să vă vedem în mijlocul nostru. Bine aţi venit la Changi !

Forsyth i-a zîmbit. Era ceva mai scund decît King, dar clădit ca o tancheta.

— Vă mulţumesc. Sînt căpitanul Forsyth. Am fost trimis să am grijă de lagăr pînă la sosirea flotei.

— Cînd vine ?

— Peste şase zile.

— Nu s-a putut mai devreme ?

— Lucrurile astea cer timp uneori, cred, s-a dezvinovăţit Forsyth, apoi a făcut semn spre barăci. Ce-i cu oamenii ăştia ? Se uită la mine ca la un lepros.

King a ridicat din umeri.

— Cred că n-au depăşit încă şocul. Nu le vine să-şi creadă ochilor. Ştiţi cum sînt unii. Şi, pe urmă, a trecut şi ceva timp.

— Da, a trecut, a spus încet Forsyth.

— E o nebunie să se teamă de dumneavoastră, a dat iar din umeri King. Dar asta-i viaţa şi, în definitiv, e treaba lor.

— Sînteţi american ?

— Sigur. Sîntem douăzeci şi cinci cu toţii. Ofiţerii şi trupa. Căpitanul Brough e ofiţerul cel mai mare în grad. A fost doborît în timpul unui zbor peste Himalaya, în patruzeci şi trei. Poate vreţi să-l cunoaşteţi ?

— Desigur.

Forsyth era obosit în ultimul hal. Primise misiunea asta în Birmania, cu patru zile în urmă. Aşteptarea, zborul, saltul cu paraşuta, drumul pînă la corpul de gardă, temerile neîncetate — ce va găsi acolo, ce vor face japonezii

şi cum naiba îşi va îndeplini ordinul — gîndul la toate astea îi răpise somnul şi îi transformase visele în coşmaruri. „Ei bine, bătrîne, tu ai cerut să pleci în misiunea asta, ţi s-a încredinţat, acum descurcă-te! Cel puţin primul test l-ai trecut, pînă să ajungi la poarta principală. Mare tîmpit ai fost, şi-a zis el amărît. Ai fost atît de îngrozit încît tot ce-ai fost în stare să spui a fost: Salutaţi-mă, ticăloşilor!"

De unde era, Forsyth putea vedea pîlcuri de oameni care se uitau fix la el din barăci, din ferestre, din uşi, din umbra zidurilor. Tăceau cu toţii.

Mai încolo drumurile se încrucişau, iar dincolo de ele se afla zona latrinelor. Peste tot barăci dărăpănate, miros greu de sudoare, mucegai şi urină. Şi de pretutindeni se arătau strigoi în zdrenţe, strigoi în saronguri, strigoi doar cu o cîrpă în jurul coapselor, strigoi descărnaţi, numai piele şi os.

— Nu vă e bine? l-a întrebat King plin de solicitudine. Sînteţi cam palid.

— N-am nimic. Cine sînt amărîţi ăştia?

— A, o parte dintre băieţii noştri... Ofiţeri.

— Cum?!

— Chiar aşa. Ce-i cu ei?

— Vreţi să spuneţi că ăştia sînt ofiţeri?

— Exact. În toate barăcile de aici stau numai ofiţeri. În şirurile de bungalovuri de acolo stau numai ştabii, maiorii şi coloneii. Avem cam o mie de australieni şi englezoi... britanici, s-a corectat el repede, în barăcile de la sud de închisoare. Iar în interiorul închisorii mai sînt încă vreo şapte sau opt mii de englezi şi australieni. Toţi ăia sînt soldaţi.

— Şi toţi sînt aşa ?

— Cum adică ?

— Toţi arată aşa ? Toţi sînt îmbrăcaţi în halul ăsta ?

— Sigur, a rîs King. Îmi închipui că dumneavoastră vi se par cu toţii o adunătură de vagabonzi. Să spun drept, eu pînă acum nici nu mi-am dat seama, m-am obişnuit.

Abia atunci a observat că Forsyth îl priveşte cu un ochi critic.

— Care-i problema ? a întrebat King ; i-a pierit şi zîmbetul de pe buze.

Din spate şi de jur împrejur, oamenii nu-şi luau ochii de la ei. Dar se ţineau cu toţii la distanţă, inclusiv Peter Marlowe. Cu toţii se întrebau dacă ceea ce au în faţa ochilor este cu adevărat un om care arată a om, care are un revolver la brîu şi stă de vorbă cu Împăratul.

— De ce eşti aşa de diferit faţă de toţi ceilalţi ? a întrebat brusc Forsyth.

— Cum adică ?

— Eşti corect îmbrăcat, iar ei sînt toţi în zdrenţe...

Lui King i-a revenit zîmbetul.

— Eu am avut grijă de echipament. Ei poate mai puţin.

— Arăţi şi bine hrănit.

— Nu chiar atît de bine cît mi-aş fi dorit, dar sînt, bănuiesc, destul de în formă. Nu vreţi să vă arăt locurile pe-aici ? M-am gîndit să vă dau o mînă de ajutor. Aş putea să adun cîţiva băieţi, să formăm o echipă. Ce avem la magazia de aici, din lagăr, e nimica toată. Dar dincolo de sîrmă, la garaj, există un camion. Am putea să tragem o fugă pînă la Singapore şi să eliberăm...

— Cum vine că, după cît se pare, nu semeni cu nimeni de aici ? l-a întrerupt Forsyth ; fiecare cuvînt era o rafală.

— Poftiți ?

Forsyth a rotit degetul lui bont în direcția lagărului.

— Văd aici două sau trei sute de oameni și, dintre toți, dumneata ești singurul îmbrăcat. Toți sînt slabi ca trestia de bambus, numai dumneata, s-a întors el spre King, l-a măsurat cu o privire înghețată, dumneata ești... „în formă".

— Sînt la fel ca ei. Numai că eu am fost mai pe fază. Și-am avut și noroc.

— Nu există noroc într-un infern ca acesta !

— Cum să nu ! Și nu-i nici o nenorocire să ai grijă de uniformă, nu-i ceva condamnabil dacă încerci să te ții, cît de cît, în formă. Omul se preocupă în primul rînd de personajul numărul unu, adică de el. Asta nu-i ceva rău !

— Nu e rău deloc, cu condiția să nu se facă pe spinarea altora ! a ridicat tonul Forsyth. Unde e biroul comandantului de lagăr ?

— Acolo, i-a arătat King. În primul șir de bungalovuri. Zău că nu știu ce v-a cășunat pe mine. Am crezut că vă pot fi de folos. Mi-am închipuit că o să aveți nevoie de cineva care să vă...

— N-am nevoie de ajutorul dumitale ! Cum te cheamă, caporal ?

Lui King îi părea acum rău că și-a dat osteneala să încerce să-i vină în ajutor. „Uită-te la el, măgarul, și-a zis el înfuriat, cu ce te-alegi cînd încerci să fii de folos !"

— King, dom' căpitan.

— Eşti liber, caporal. Dar te ţin cu minte. Şi am eu grijă să stau de vorbă cu căpitanul Brough, la prima ocazie.

— Acum ce naiba vreţi să spuneţi ?

— Vreau să spun că dumneata îmi trezeşti tot felul de bănuieli, a rostit sec Forsyth. Vreau să ştiu de ce dumneata eşti „în formă", iar ceilalţi nu sînt. Pentru ca să rămîi sănătos în condiţiile astea trebuie să ai bani şi cred că nu-s prea multe modalităţi de a face rost de ei aici. Mai degrabă, nu sînt decît foarte puţine. Cum ar fi aceea de a deveni informator ! Sau de a vinde pe sub mînă medicamente sau alimente...

— Al naibii să fiu dacă înghit asemenea...

— Eşti liber, caporal ! Dar nu uita c-am să revin asupra cazului dumitale !

King a trebuit să facă un efort suprem ca să nu-şi repeadă pumnul în obrazul căpitanului.

— Liber ! a repetat Forsyth şi a adăugat cu răutate : Piei din ochii mei !

King l-a salutat şi s-a îndepărtat ; avea ochii împăienjeniţi de furie.

— Hello, l-a interceptat Peter Marlowe. Doamne, ce n-aş fi dat să am şi eu curajul tău !

Lui King i s-a mai limpezit puţin privirea.

— Vă salut, domnule căpitan, a mormăit el, a salutat şi a dat să treacă mai departe.

— Hei, Rajah, ce dracu' e cu tine ?

— Nimic. Numai că... n-am acum chef de vorbă.

— De ce ? Dacă am făcut ceva care să te supere sau dacă nu-mi mai suporţi prezenţa, spune-mi. Te rog !

— N-am nimic de-a face cu tine.

King a încercat să schițeze un surîs, dar în sinea lui urla „Doamne, cu ce-am greșit atît de rău ? Le-am dat nenorociților de mîncare, i-am ajutat, iar acuma se uită la mine ca și cum aș fi de pe altă lume."

S-a uitat iar după Forsyth, l-a văzut cum trece printre două barăci și dispare mai în vale. „Și ăsta, și-a zis cu inima strînsă, crede că sînt un ticălos de informator."

— Ce ți-a spus ? l-a întrebat Peter Marlowe.

— Nimic. Mi-a... adică eu trebuie să... să fac ceva pentru el.

— Sînt prietenul tău. Lasă-mă să te ajut. Nu-i destul că sînt aici ?

Dar King nu mai vroia acum decît să se ascundă. Forsyth și cu ceilalți îi răpiseră prestanța. Îl cuprindea spaima. Căci fără prestanță se știa un om pierdut.

— Ne mai vedem noi, a mormăit King, a salutat și a plecat în grabă.

„Doamne, îi plîngea acum sufletul, nu mă lăsa să fiu nimeni. Nu mă lăsa, Doamne !"

A doua zi deasupra lagărului s-a rotit un avion. Din burta lui s-au scurs niște pachete agățate în parașute mici. Cîteva lăzi au căzut în perimetrul lagărului. Cele care s-au rătăcit în afara lagărului n-au mai fost căutate. Nimeni n-a vrut să iasă din Changi. Aici se simțeau în siguranță. Mai putea să fie cine știe ce șiretlic... Roiau muștele, au mai murit cîțiva oameni.

Încă o zi. S-au auzit apoi mai multe avioane care făceau turul aeroportului. Și-a făcut apariția în lagăr un colonel plin, în uniformă. Cu el erau cîțiva doctori

și sanitari. Au adus cu ei ceva medicamente. S-a auzit uruitul altor avioane care veneau la aterizare.

Lagărul s-a umplut deodată de jeepuri, de vlăjgani cu țigări de foi în gură, au mai venit patru doctori. Cu toții erau americani. S-au repezit drept la baraca americanilor, le-au făcut nu știu ce injecții, le-au dat bidoane întregi de suc de portocale, mîncare, țigări, i-au îmbrățișat pe rînd, căci erau băieți de-ai lor, niște eroi ! I-au ajutat să urce în jeepuri și i-au dus spre poarta cea mare de la Changi, unde îi aștepta un camion.

Peter Marlowe urmărea plin de uimire toată această desfășurare de forțe. „Dar nu sînt eroi, își zicea el descumpănit. Nici noi nu sîntem. Am pierdut. Războiul nostru, ăsta de-aici, noi l-am pierdut. Ce, nu-i așa ? Nu sîntem eroi. Ba chiar deloc !“

Ca prin ceață, l-a văzut și pe King. Prietenul lui. În fiecare zi încercase să-i vorbească, dar de fiecare dată King se ferise de el.

— Mai tîrziu, îi spunea mereu King. Acum am treabă.

N-a avut timp nici după sosirea noilor americani.

Iar acum Peter Marlowe stătea lîngă poartă împreună cu mulți alții, urmărea plecarea americanilor, aștepta să-și ia rămas bun de la prietenul lui, aștepta cu răbdare ca să-i mulțumească pentru braț, pentru momentele în care au rîs împreună...

Printre cei prezenți se afla și Grey.

Obosit de moarte, Forsyth stătea lîngă camion. I-a înmînat o listă de nume ofițerului american mai mare în grad.

— Păstrați originalul, domnule maior. Oamenii dumneavoastră sînt trecuți aici după grad, armă și matricol.

— Mulțumesc, i-a spus maiorul, un bărbat solid, fălcos, din trupele aeropurtate ; a semnat cele cinci copii, i le-a dat înapoi. Cînd sosesc ai voștri ?

— Peste vreo două zile.

Maiorul s-a uitat în jur și, a cîta oară, l-a trecut un fior.

— Se pare că ați cam avea nevoie de ajutor.

— Nu se întîmplă să aveți ceva medicamente în plus ?

— Sigur. Avem un avion plin. Hai să facem așa de îndată ce plec cu băieții mei de-aici, vă trimit tot transportul cu jeepurile. Vă las un doctor și doi sanitari pînă ce ajung ai voștri.

— Mulțumesc, s-a frecat Forsyth cu palma pe obraz ca să-și alunge oboseala. Avem mare nevoie. Vă semnez o chitanță pentru medicamente. SEAC * are să-mi onoreze semnătura.

— Mai dă-le naibii de hîrtii ! Vă trebuie medicamente și le veți primi. Că doar de aceea le-am adus !

Maiorul s-a întors la oamenii lui.

— Gata, sergent, toată lumea în camion, a ordonat el, apoi s-a apropiat de un jeep, a controlat dacă targa e bine legată la locul ei. Ce părere ai, doctore ?

— Pînă în State îl ducem noi, a ridicat doctorul privirea de la trupul inert, strîns legat într-o cămașă de forță, dar asta-i cam tot ce putem face. Și-a pierdut mințile definitiv, probabil ireversibil.

— Fir-ar să fie, a zis ostenit maiorul, făcînd un semn pe listă în dreptul numelui lui Max. Cam nedrept, nu ? Ceilalți cum se prezintă ? a coborît el vocea.

---

* South-East Asia Command — Comandamentul (britanic) pentru Asia de sud-est (engl.).

— Nu prea bine. Mai toţi au simptome de retragere în sine. Anxietăţi legate de viitor. Doar unul singur e într-o formă fizică măcar pe jumătate acceptabilă.

— Zău dacă-mi dau seama cum de-au reuşit să supravieţuiască şi ăştia. Te-ai uitat în clădirea închisorii ?

— Sigur că am fost acolo. Am trecut doar aşa, în grabă. Dar mi-a fost de ajuns.

Peter Marlowe urmărea posomorît preparativele. Îşi dădea seama că-l întristează nu numai faptul că-i pleacă prietenul. Era mai mult decît atît. Era trist pentru că pleacă americanii. Într-un fel, se simţea legat de ei, iar asta nu e bine, pentru că americanii sînt străini. Şi cu toate acestea ştia că nu se simţise străin cît timp fusese în mijlocul lor. „O fi invidie ? se întreba el acum. Gelozie ? Nu, nu cred. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că ei pleacă acasă, iar pe mine mă lasă aici."

S-a dus mai aproape de camion în momentul în care au răsunat primele ordine şi oamenii au început să se caţere pe rînd în camion. Brough, Tex, Dino, Byron Jones III şi toţi ceilalţi, impozanţi în uniformele lor noi, proaspăt scrobite, păreau ireali. Vorbeau tare între ei, strigau, rîdeau. Dar nu şi King. Stătea ceva mai la parte. Singur.

Peter Marlowe era bucuros că prietenul lui va fi iar printre ai săi şi îi dorea din inimă să-i meargă bine odată întors acasă.

— Sus în camion, băieţi !

— Hai, urcaţi odată, ce mai aşteptaţi...

— Staţia următoare : Statele Unite !

Grey nu şi-a dat seama că se află lîngă Peter Marlowe.

— Spune lumea, a spus el cu ochii la camion, că îi așteaptă un avion care să-i ducă direct în America. Cursă specială. Este oare posibil ? Doar o mînă de soldați și cîțiva ofițeri cu grade mici ?

Nici Peter Marlowe nu-l observase pe Grey. Acum s-a uitat lung la el, disprețuitor.

— Vai ce snob poți să fii, Grey, atunci cînd îți dai arama pe față !

Grey s-a răsucit brusc spre el.

— A... tu erai ?

— Da, eu, a spus Peter Marlowe, făcînd semn cu bărbia spre camion. Ei sînt de părere că fiecare om contează, indiferent de... De aceea le-au și dat un avion, numai pentru ei. Dacă stai să te gîndești, nu-i deloc o idee rea.

— Să nu-mi spui că și voi, ăștia din clasele superioare, ați ajuns, în sfîrșit, să pricepeți că...

— Las-o baltă !

Peter Marlowe s-a îndepărtat de el, scîrbit.

În dreptul camionului stătea sergentul, un tip vînjos, cu multe trese pe mîneca tunicii și o țigară de foi stinsă în colțul gurii.

— Haide, urcați în camion, repeta el cu răbdare.

King a rămas ultimul.

— Hai odată, urcarea ! a mîrîit la el sergentul.

King nu s-a mișcat din loc. Atunci, pierzîndu-și răbdarea, sergentul și-a aruncat țigara și a zbierat la el, arătîndu-l cu degetul :

— Tu de-acolo ! Caporal ! Mișcă-ți fundul mai repede în camion !

King și-a revenit din transă.

— Da, dom' sergent. Scuzaţi, dom' sergent !

S-a urcat supus în campion şi a rămas în picioare în vreme ce toţi ceilalţi şedeau pe banchete ; în jurul lui oamenii vorbeau înfierbîntaţi între ei, dar nu cu el. Nimeni nu-l băga în seamă. S-a ţinut de bordul camionului cînd acesta a luat-o din loc, stîrnind un nor de praf peste Changi.

Peter Marlowe s-a repezit după camion cu mîna ridicată ca să-i facă semn prietenului. Dar acesta nu s-a mai uitat înapoi. Nici n-a întors capul.

Deodată, Peter Marlowe s-a simţit foarte singur acolo, lîngă poarta mare de la Changi.

— S-a meritat s-o văd şi pe-asta, jubila alături Grey.

Peter Marlowe s-a întors scurt spre el.

— Pleacă de-aici că te pocnesc !

— Mi-a mers la inimă să-l văd plecînd aşa. „Hei, tu, caporal, mişcă-ţi fundul mai repede în camion !“ a repetat Grey cu o lucire malițioasă în ochi. Ca o lepădătură ce e !

Peter Marlowe nu-şi amintea însă decît de King cel adevărat. Nu fusese Împăratul cel care a murmurat supus „Da, dom' sergent“. Nu, nu Împăratul. Acela fusese alt om, zămislit în pîntecul lagărului de la Changi, nutrit şi crescut în ambianţa de la Changi.

— Ca un hoţ ce e ! a repetat Grey, apăsînd voit cuvintele.

Peter Marlowe şi-a strîns pumn mîna stîngă, cea dăruită de King.

— Ţi-am mai spus, pentru ultima oară !

Şi-a repezit pumnul în falca lui Grey, aruncîndu-l cît colo, dar Grey s-a ţinut pe picioare şi, la rîndul lui, s-a

aruncat asupra lui Peter Marlowe. Cei doi s-au încăierat de-a binelea cînd, deodată, s-a ivit ca din pămînt Forsyth.

— Încetați ! De ce naiba v-ați luat la bătaie ?

— Din nimic, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ia mîna de pe mine ! a răcnit Grey, smulgîndu-și brațul din încleștarea lui Forsyth. Nu te băga !

— Dacă vă mai prind că faceți scandal, vă consemnez pe amîndoi la baracă ! a ridicat tonul Forsyth și abia atunci a observat cu stupoare că ambii bătăuși poartă însemne de căpitan. Ar trebui să vă fie rușine. Ofițeri și vă luați la bătaie ca răcanii ! Plecați de-aici, imediat ! Războiul s-a terminat, de cîte ori să vă spun ?

— S-a terminat oare ? a mîrîit Grey.

L-a mai fulgerat o dată cu privirea pe Peter Marlowe și a plecat de acolo.

— Ce-aveți de împărțit ? a întrebat Forsyth.

Peter Marlowe rămăsese cu privirea pierdută în zare. Camionul nu se mai vedea.

— Dumneata n-ai cum să înțelegi, i-a răspuns încet Peter Marlowe.

I-a întors spatele, a plecat și el.

Forsyth l-a urmărit îndelung cu privirea. „Poți să-mi repeți chestia asta de un milion de ori, și-a zis el exasperat. Adevărul e că nu pricep nimic din ce se petrece aici."

A revenit la marea poartă de la Changi. Ca de obicei, erau acolo mai mulți prizonieri tăcuți care se uitau prin gardul de sîrmă ghimpată. Tot ca de obicei, poarta era păzită. Dar în loc de japonezi sau coreeni, paza era acum asigurată de ofițeri. Chiar în ziua sosirii sale, Forsyth a dispus retragerea gardienilor și instalarea unei gărzi

formate din ofiţeri care să vegheze asupra securităţii lagărului şi să nu permită ieşirea nimănui. Precauţiune inutilă, pentru că nimeni nu a încercat să fugă. „Nu mai pricep nimic, îşi repeta în gînd Forsyth, sfîrşit de oboseală. N-are sens. Nimic din ce-i aici n-are sens."

Abia atunci şi-a reamintit că n-a raportat nimic despre comportamentul suspect al americanului, caporalul acela... Avusese atîtea pe cap încît amănuntul îi scăpase cu totul din minte. Ce să-i faci, a uitat, iar acum era prea tîrziu. Şi-a amintit atunci că maiorul american urmează să mai revină. „Bun, şi-a zis, am să-i spun lui. N-au decît să se descurce între ei."

Două zile mai tîrziu au sosit şi alţi americani. În fruntea lor era un general adevărat. Precum regina albinelor, era înconjurat de stoluri de fotografi, reporteri şi aghiotanţi. Generalul a fost dus în bungalovul comandantului de lagăr. Peter Marlowe, Mac şi Larkin au primit ordin să se prezinte şi ei acolo. Generalul a luat în mînă casca de la radio şi s-a prefăcut că ascultă.

— Aşa e bine, nu mişcaţi, domnule general !

— Încă o poză şi gata !

L-au împins mai în faţă pe Peter Marlowe, i-au spus să se aplece deasupra aparatului, ca şi cum i-ar explica generalului cum funcţionează.

— Nu aşa... nu vi se vede faţa. Aşa da, se văd mai bine şi oasele. Sam, lumina ! Mult mai bine.

În noaptea aceea întregul Changi a fost terorizat de cea de-a treia, ultima şi cea mai sinistră dintre spaime.

Frica zilei de mîine.

Acum ştiau toţi cei din Changi că războiul s-a terminat cu adevărat. Erau siliţi să privească viitorul în faţă. Viitorul din afara împrejmuirilor de la Changi. Viitorul începea acum. Chiar acum !

Şi atunci cei din Changi s-au retras în ei înşişi. În altă parte nu mai aveau unde să evadeze. Şi nici să se ascundă. Nicăieri, numai în interiorul fiinţei. Iar acolo, în adîncuri, sălăşluia groaza.

Flota aliată a sosit, în sfîrşit, la Singapore. Au apărut la Changi o mulţime de alţi străini.

Atunci s-a pornit o ploaie de întrebări.

— Numele şi prenumele, gradul, numărul matricol, unitatea ?

— Unde aţi luptat ?

— Cine a murit ?

— Cine a fost ucis în luptă ?

— Ce ne puteţi spune despre atrocităţi ? De cîte ori aţi fost bătut ? Aţi fost de faţă cînd a fost spintecat cineva cu baioneta ?

— Nu ? Imposibil ! Mai gîndeşte-te, băiete. Pune-ţi creierii în mişcare ! Adu-ţi aminte ! Cîţi au murit ? Şi pe vapor ? Trei, patru, cinci ? De ce ? Cine a mai fost acolo ?

— Cîţi au mai rămas în viaţă din unitatea dumitale ? Zece ? Şi din regiment ? Bun, aşa mai merge. Acum spune cum au murit ceilalţi. Da, cu amănunte !

— A, i-ai văzut cu ochii dumitale cînd au fost sfîrtecaţi cu baionetele ?

— Trei la Trecătoarea Pagodei ? A, da, pe calea ferată !

Da. Ştim despre asta. Ce mai poţi adăuga ? Cîtă mîncare primeaţi ? Anestezice ? Scuze, sigur că da, am uitat. Holeră ?

— Da, ştim totul despre lagărul numărul trei. Ce ştiţi despre lagărul numărul paisprezece ? Cel de la frontiera dintre Birmania şi Siam. Acolo au murit cîteva mii, nu-i aşa ?

O dată cu întrebările, cei din afară au venit şi cu părerile lor. Veteranii din Changi îi auzeau cum îşi şoptesc unul altuia, pe furiş :

— L-ai văzut pe ăla ? Nu, zău, aşa ceva nu se poate ! Uite-l cum umblă gol-puşcă ! În public !

— Ia uită-te acolo ! E unul care-şi face nevoile în văzul lumii ! Tu-l vezi că nu foloseşte hîrtie ? Doar se clăteşte cu apă ! Dumnezeule ; toţi fac la fel !

— Uite ce murdărie e-n patul ăsta ! Doamne, e plin de ploşniţe !

— În ce hal au putut să decadă oamenii ăştia... ca porcii, mai rău ca animalele !

— Ăştia ar trebui duşi direct la casa de nebuni ! Sigur, japonezii sînt de vină, dar, oricum, ar fi mai bine să-i închidă pe toţi. Ai zice că nici nu-şi dau seama ce e bine şi ce e rău !

— Uită-te la ei cum înfulecă mizeria aia ! Zău dacă mai pricep, le dai pîine şi cartofi, iar ei vor orez !

— Abia aştept să ajungem iar pe vapor. Trebuie să-i ducem acasă pe amărîţii ăştia. Află că aşa ceva nu vezi de două ori în viaţă.

— Să ştii că surorile îşi asumă nişte riscuri venind încoace.

— Prostii, nu le face nimeni nimic. Unele au venit doar să caşte gura. Pe cinstea mea, uită-te la aia, ce bucăţică faină !

— Îmi vine greaţă cînd văd cum se uită prizonierii la ele !

O dată cu întrebările şi cu părerile, cei de afară au adus şi răspunsuri.

— A-a..., căpitanul de aviaţie Marlowe ? Da, am primit răspuns telegrafic din partea Amiralităţii. Căpitanul Marlowe din marina militară este... ă-ă, mă tem că tatăl dumitale a murit. Căzut la datorie pe ruta Murmansk. La 10 septembrie 1943. Îmi pare rău. Următorul !

— Căpitanul Spence ? Da. Avem o groază de scrisori pentru dumneavoastră. Le puteţi lua de la corpul de gardă. A, da. Soţia dumneavoastră... şi copilul au murit la Londra, într-un bombardament. În ianuarie anul acesta. Regret. O rachetă V-2. Îngrozitor. Următorul !

— Locotenent-colonelul Jones ? Da, domnule colonel. Plecaţi mîine, cu primul transport. Toţi ofiţerii superiori pleacă în aceeaşi zi. *Bon-voyage* * ! Următorul !

— Maiorul McCall ? A, da, v-aţi interesat de soarta soţiei şi copilului. Un moment, să vedem. S-au îmbarcat pe nava *Empress of Shropshire*, nu ? Vaporul a plecat din Singapore la 9 februarie 1942 ? Regret, nu avem ştiri, ştim numai că a fost scufundat undeva, în largul insulei Borneo. Sînt zvonuri că ar exista supravieţuitori, însă nu se ştie precis dacă sînt şi unde s-ar putea afla. Va trebui să mai aveţi răbdare. Se aude că sînt lagăre

---

* Călătorie plăcută (fr.)

de prizonieri peste tot, în Celebes în Borneo... Mai aveți răbdare. Următorul !

— A, domnul colonel Smedly-Taylor ? Îmi pare rău, am știri cam rele. Soția dumneavoastră a fost ucisă într-un bombardament. Acum doi ani. Fiul mai mic, maiorul de aviație P. R. Smedly-Taylor VC ** a fost dat dispărut în timpul unei misiuni de zbor asupra Germaniei în patruzeci și patru. Celălalt fiu, John, se află în prezent la Berlin, în cadrul forțelor de ocupație. Aveți aici adresa lui. Gradul ? Locotenent-colonel. Următorul !

— Colonelul Larkin ? De australieni, să știți, se ocupă altcineva. Următorul !

— Căpitanul Grey ? Da, vedeți, e ceva mai dificil. Știți, ați fost dat dispărut în patruzeci și doi. Mă tem că soția dumneavoastră s-a recăsătorit. Dînsa... ă-ă, aveți aici adresa ei actuală. Nu, nu știu, domnule căpitan. Va trebui să vă interesați la Ministerul Justiției. Mă scuzați, dar aspectele juridice mă depășesc. Următorul !

— Căpitanul Ewart ? A, da, din regimentul de Malaya ? Da, sigur. Sînt bucuros să vă pot comunica faptul că soția și cei trei copii sînt bine-sănătoși. Se află în lagărul Cha Song din Singapore. Da, vă asigurăm transportul chiar azi după-amiază. Scuzați ? Nu, asta n-o mai știu. În raport figurează trei, nu doi copii. S-ar putea să fie o greșeală. Următorul !

Ieșeau acum mai mulți oameni la scăldat. Dar zona din afara lagărului le mai trezea încă teama și erau bucuroși

---

* Vechea denumire a insulei Sulawesi, Indonezia.
** Victoria Cross, cea mai înaltă distincție militară britanică.

să revină acasă. Sean a ieşit şi el pe plajă. A coborît spre ţărm împreună cu ceilalţi, avea în mînă o legăturică. Cînd au ajuns pe plajă, Sean s-a desprins de grup, iar unii, cei mai mulţi, s-au pus să rîdă batjocoritor pe seama pervertitului care se ruşinează să se despoaie ca toţi ceilalţi.

— Pederast !

— Poponar !

— Homo !

Sean a mers de-a lungul malului pînă şi-a găsit un loc liniştit, unde nu li se mai auzeau glasurile. Şi-a scos pantalonii scurţi şi cămaşa, şi-a pus pe el sarongul de seară, sutienul umplut cu vată, portjartierul, ciorapii de mătase, şi-a aranjat părul, s-a machiat frumos. Cu grijă, cu foarte multă grijă. Iar cînd s-a ridicat în picioare, fata era plină de încredere, fericită. Şi-a pus pantofii cu toc şi a intrat încet în mare.

Marea a primit-o binevoitoare şi i-a făcut somnul lin, iar mai tîrziu, cu vremea, i-a mistuit straiele şi trupul şi timpul...

În uşa barăcii lui Peter Marlowe stătea un maior. Pieptul tunicii îi era plin de însemne de decoraţii ; părea încă foarte tînăr. Şi-a rotit privirea prin baracă, observînd fiinţele dezgustătoare care zăceau pe priciuri, se schimbau de haine, fumau sau se pregăteau să meargă la duşuri. I s-au oprit ochii asupra lui Peter Marlowe.

— Ce dracu' te zgîieşti ca boul ? a ţipat la el Peter Marlowe.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa ! Sînt maior şi...

— Nu-mi pasă nici dac-ai fi Isus Cristos ! Ieşi afară de-aici ! Afară !

— Ia poziţie de drepţi ! Te dau la curtea marţială ! s-a stropşit maiorul cu ochii holbaţi, asudat. Ar trebui să-ţi fie ruşine, cu fusta aia pe...

— Asta-i sarong...

— Ba e fustă ! În halul ăsta, pe jumătate gol ! Aşa credeţi voi, prizonierii, că vi se permite orice ? Ei bine, nu e cazul ! Am să te-nvăţ eu să respecţi...

Dintr-un salt, Peter Marlowe a fost la uşă cu un cuţit în mînă, a plimbat încet lama pe sub nasul maiorului.

— Dispari de-aici, că altfel zău că-ţi tai beregata...

Maiorul s-a evaporat.

— Ia-o mai uşurel, Peter, a mormăit Phil. Vezi că ne bagi pe toţi la apă.

— De ce să se holbeze aşa la noi ? De ce ? Ce naiba-i de văzut ? a strigat Peter Marlowe.

Nimeni n-a mai zis nimic.

A intrat atunci în baracă un doctor cu insemnul de Cruce Roşie la braţ, a intrat în grabă, dar prefăcîndu-se că nu se grăbeşte deloc, i-a zîmbit lui Peter Marlowe.

— Nu-i daţi nici o atenţie, a făcut el cu mîna în direcţia maiorului care se îndepărta cu pas săltat.

— De ce naiba vă chiorîţi toţi la noi ?

— Ia o ţigară şi linişteşte-te.

Doctorul părea destul de drăguţ şi blînd, dar era unul dintre cei veniţi din afară şi deci nu se putea avea încredere în el.

— Ia o ţigară şi linişteşte-te ! Asta-i tot ce ştiţi să spuneţi ! a urlat Peter Marlowe. Am întrebat de ce vă zgîiţi toţi aşa la noi ?

Doctorul şi-a aprins o ţigară şi s-a aşezat pe un pat, regretînd de îndată că a făcut-o pentru că ştia că toate paturile sînt contaminate. Dar el dorea sincer să le dea ajutor.

— Am să încerc să vă explic, a rostit el cu glas potolit. Cu toţii aţi suferit mai mult decît se poate suferi şi aţi îndurat mai mult decît se poate îndura. Sînteţi nişte schelete umblătoare. Pe feţe nu vi se mai văd decît ochii, iar în ochi aveţi o privire..., s-a oprit el o clipă, căutîndu-şi cuvintele, pentru că îşi dădea seama că au nevoie de ajutor, de grijă şi blîndeţe. Nu ştiu prea bine cum s-o caracterizez. O privire furişată... nu, nu acesta este cuvîntul potrivit, şi nici frică nu este. Fapt este că aveţi cu toţii aceeaşi privire în ochi. Şi sînteţi în viaţă cînd, după toate regulile, ar trebui să fiţi morţi. Noi nu ştim de ce n-aţi murit şi cum de-aţi putut supravieţui... vă am în vedere pe voi, cei de aici... De ce tocmai voi ? Noi, cei din afară, ne uităm aşa la voi pentru că ne fascinaţi...

— Ca la nişte ciudăţenii de bîlci, nu ?

— Chiar aşa, a confirmat calm doctorul. E şi acesta un fel de a spune, dar...

— Zău dacă nu-l tai pe următorul dobitoc care vine să se uite la mine ca la maimuţe !

— Ei, gata acum, a încercat doctorul să-l îmbuneze. Luaţi pilulele astea. Au să vă calmeze...

Peter Marlowe i-a zburat tabletele din mînă.

— N-am nevoie de pilulele voastre ! Tot ce vreau e să mă lăsaţi în pace !

Şi a ieşit în fugă din baracă.

Baraca americanilor era goală.

Peter Marlowe s-a aruncat cu fața-n jos pe patul Împăratului și a plîns îndelung.

— La revedere, Peter, a spus Larkin.

— La revedere, colonele.

— La revedere, Mac.

— Să ai noroc, băiete !

— Ținem legătura.

Larkin a dat mîna cu amîndoi și s-a îndreptat spre marea poartă de la Changi, unde așteptau camioanele să-i ducă la vapoare pe ultimii dintre australieni. Acasă.

— Cînd ești programat, Peter ? a întrebat Mac după ce Larkin nu s-a mai văzut.

— Mîine. Dar tu ?

— Plec chiar acum, dar rămîn în Singapore. N-are rost să iau vaporul pînă nu știu sigur încotro.

— Încă n-ai știri ?

— Nu. Ar putea să fie oriunde, prin arhipelag. Dar dacă ea și cu Angus n-ar mai fi în viață, cred că aș ști. Undeva, aici, și-a dus Mac mîna la piept, apoi, cu un gest reflex, și-a pipăit ranița ca să se convingă încă o dată că rezerva secretă, cutia de sardele, e în siguranță. Mi-a ajuns zvonul că într-unul dintre lagărele din Singapore sînt cîteva femei care au fost îmbarcate pe *Shropshire*. Poate că vreuna dintre ele știe ceva sau mi-ar putea da un indiciu. Dacă am să-i mai pot găsi vreodată.

Mac arăta îmbătrînit și plin de zbîrcituri, dar încă foarte puternic. I-a întins mîna.

— *Salamat.*

— *Salamat.*

— *Puki 'mahlu !*

— *Senderis*, a spus Peter Marlowe.

Nu se sinchisea că are ochii scăldaţi în lacrimi şi nici nu-i era ruşine. Nici Mac nu se ruşina de lacrimile lui.

— Poţi să-mi scrii post restant la Banca din Singapore, băiete.

— Aşa am să fac. Noroc, Mac.

— *Salamat !*

Peter Marlowe a rămas la întretăierea drumurilor din lagăr, privindu-l din urmă cum urcă povîrnişul. În vîrful colinei Mac s-a oprit şi i-a făcut semn cu mîna. Peter Marlowe i-a răspuns şi în momentul următor Mac a dispărut în mulţime.

De-acum Peter Marlowe a rămas singur.

Ultima dimineaţă la Changi. A mai murit un om. Unii din ofiţerii din baraca numărul şaisprezece plecaseră deja. Cei mai grav bolnavi.

Peter Marlowe zăcea în patul lui, sub pologul de ţînţari, pe jumătate adormit. În jurul lui unii se trezeau, se sculau, înjurînd încetişor, se duceau să-şi facă nevoile. Barstairs stătea în cap, făcea yoga, Phil Mint se scobea în nas cu o mînă şi prindea muşte cu cealaltă, partida de bridge era deja în plină desfăşurare, Myner făcea game pe o claviatură imaginară, Thomas suduia de mama focului că iar întîrzie dejunul.

— Ce zici, Peter ? a întrebat Mike.

Peter Marlowe a deschis ochii, l-a studiat cu atenţie.

— Tot ce pot să spun e că arăţi mai altfel.

Mike s-a frecat pe buze cu dosul palmei.

— Parc-aş fi gol, a zis, privindu-se în oglindă, apoi a ridicat din umeri. Ei bine, am ras-o şi gata !

— Hei, fraţilor, vine masa ! a strigat Spence.

— Ce e azi ?

— Fulgi de ovăz, pîine prăjită, marmeladă, ouă jumări cu slăninuţă, ceai.

Unii se plîngeau că porţiile sînt prea mici, alţii că sînt prea mari.

Peter Marlowe a luat nişte jumări şi ceai. A amestecat ouăle cu o mînă de orez pe care o păstrase din ziua precedentă şi a mîncat totul, cu multă plăcere.

A ridicat ochii din farfurie tocmai în momentul în care Drinkwater dădea buzna pe uşă.

— A, Drinkwater, l-a oprit el. Îmi acorzi un minut ?

— Cum să nu, sigur.

Drinkwater era surprins de subita amabilitate a lui Peter Marlowe. Dar nu-şi arătă ochii albaştri, spălăciţi. de teamă să nu-şi trădeze ura neîmpăcată pe care i-o purta lui Peter Marlowe. „Ţine-te tare, Theo, şi-a zis. Luni de zile ai ştiut să te stăpîneşti. N-o să te scapi chiar acum. Doar cîteva ore şi ai să ţi-l poţi şterge din minte şi pe el, şi pe toţi ceilalţi nesuferiţi. Lyles şi Blodger n-aveau nici un drept să mă ispitească. Da, nici un drept. S-au ales cu ce au meritat."

— Îţi aminteşti de pulpa de iepure pe care ai furat-o ?

Lui Drinkwater i-au scăpărat ochii.

— Cum... ce vrei să spui ?

În patul de pe partea cealaltă, Phil s-a oprit din scărpinat şi s-a uitat curios la ei.

— Ei, Drinkwater, ce mai contează, a spus Peter Marlowe. Mie acum nu-mi mai pasă. Şi de ce naiba să-mi pese ? Războiul s-a terminat, am scăpat de toate. Dar tu îţi aminteşti de pulpa aia de iepure, nu-i aşa ?

Drinkwater nu şi-a mai ridicat privirea.

— Ce, ce vrei să spui ? Nu, nu-mi amintesc, a mormăit el.

Dar abia s-a ţinut să nu spună : „Un deliciu a fost, o minune !"

— Să ştii că n-a fost iepure.

— Aşa ? Îmi pare rău, Marlowe... n-am nimic de-a face cu chestia asta. Nu ştiu nici azi cine ţi-a luat mîncarea, dacă ţi-a luat-o cineva...

— Îţi spun eu ce-a fost, a rostit rar Peter Marlowe, savurînd momentul. A fost carne de şobolan. Car-ne de şo-bo-lan !

— Foarte amuzant, a rîs sarcastic Drinkwater.

— Ba chiar şobolan a fost ! Garantat ! Am prins un şobolan. Era mare şi păros, plin de bube. Mi-am zis atunci c-o fi ciumat.

Drinkwater strîngea din fălci, îi tremura bărbia.

Phil i-a făcut voios cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Aşa e, părinte. Era cam bubos. Am fost de faţă cînd s-a apucat Peter să-l jupoaie şi...

Brusc, Drinkwater a vărsat drept peste uniforma lui cea nouă şi curată. A fugit apoi afară, a mai vomitat şi acolo. Peter Marlowe a izbucnit în rîs. Curînd toată baraca era într-un hohot.

— O, Doamne, a spus Phil, ştergîndu-şi lacrimile. Recunosc cinstit, ai fost la înălţime, Peter. Grozavă idee. Cum de ţi-a venit în minte să-i spui c-a fost şobolan ? Formidabil ! I-ai plătit-o cu vîrf şi îndesat !

— Dar a fost cu adevărat carne de şobolan, a protestat Peter Marlowe. Am lăsat-o special acolo ca să mi-o fure.

— Da, sigur, evident, l-a aprobat în glumă Phil, apucîndu-se iar să prindă muşte. Cînd faci un banc bun, nu-i mai repeţi poanta. Oricum, ai fost de pomină !

Peter Marlowe şi-a dat seama că n-o să-l creadă. N-a mai insistat. Nu-l crede nimeni, decît dacă le arată ferma... O, Doamne ! Ferma ! A simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

Şi-a îmbrăcat uniforma cea nouă. Pe epoleţi avea tresele de căpitan de aviaţie. Pe piept, în partea stîngă, insigna de pilot. S-a uitat lung la toată averea lui : patul, pologul de ţînţari, salteaua, pătura, sarongul, o cămaşă zdrenţuită, o pereche de pantaloni scurţi, rupţi şi ei, două perechi de galenţi, cuţitul, lingura şi trei gamele de aluminiu. Le-a făcut grămadă pe toate, le-a scos afară şi le-a dat foc.

— Hei, acela... scuzaţi, domnule căpitan, i-a spus un sergent. E periculos să faceţi focul acolo.

Sergentul era unul dintre cei din afară, dar Peter Marlowe nu se temea de ei. De-acum nu-i mai inspirau nici o frică.

— Şterge-o ! l-a repezit Peter Marlowe.

— Dar, dom' căpitan...

— Ţi-am spus s-o iei dracului din loc !

— 'Nţeles, dom' căpitan.

Sergentul l-a salutat, iar Peter Marlowe s-a simţit foarte mulţumit că i-a pierit spaima faţă de cei din afară. I-a răspuns la salut, dar îndată i-a părut rău pentru că nu avea chipiul pe cap.

— A, unde naiba mi-e chipiul ? a încercat el să-şi acopere greşeala.

Intrînd în baracă, a avut o clipă senzaţia că iar îi revine frica de cei din afară. Dar şi-a înfrînat pornirea, jurîndu-şi în gînd : „N-are să-mi mai fie frică. Niciodată !"

Şi-a găsit chipiul şi cutia de sardele. Şi-a ascuns cutia în buzunar, a coborît treptele barăcii, a pornit pe poteca din preajma gardului de sîrmă ghimpată. Lagărul era acum aproape golit de lume. Ultimele contingente de trupe britanice urmau să plece în aceeaşi zi, cu acelaşi convoi. Evacuarea lua sfîrşit. La multă vreme după plecarea australienilor, o veşnicie după plecarea americanilor. Asta era, însă, de aşteptat. „Sîntem cam lenţi, dar temeinici."

S-a oprit în dreptul barăcii americanilor. Pînza care acoperea şopronul flutura trist, mişcată de o adiere venită din trecut. Pentru ultima dată, Peter Marlowe a intrat în baracă.

Mai era cineva acolo. Grey. Spilcuit, în uniformă.

— Ai venit să revezi locul marilor victorii ? a întrebat Grey pe un ton otrăvit.

— E şi ăsta un fel de a spune, a dat din cap Peter Marlowe, răsucindu-şi o ţigară şi strîngînd cu grijă fărîmiturile în tabacheră. Numai că acum războiul s-a sfîrşit. Sîntem egali, tu şi cu mine.

— Asta cam aşa e, a rînjit Grey, avea acum privirea fixă, ca de şarpe. Te urăsc, să ştii !

— Îl ţii minte pe Dino ?

— Ce-i cu el ?

— A fost informatorul tău, nu-i aşa ?

— Cred că acum nici nu mai contează dacă recunosc.

— Împăratul ştia totul despre Dino.

— Nu te cred.

— Dino îţi furniza informaţii la ordinul lui. Al Împăratului ! a rîs Peter Marlowe.

— Minţi !

— De ce te-aş minţi ? a încetat brusc din rîs Peter Marlowe. Acum s-a terminat cu minciuna. Gata, s-a sfîrşit. Dar să ştii că Dino te informa numai la ordin. Îţi aminteşti că întotdeauna ai întîrziat numai cu puţin ? Dar întotdeauna.

„O, Doamne, şi-a zis în gînd Grey. Da, da, acum îmi dau seama."

Peter Marlowe trăgea liniştit din ţigară.

— Împăratul a ajuns la concluzia că, dacă nu eşti în stare să obţii informaţii, vei căuta să-ţi procuri un informator. Aşa că ţi l-a oferit el.

Deodată, Grey s-a simţit obosit. Foarte obosit. Multe lucruri sînt greu de priceput. Multe şi ciudate. Atunci a observat zîmbetul batjocoritor de pe buzele lui Peter Marlowe şi a explodat în el toată amărăciunea adunată de atîta vreme. A lovit sălbatic cu piciorul în patul Împăratului, risipind pe jos lucrurile care mai erau acolo.

— Foarte ingenios ! Dar, pînă la urmă, l-am văzut pe King readus la dimensiunea lui reală şi aşa am să te văd şi pe tine. Pe tine şi toată tagma voastră !

— Chiar aşa ?

— De asta poţi fi sigur ! Te aranjez eu cumva, chiar dacă e să lupt toată viaţa pentru asta. Iar la urmă ai să fii înfrînt. Norocul nu ţine la nesfîrşit !

— Aici nu-i vorba de noroc.

Grey şi-a îndreptat degetul acuzator spre Peter Marlowe.

— Te-ai născut cu noroc. Ai avut noroc şi la Changi. Ţi-ai salvat pînă şi fărîma de suflet sucit pe care-o ai în tine !

— Ce vrei să spui ? i-a împins mîna la o parte Peter Marlowe.

— Stricăciune. Depravare morală. Ai scăpat doar în ultimul moment. Dacă mai stăteai doar cîteva luni în preajma lui King, te-ai fi schimbat pentru totdeauna. Începuseși deja să fii un mare mincinos și trișor... ca și el.

— N-a fost un om rău și n-a trișat pe nimeni. Tot ce-a făcut a fost să se adapteze la împrejurări.

— Totul se destramă atunci cînd toată lumea se ascunde în spatele unor asemenea pretexte. Mai există pe lume și precepte morale.

Peter Marlowe și-a aruncat țigara pe jos, a stîlcit-o sub talpă.

— Mie să nu-mi spui că preferi să fii mort cu virtuțile tale cu tot decît să trăiești cu gîndul că ai mai făcut și unele mici compromisuri.

— Mici ? a rîs răgușit Grey. Ai vîndut tot ce-aveai. Onoare, probitate, mîndrie... toate astea pentru un bacșiș din partea ultimului nemernic din toată păduchelnița asta !

— Dacă stai să te gîndești, Împăratul avea un simț al onoarei destul de dezvoltat. Într-o privință, însă, ai dreptate. E adevărat că m-a schimbat. Mi-a demonstrat că omul este om, indiferent de condiție. Contrar tuturor normelor care mi-au fost băgate în cap. Așa că am greșit atunci cînd te-am luat în rîs pentru lucruri care nu-ți aparțin. De asta îmi pare rău, sincer. Dar nu-mi cer scuze pentru faptul că te disprețuiesc, la fel de sincer, ca om.

— Cel puțin eu nu mi-am vîndut sufletul !

Uniforma lui Grey era acum pătată de sudoare. Privirea îi era încărcată de ură. Dar în sinea lui era sugrumat de rușine. „Și cum rămîne cu Smedly-Taylor ? se

întreba el acum chinuit. Nu-i oare adevărat că m-am vîndut şi eu ? Aşa e, m-am vîndut. Dar cel puţin ştiu că am făcut o faptă greşită. Ştiu asta. Ştiu şi de ce am făcut-o. Mi-a fost ruşine de mediul în care m-am născut, am vrut să promovez în altă categorie socială. În clasa din care faci parte tu, Marlowe. În cadrul armatei asta devine posibil."

— Vă închipuiţi că-i aveţi pe toţi la mînă, a zis el cu voce tare, dar nu mai durează mult, zău că nu mai ţine. Ne scoatem noi pîrleala, eu şi cei ca mine. N-am făcut noi războiul ca să fim călcaţi în picioare mai departe. Ne socotim noi !

— Noroc şi baftă !

Grey şi-a ţinut răsuflarea ca să nu explodeze din nou. Şi-a descleştat cu greu pumnii strînşi, şi-a şters sudoarea care-i intra în ochi.

— Dar cu tine nici nu merită să mă bat. Eşti mort !

— Marele necaz este că sîntem amîndoi în viaţă.

Grey a pornit încet spre uşă. S-a mai oprit o dată în capul scării.

— De fapt, pentru un lucru trebuie să vă fiu recunoscător, Împăratului şi ţie, a rostit el cu venin. Ura faţă de voi doi este cea care m-a ţinut în viaţă.

Şi a plecat fără să se mai uite înapoi.

Peter Marlowe şi-a îndreptat privirea spre junglă, dincolo de lagăr, apoi şi-a plimbat-o iar prin baracă, peste lucrurile răvăşite care-i aparţinuseră cîndva lui King. A luat de jos castronul de tablă din care mîncase cîndva ouă şi a băgat de seamă că era deja acoperit de un strat gros de praf. Cu gesturi absente, furat de gînduri, a pus masa la loc în picioare, a aşezat castronul pe ea. Gîndul îl ducea acum la Grey şi la Împărat, la Samson şi la

Sean, la Max şi la Tex, se întreba unde o fi acum nevasta lui Mac, se întreba dacă şi N'ai n-a fost decît un vis, la fel ca şi generalul, ca şi cei din afară, ca şi cei de-acasă, ca şi însuşi lagărul de la Changi.

„Mă întreb şi tot mă-ntreb, îşi zicea acum neajutorat. Este oare rău să te adaptezi ! Să supravieţuieşti ? Ce aş fi făcut dacă eram în locul lui Grey ? Ce ar fi făcut Grey dacă era în locul meu ? Ce e bine şi ce este rău ?"

Şi atunci, chinuit, Peter Marlowe şi-a dat seama că singurul om care i-ar fi putut, eventual, da un răspuns a pierit în mările îngheţate de pe ruta de Murmansk.

Şi-a plimbat ochii peste lucrurile care ţineau de-acum de trecut masa pe care-şi sprijinise cîndva braţul, patul în care îşi revenise în simţiri, banca pe care şezuse odinioară alături de King, scaunele pe care rîseseră împreună, acum învechite şi năpădite de mucegai.

Într-un colţ era un teanc de dolari japonezi. A luat banii de jos şi s-a uitat îndelung la ei. Pe urmă a lăsat hîrtiile să cadă, una cîte una. Pe măsură ce se aşterneau pe podea erau cotropite de muşte ; la fiecare bancnotă muştele se ridicau roi şi iar se aşezau la loc.

Peter Marlowe s-a mai oprit o dată în uşă.

— La revedere, s-a adresat el tuturor lucrurilor care aparţinuseră prietenului său. Rămîneţi cu bine, vă mulţumesc.

A ieşit din baracă şi a străbătut tot drumul în lungul clădirii închisorii pînă a ajuns la convoiul de camioane care aştepta cu răbdare la poarta cea mare de la Changi.

Forsyth stătea lîngă ultimul camion, bucuros dincolo de închipuire că, în sfîrşit, îşi încheia misiunea. Era epuizat, iar în ochi avea stigmatul nedezminţit al locului — Changi. A dat ordinul şi convoiul s-a pus în mişcare.

S-a urnit primul camion, pe urmă al doilea şi al treilea, au plecat pe rînd din Changi toate camioanele. O singură dată a întors Peter Marlowe capul.

Cînd era de-acum departe.

Cînd punctul Changi arăta ca o perlă într-o scoică de smarald, alb-albăstrui sub năframa cerului tropical, cînd Changi se profila doar pe un vîrf de colină, înconjurat de o centură de verdeaţă, iar mai departe verdele junglei se topea în azuriul mării şi marea se pierdea în nesfîrşitul zării.

Şi atunci, abia atunci, n-a mai privit nici el înapoi.

În noaptea aceea n-a mai rămas nimeni în Changi. Doar insectele.

Şi şobolanii.

Erau tot acolo. Sub baracă. Mulţi au murit, uitaţi de cei care-i întemniţaseră. Dar cei mai puternici dintre ei mai trăiau încă.

Adam trăgea de plasa de sîrmă ca să ajungă la hrana de dincolo de cuşcă, lupta cu aceeaşi înverşunare cu care luptase încă de la început, de cînd se afla acolo. Şi pînă la urmă, răbdarea i-a fost răsplătită. S-a năruit o margine a cuştii, iar el s-a năpustit asupra hranei vii şi a devorat-o. S-a mai odihnit şi, cu puteri înzecite, s-a apucat să tragă iar de sîrmă pînă şi-a croit drum în altă cuşcă şi s-a hrănit cu carnea pe care a găsit-o acolo.

I-a venit şi Eva în preajmă, iar el s-a dat ei şi ea lui şi au dat împreună lupta pentru hrană. Mai tîrziu s-a năruit o întreagă latură a tranşeei, s-au spart atunci multe cuşti, cei vii s-au hrănit din cei morţi, cei slabi au căzut pradă celor puternici, pînă ce toţi cei rămaşi în viaţă

au ajuns să fie la fel de viguroşi. Şi atunci s-au bătut între ei în căutarea hranei.

Şi Adam făcea legea, căci el era Împăratul. Pînă în ziua în care l-a părăsit voinţa de a mai fi Împărat. Şi a pierit atunci, pradă altuia mai puternic. Iar cel mai puternic era întotdeauna Împărat — şi nu numai prin forţă, ci Împărat prin viclenie şi noroc şi forţă, toate la un loc. Printre şobolani.

A ieşit din baracă şi a străbătut tot drumul în lungul clădirii închisorii pînă a ajuns la convoiul de camioane care aştepta cu răbdare la poarta cea mare de la Changi. Forsyth stătea lîngă ultimul camion, bucuros dincolo de închipuire că, în sfîrşit, îşi încheia misiunea. Era epuizat, iar în ochi avea stigmatul nedezminţit al locului – Changi. A dat ordinul şi convoiul s-a pus în mişcare. S-a urnit primul camion, pe urmă al doilea şi al treilea, au plecat pe rînd din Changi toate camioanele. O singură dată a întors Peter Marlowe capul. Cînd era de-acum departe.

EDITURA MERIDIANE